

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. června 2020 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Věry Kloudové a soudců JUDr. Naděždy Hájkové a Mgr. Evy Habánové odvolání obžalovaných prap. J. P. [redacted] narozeného [redacted] J. P. [redacted], narozeného [redacted], prap. K. M. [redacted] narozeného [redacted] pprap. J. K. [redacted], narozeného [redacted], H. T. P. [redacted], narozeného [redacted] a Ing. B. S. [redacted], narozeného [redacted] a státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 19. června 2019 č. j. 4 T 80/2018-1094 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek ohledně obžalovaného prap. J. P. [redacted] zrušuje ve výroku o způsobu výkonu trestu.

Podle § 258 odst. 1 písm. d), písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek ohledně obžalovaného Ing. B. S. [redacted] zrušuje ve výroku o trestu.

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek ohledně obžalovaného J. P. [redacted] zrušuje ve výroku o způsobu výkonu trestu.

Podle § 258 odst. 1 písm. d), písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek ohledně obžalovaného Ing. B. S. [redacted] zrušuje ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

I. podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu odnětí svobody u obžalovaného J. P. [redacted] podmíněně odkládá na zkušební dobu 5 (pěti) roků.

II. obžalovaný Ing. B. S. [redacted] se při nezměněném výroku o vině odsuzuje podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu v počtu 30 denních sazeb po 1 000 Kč, t. j. ve výměře 30 000 (třicet tisíc) Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví se náhradní trest odnětí svobody ve výměře 2 (dvou) měsíců.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaných J. P., K. M., J. K., H. T. P. a státního zástupce zamítají.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Lounech byli obžalováni prap. J. P., J. P., prap. K. M. a pprap. J. K. uznání vinnými zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), písm. b) tr. zákoníku a přečinem nadřizování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, obžalovaný H. T. P. zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 a přečinem nadřizování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se dopustili dle výroku o vině tím, že v souvislosti s prováděnou kontrolou prokázání zdanění vybraných výrobků a kontrolou značení tabáku a tabákových výrobků dne 16. 7. 2015 v Žatci, v provozovně prodejny Potraviny večerka, v domě na adrese [redacted] u T. H. V. podnikatelky podnikající pod IČ 27982661, kterou prováděli pod č. j.: 87846/2015-620000-62 jako příslušníci Celní správy České republiky obžalovaní P., P. M. a K. zjistili v prodejně 3 kusy krabiček cigaret neznámé značky, které nebyly označeny tabákovou nálepkou v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb.; následně po získání informace, že obžalovaná T. H. V. v domě užívá byt byla obžalovanými P., P. M. a K. vyrozuměna o provedení prohlídky bytu, ale po zjištění, že by se v něm mělo nacházet nezdáněné zboží v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, poskytli obžalované V. T. H. radu, aby před kontrolou sepsala nepravdivou nájemní smlouvu, podle které část bytu, v němž se nacházelo nezdáněné zboží, pronajala jiné osobě s tím, že tak se vyhne projednání jejího jednání v řízení před soudem; následně při vědomí zásahu do nedotknutelnosti obydlí obžalované T. H. V., provedli v rozporu s čl. 12 odst. 2 Listiny základních práva a svobod, a bez příkazu soudce k provedení domovní prohlídky podle § 83 trestního řádu ke škodě nemajetkových práv obžalované T. H. V. kontrolu těchto prostor pouze na základě souhlasu majitele domu obžalovaného B. S., narozeného [redacted], a obžalované T. H. V. při které našli nejméně 200 kرتونů cigaret a 200 kusů balení tabákové směsi, každého o hmotnosti 150 gramů, které nebyly označeny tabákovou nálepkou v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb.; poté si obžalovaní P., P. M. a K. část nalezeného zboží ponechali pro svoji potřebu a do protokolu o místním šetření uvedli údaje neodpovídající fakticky zjištěným skutečnostem o rozsahu a majiteli zjištěného nezdáněného zboží, čímž jednak nedošlo k zajištění a zapsání krabiček cigaret nalezených v prodejně, jednak v rámci prohlídky bytu obžalovaní P., P. M. a K. uvedli, že došlo k zajištění pouze 21 860 kusů cigaret (cca 114 kرتونů) a 184 kusů balení tabákové směsi, každé o hmotnosti 150 gramů, ač v bytě bylo nalezeno větší množství nezdáněných tabákových výrobků a za vlastníka zajištěného zboží nepravdivě uvedli osobu jménem V. M. V. která měla mít část bytu pronajatou od obžalované T. H. V. přičemž takto obžalovaní P., P. M. a K. společně jednali jednak v úmyslu, aby se obžalovaná T. H. V. mohla v jimi vedeném správním řízení vyhnout uložení sankce a současně trestnímu stíhání pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, a dále popsáním způsobem jednali za finanční úplatu ve výši 30 000 Kč, kterou jim dala obžalovaná T. H. V. poté, co jí to poradil spoluobžalovaný H. T. P., který při telefonickém hovoru během kontroly nabídl nejprve majiteli domu obžalovanému S. že by obžalovaná T. H. V. prostřednictvím S. dala příslušníkům Celní správy České republiky úplatek až ve výši 150 000 Kč za to, že neprovedou kontrolu v jí užívaném bytě, v němž měla nejméně 200 kرتونů nezdáněných cigaret a 200 kusů balení nezdáněné tabákové směsi, každého o hmotnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

150 gramů a následně za totéž nabídl úplatek v nespecifikované výši obžalovanému P. a poté téhož dne telefonicky žádal obžalovaného S. aby vyhotovil antidatovaný dodatek k nájemní smlouvě mezi obžalovaným S. a obžalovanou T. H. V. to vše proto, aby obžalované umožnil uniknout trestnímu stíhání pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku.

Obžalovaný Ing. B. S. byl uznán vinným přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že poté, co byla dne 16. 7. 2015 v provozovně prodejny Potraviny večerka, v domě na adrese [redacted] kterou provozovala obžalovaná T. H. V. provedena obžalovanými P., P., M. a K. - příslušníky Celní správy České republiky zařazenými u Celního úřadu pro Ústecký kraj pod č. j.: 87846/2015-6200000-62 kontrola prokázání zdanění vybraných výrobků a kontrola značení tabáku a tabákových výrobků, při níž byly v provozovně zajištěny 3 kusy krabiček cigaret neznámé značky, které nebyly označeny tabákovou nálepkou v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb., o čemž byl obžalovanými P., P., M. a K. informován, když se tito dožadovali zpřístupnění bytu, užívaného obžalovanou T. H. V. na téže adrese na základě nájemní smlouvy s obžalovaným S. potvrdil, že dal obžalované souhlas s pronájmem bytu další osobě, a to při vědomí, že v bytě se nachází cigarety a tabák, které nejsou zdaněny ani označeny v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb., přičemž při prohlídce bytu bylo zjištěno nejméně 200 kرتونů cigaret a 200 kusů balení tabákové směsi, každé o hmotnosti 150 g, které nebyly zdaněny ani označeny v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb., čímž byla obžalovaná T. H. V. podezřelá ze spáchání přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, a dále v nezjištěné době, v rozmezí od 19:40 hodin 16. 7. 2015 do 30. 9. 2015, v Žatci, v úmyslu umožnit obžalované T. H. V. uniknout trestnímu stíhání pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, vyhotovil s obžalovanou T. H. V. k nájemní smlouvě na byt ze dne 24. 10. 2014, dle níž tato nebyla oprávněna přenechat byt nebo jeho část do užívání třetí osobě (podnájem) bez předchozího souhlasu pronajímatele, dodatek datovaný dnem 30. 12. 2013, dle něhož byla obžalovaná T. H. V. oprávněna od 1. 1. 2014 pronajmout byt nebo jeho část třetí osobě, k čemuž T. H. V. již při kontrole dne 16. 7. 2015 na základě rady příslušníků Celní správy ČR vyhotovila a těmto příslušníkům předložila rukou psanou smlouvu, kterou se zřizuje pronájem části bytové jednotky na adrese [redacted] s dobou nájmu od 1. 1. 2014 na dobu neurčitou, fiktivně uzavřenou mezi obžalovanou a osobou V. M. V. s tvrzeným pobytem na adrese [redacted] kterého obžalovaná pro účely uvedené kontroly Celní správy České republiky označila za vlastníka nezdaněných a neoznačených tabákových výrobků nalezených v bytě, čímž se chtěla vyhnout trestnímu stíhání za spáchání přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 tr. zákoníku, o čemž obžalovaný S. věděl.

Za shora popsanou trestnou činnost byl obžalovaný prap. J. P. odsouzen podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 3 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Obžalovaný J. P. prap. K. M. a pprap. J. K. podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody každý ve výměře 3 roků, přičemž podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku jim byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu pěti roků. Všem čtyřem obžalovaným byl shodně uložen podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti každému na dobu 5 let, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání a funkce v celní správě a ostatních bezpečnostních sborech a činnosti strážníka městské policie. Dále jim byl shodně uložen podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku peněžitý trest každému v počtu 20 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem 20 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

peněžitý trest vykonán, byl každému stanoven náhradní trest odnětí svobody na 3 měsíce. Obžalovaný H. T. P. byl odsouzen podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 2 roků, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 4 roků. Obžalovaný Ing. B. S. byl odsouzen podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 1 tr. zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu v počtu 80 denních sazeb po 1 000 Kč, tj. ve výměře 80 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře 8 měsíců.

Stejným rozsudkem pak bylo rozhodnuto o vině a trestu obžalované, dnes již pravomocně odsouzené T. H. V.

2. Proti tomuto rozsudku podali s výjimkou obžalované T. H. V. všichni obžalovaní odvolání směřující do výroků o vině, která byla jejich obhájci písemně odůvodněna, ohledně obžalovaných prap. J. P., J. P., prap. K. M. a prap. J. K. podal odvolání státní zástupce do výroku o trestu, a to v jejich neprospekch.

3. Obžalovaný prap. J. P. namítl nezjištění skutečného stavu věci, nesprávnost hodnocení provedených důkazů, stejným způsobem odůvodnil podání odvolání i obžalovaný prap. K. M., jejich odvolání zpracoval společný obhájce v jednom podání.

„Soud prvního stupně nejprve popisuje obsah jednotlivých důkazů, včetně výpovědí obž. prap. J. P. a obž. prap. K. M. kdy však oba obžalovaní poukazují na to, že ani popis obsahu jednotlivých důkazů, jak je popisován v odůvodnění napadeného rozsudku, není v souladu s obsahem provedených důkazů, neboť soud prvního stupně, což je z odůvodnění napadeného rozsudku zcela zřejmé, naprosto selektivně, jednostranně a v neprospekch obžalovaných cituje pouze některé části obsahu jednotlivých důkazů, když však současně ponechává zcela bez povšimnutí a jakéhokoliv hodnocení obhajobu obou obžalovaných. Ta provedenými důkazy rozhodně vyvrácena nebyla. Soud prvního stupně v tomto směru zcela nekriticky přejal do odůvodnění napadeného rozsudku tvrzení z obžaloby státního zástupce a hodnocení důkazů tak jak jej učinil státní zástupce ve svém závěrečném návrhu před vyhlášením napadeného rozsudku, aniž se však řádně vypořádal s obhajobou prap. J. P. a prap. K. M.“

Nesprávně soud dospěl i k závěru o tom, že lze použít odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, kdy se také současně nesprávně vypořádal s možností použitelnosti odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu dle mezinárodních smluv a také se nesprávně vypořádal s příkazy, které umožnily nařízení odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, kdy ani návrhy k vydání takového příkazu, ani příkazy samotné nejsou řádně odůvodněny.

Zcela pak soud prvního stupně nesprávně vyložil obsah odposlechy, kdy i po provedeném dokazování zůstaly neobjasněny souvislosti obsahu odposlechy a zejména význam slov „pokuta“ nebo „úplatek“ učiněných ve vietnamském jazyce, kdy z časových i věcných souvislostí plyne zřejmá nesprávnost překladu odposlechy do českého jazyka.

Oba obžalovaní, prap. J. P. a prap. K. M. odůvodní svoje odvolání podrobněji prostřednictvím svého obhájce.

Obž. prap. J. P. a obž. prap. K. M. navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil dle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) tr. ř., a aby sám dle § 259 odst. 3 tr. ř. rozhodl tak, že se obž. prap. J. P. a obž. prap. K. M. obžaloby zprošťují dle § 226 písm. a) tr. ř., neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který jsou stíháni, anebo aby odvolací soud po zrušení napadeného rozsudku vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.“ (konec citace)

4. Obžalovaný J. P. odůvodnil odvolání prostřednictvím svého obhájce.

„Vady rozsudku spočívají v tom, že se soud nevypořádal s důkazy svědčícími ve prospěch klienta, jiné důkazy nehodnotil a z těch, co hodnotil, učinil nesprávné závěry, neboť jsou učiněny za situace, kdy došlo k deformaci důkazů. Nálezací soud pochybil i v hodnocení norem ležících mimo trestní právo, tak norem trestního práva, čímž dospěl k nesprávným závěrům. Odvolací soud je sice vázán zjištěným skutkovým stavem, ovšem nikoli za situace, kdy skutkový stav je zjištěn za současného opomenutí důkazů a zejména nikoli, pokud je zde zásadní rozpor mezi obsahem důkazů a závěry, které z nich učinil nálezací soud. Zásadní výhrady panují směrem ke zjištěním, která soud učinil z odposlechy hovorů v cizím jazyce, protože jejich interpretace neodpovídá skutečnosti. Poukazují Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

především na nejasnosti ve významu jednotlivých slov použitých v cizím jazyce, protože jejich interpretace neodpovídá skutečnosti. Poukazují především na nejasnosti ve významu jednotlivých slov použitých v cizím jazyce a významu, který je jim přikládán při překladu do češtiny. Rozsudek obsahuje i vnitřní rozpory, které soud nevysvětlil. Soud hodnotil důkazy způsobem, který co nejvíce zatěžuje mého klienta, což neodpovídá judikované interpretaci důkazů způsobem, který má naopak obžalované zatěžovat co nejméně, čímž je vyjádřena zásada *in dubio pro reo*. Podrobnější odůvodnění podám následně po projednání s klientem.“ (konec citace)

V podrobnějším odůvodnění odvolání obžalovaný J. P. prostřednictvím svého obhájce uvedl:

„1. Celkem je stíháno sedm obviněných, z nichž čtyři jsou členové hlídky mobilního výjezdu Celní správy, a to pan P. M., K. a já. Jak ználka obžaloby, tak zahajovací usnesení izoluje uvedené jevy směrem k nám čtyřem. V trestním řízení se zkoumá zavinění a vztah jednotlivých obviněných k těmto jevům. Jak rozsudek, tak obžaloba předpokládají zavinění ve formě pachatelství ve smyslu § 22 tr.z., nikoli spolupachatelství dle § 23 tr. z. Musí se tedy prokázat vina způsobem, který se předpokládá pro zavinění pachatele, nikoli spolupachatele. Matematicky vyjádřeno – existuje velké množství variant, které mohou nastat. Například k jednotlivým jevům mohli mít vztah nula až všichni čtyři obvinění, u jednoho jevu tak mohl podíl mít jeden, žádný, dva nebo všichni obvinění. To všechno by mělo být předmětem dokazování a především odůvodnění rozsudku. Předpokládat, že ke všem jevům budou mít všichni čtyři obžalovaní celníci stejný postoj, znamená spoléhání se na variantu, která je hodně málo pravděpodobná, a řízení to potvrdilo. Rozsudek, obžaloba, ani zahajovací usnesení to nerozlišují. Presumuje se, jako kdyby všichni dělali a všichni věděli o všem; k tomu se ještě dostanu – viz č. I. 1053. Tady dostává plnění povinnosti OČTŘ důsledně se zabývat individuální trestní odpovědností poněkud trhlíny. Jiná situace nastala v případě ukládání trestu. Tam soud mezi jednotlivými obviněnými z řad celníků rozlišoval (body 95-96 rozsudku). Nejpozději v tento moment se beze zbytku prokázalo, že mezi jednotlivými členy výjezdové jednotky celníků soud činí rozdíly a jejich podíl na dané věci není stejný.

2. (prohlídka bytu) Z hlediska čtyř jevů, které lze izolovat jako trestně právně relevantní, bych se nejdříve vyjádřil k otázce postupu při údajné prohlídce bytu. Předně bych chtěl použít argument, že ve smyslu stanovení § 81 odst. 1 daňového řádu Úřední osoba provádějící místní šetření má v době přiměřené předmětu místního šetření, zejména v době provozu, právo na přístup na pozemky, do každé provozní budovy, místnosti a místa, včetně dopravních prostředků a přepravních obalů, k účetním záznamům nebo jiným informacím, a to i na technických nosičích dat, v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení cíle správy daní. Toto právo má též, jde-li o obydlí, které daňový subjekt užívá současně pro podnikání, je-li to nezbytné a nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem. Jakkoli namítám procesní použitelnost důkazů v situaci, kdy jsem neměl zajištěnou nutnou obhajobu, budu se níže zabývat jednotlivými důkazy, protože je na nich založen odsuzující rozsudek. Z nich plyne, že obžalovaná H. V. vynášela z bytu, jehož dveře označil služební pes, zboží – neokolkované cigarety. Jestliže v bytě měla cigarety, evidentně nikoli pro svoji potřebu, ale zjevně k prodeji, což plyne i z jejích hovorů, včetně alkoholu, pak je zjevné, že se nemohlo jednat jen o prostor určený k bydlení, ale i k podnikání a bylo možné aplikovat ustanovení § 81 odst. 1 DŘ i na tento byt.

3. Z č. I. 107 vyplývá, že obžalovaná H. V. byla použita právě ve smyslu § 81 odst. 1 DŘ. Protože se následně budu zabývat tím, jak ten, kdo neumí česky, mohl čtyřem celníkům ve službě vysvětlit, že si mají vzít úplatek, v jaké výši a za co, ponechal bych nyní stranou to, jak zrovna tomuto poučení obžalovaná porozuměla, protože z řízení vyplynulo, že při podpisu protokolu měla tlumočnicka. Z mého pohledu je zjevné, že jsme toto poučení používali jako vzor protokolu. Poučení se nesesypuje do protokolu na místě, už je předepsané ve vzoru. Poučení o právech a povinnostech z mého pohledu znamená, že tam, kde používáme třetí osobu o tom, že máme právo někam vstoupit, odpovídá to její povinnosti to umožnit, navíc v situaci, kdy z prostoru, kam nás má pustit, odnáší věci, které hodlá prodat.

4. Z odposlechů vyplývá, že obžalovaná měla v prostorách i další věci, které nebyly zdaněny, konkrétně alkohol, a že další věci stačila schovat. To má význam nejen směrem k tomu, že byt nesloužil toliko jako obydlí, ale i jako sklad zboží, a dále směrem k té okolnosti, která se týkala údajného počtu zabavených věcí. Pokud obžalovaná věci přenášela a schovávala, možná za součinnosti svého syna, který byl na místě také, chlubí se tím do telefonu, tak těžko mohla v době kontroly vědět přesné počty. K tomu se ještě dostanu.

5. Chci poukázat na to, že mi ochrana takového prostoru jakožto nedotknutelného obydlí, když je evidentní, že v něm jsou nezdaněné věci k prodeji, a když je evidentní, že jsme oprávněni do něj vstoupit dle § 81 odst. 1 tr. ř. prostřednictvím trestní represe vůči celníkům, kteří toto zboží vypátrají, přijde dost zvláštní. Stejně tak mi přijde

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

zvláštní, že obydlí této obžalované prodejkyně zboží zasluhuje větší ochranu ze strany OČTŘ než například naše právo na nutnou obhajobu, které je mimochodem rovněž zaručené Listinou, a to čl. 40.

6. Judikatura se otázkou celní kontroly v návaznosti na opatřování důkazů pro trestní řízení opakovaně zabývala. Shrnu bych stav judikatury tak, že je vyloučeno, aby potřeba OČTŘ zajistit důkazy byla obcházena ustanoveními upravujícími postup celníků. Není možné, aby celníci na objednávku OČTŘ zajišťovali důkazy pro trestní řízení. Pokud ovšem postupují podle daňového řádu, pak získané poznatky a důkazy lze využít ve správním řízení a následně i v trestním. A pokud nejednají na objednávku policie, ale konají samostatně, lze podklady využít jako důkaz. Jestliže byla obžalovaná postižena ve správním řízení, pak byly využity poznatky získané pro kontrolu a je zcela vyloučeno, abych byl odsouzen za to, že jsem postupoval v rozporu s Listinou a nezákonně důkazy zajistil. Zda k tomu skutečně došlo, nevím, protože ze spisu se podává předání věci do správního řízení, ale už ne výsledek a soud to nezjišťoval. Pokud byly výsledky kontroly využity pro správní řízení a sankcionování vůči obžalované za držení nekolikovaného zboží, pak jsme dělali přesně to, co máme. Proto nechápu, proč jsme byli odsouzeni za to, že jsme zboží zajistili. Tento názor podporuje skutková i prápis na č. I. 557, kdy KŘP Ústeckého kraje má za to, že cigarety a tabákové směsi byly zajištěny sice v rozporu s trestním řádem, ale jsou využitelné pro správní řízení. Což znamená, že pro správní řízení využitelné jsou. Nemohly tedy být obstarány za současného porušení zákona. Jelikož my ani nejsme policejní jednotka, tak mi uniká, jak soud mohl dovodit, že jsme porušili ústavní práva na nedotknutelnost obydlí obžalované H. V. když jsme z tohoto „obydlí“ zajistili zboží, které sloužilo nebo mělo sloužit k jejímu sankcionování ve správním řízení.

7. Zde se dokonce skutkově prokázalo, že policejní dosah měl uvést, že je konec pracovní doby, že nepřijedou. Takže je objasněno, že ačkoli obž. P. telefonoval s pracovníky pol. orgánu, tento nepřijel a kontrola tak proběhla dle daňového řádu (pozn. dříve § 41 odst. 3 zák. o spotřebních daních). Z toho plyne, že nenastal případ, kdy by se obcházela ustanovení tr. řádu, protože kontrola proběhla dle daňového řádu. K tomu ještě jednu poznámku – před soudem byli slyšeni svědci C. a I. Oba nebyli schopni uvést, jak by konkrétně řešili danou situaci. Svědek C. by volal I. a I. měl za to, že v roce 2015 neplatila možnost dříve daná § 41 ZSD (zcela chybně, protože to samé umožňuje § 81 daňového řádu). Dokonce u hl. líčení uvedl C., že metodiku má pol. orgán, který se ale pokaždě nevolá. Takže ten, kdo nechtěl přijet kvůli konci pracovní doby, tj. pol. orgán, měl vědět, jak postupovat. C. u hl. lí. dne 10.12.2018 vypovídal, že kdyby pol. orgán nechtěl přijet, tak by se to muselo hlídat i delší dobu a případ by řešil následující den, a to tak, že by se kontaktovalo GŘC. Pol. orgán ten den nepřijel, protože byl konec pracovní doby. Nabízí se otázka, zda a kde byla uvedena povinnost pro mobilní hlídku celníků, aby v případě, že: (a) zachytí zboží; (b) je ve službě od rána, jak vyplývá z rozpisu služeb; (c) má za sebou prohlídku prostor a před sebou dveře bytu, za nimiž pes označil tabák; (d) tak nesmí mít konec pracovní doby do druhého dne, protože musí hlídat, a to na rozdíl od pol. orgánu, který odmítl přijet s poukazem na konec pracovní doby. Jinak řečeno, jakmile se věci posune do trestního řízení, staneme se svědky takových těžko uvěřitelných hypotéz, jako je to zde. Celníci, od rána ve službě, musí mít příkaz k prohlídce (jak tvrdí obžaloba a nalézací soud), ten ale nemohou sami vyžádat (jak tvrdí svědek C.) a musí čekat na pol. orgán, jenže ten má konec pracovní doby; a podle C. je pak správně, aby ti sami celníci respektovali konec pracovní doby pol. orgánu, ovšem sami čekali přede dveřmi do dalšího dne, jak se k tomu vyjádřil GŘC.

8. Poněkud neprofesionálně vyznívá jak výpověď svědka T., tak Z., kteří shodně vypovíдали, že měli ten den oslavu v Ústí. Svědek Z. zaznamenal podle svojí výpovědi u hl. líčení dne 10. 12. 2018 hovor obž. P. se svědkem T., ale informace, že pes označil prostor, se k němu nedostala, už to totiž neřešil, seděl na oslavě a jinde. Otázka je, když neřešili ani skutečnost, že pes označil prostor, s kým měli celníci řešit ono hlídání prostoru do druhého dne, než se toho ujme GŘC, jak citováno shora. Svědek I., na kterého by se teoreticky údajně náš nadřízený C. obrátil, si není jist právními normami, dokonce se v nich mylí, školení údajně neprobíhala a metodiku znal jen pol. orgán, který pro konec pracovní doby nepřijel. Takže nakonec, ačkoli je zde nepravomocný výrok o vině, jsme bez ohledu na náš konec pracovní doby a na povinnosti a práva, která nám stanoví daňový řád, měli hlídat byt v očekávání výsledku stanoviska GŘC druhý den a respektovat potřebu svědků slavit v Ústí (Z. už to neřešil) nebo mít konec pracovní doby. Dlužno dodat, že zrovna svědci Z. a T., kteří oslavovali v Ústí, jsou do pověřeného pol. orgánu zařazení, takže například zrovna o nich se jednalo, pokud se zmiňoval tzv. pol. orgán. Mimo jiné byl na oslavě i další svědek A.

9. Stanovisko obhajoby podporuje např. rozsudek NS sp.zn. 5 Tz 29/2016: Jestliže celní orgán v souladu s ustanoveními § 29 až § 30a zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů, učiněném do 31. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

2012, a § 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, při provádění kontroly na podnět poškozeného ověřuje pravdivost skutečností uváděných žadatelem v žádosti o provedení dozoru nad dodržováním povinností stanovených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, jsou výsledky kontroly použitelné jako důkazní prostředky nejen ve správním řízení, ale i v případném trestním řízení (srov. příměření č. 34/2014 Sb. rozh. tr.). Takový postup nelze považovat za nepřipustné obcházení podmínek pro provedení prohlídky jiných prostor a pozemků podle § 82 odst. 2 a § 83a tr. ř., zvláště pokud celní orgán nemá před provedením kontroly žádné vlastní poznatky o spáchání trestné činnosti a ani žádné jiné náležitě ověřené skutečnosti nenasvědčují odůvodněnému podezření, že v kontrolované provozovně je páchána trestná činnost. Nejvyšší soud uvedl: Nejvyšší soud považuje za nutné dále uvést, že celní orgán, který provádí kontrolu na základě podnětu poškozené společnosti, tak činí zejména proto, aby ověřil pravdivost informací v něm obsažených a zjistil skutečný rozsah protiprávní činnosti (podle dovozního dokladu přiloženého k žádosti o provedení dozoru na vnitřním trhu bylo při kontrolním nákupu zaměstnancem společnosti 1. CS zakoupeno pouze 6 kusů svářného šroubení (č. l. 275)). Opačný výklad by vedl k tomu, že celní orgány by byly nuceny žádat povolení soudu o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků podle § 83a tr. ř. i ve zcela běžných případech při výkonu své dozorové pravomoci, a to bez ohledu na pravdivost či nepravdivost informací obsažených v podnětu ke kontrole (pozn. v našem případě signálů, které vyslal služební pes, a kdy nám dal tip kolemjdoucí). Tomu odpovídá i právní úprava v § 8a ZOS, podle níž majitel práva duševního vlastnictví nebo jiná osoba, která prokáže právní zájem ve věci, je povinna složit jistotu pro případ, že kontrola dozorového orgánu, vykonaná na základě podnětu této osoby, neprokáže jeho oprávněnost.

10. Další inspirativní judikát je usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1010/2013, publikované pod Rt 7/2014: Pokud byly za využití oprávnění celního úřadu nebo celního ředitelství podle § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012, vstoupit za účelem kontroly do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky, včetně prostor, o kterých je známo nebo se dá důvodně předpokládat, že se v nich vybrané výrobky vyrábějí, zpracovávají nebo skladují, a to i bytu, který je užíván pro účely podnikání, provedeny v souladu se zákonem úkony, které předcházely zahájení trestního stíhání, jsou výsledky těchto úkonů využitelné i pro dokazování v následujícím trestním řízení. Stejně závěry platí i pro další subjekty, které mají na základě zákona obdobné oprávnění, např. policisté (srov. § 40 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů), obecní policisté (srov. § 16 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů) nebo hasiči (srov. § 5 zákona č. 238/2000 Sb., o hasičském záchranném sboru, ve znění pozdějších předpisů). V případě, že je dáno odůvodněné podezření ze spáchání trestného činu, nesmí být svévolným využitím oprávnění provádět kontrolu nebo jiným výkonem pravomoci příslušného orgánu podle zvláštního zákona obcházeny podmínky podle trestního řádu pro provedení domovní prohlídky (§ 82 odst. 1 a § 83 tr. ř.), prohlídky jiných prostor a pozemků (§ 82 odst. 2 a § 83a tr. ř.), osobní prohlídky (§ 82 odst. 3, 4 a § 83b tr. ř.) apod.

11. Ve světle obou judikátů bych si proto dovolil polemizovat i se závěrem KŘP na č. l. 557, že výsledky naší kontroly nejsou využitelné pro trestní řízení. A contrario totiž, pokud se výsledky kontroly využily v řízení správním, resp. byly schopné v tomto řízení objasnit skutkový stav, pak nejenže nemohly být získány nezákonně pro potřeby správního řízení, ale jsou využitelné i pro řízení trestní - viz názor Nejvyššího soudu: jako důkaz v trestním řízení je možno využít i poznatky, které při zákonném výkonu své působnosti opatřily jiné orgány než orgány činné v trestním řízení a podle jiných předpisů než podle trestního řádu. To by ovšem znamenalo, že nikoli my jako celníci, ale naopak pol. orgán mohl konat v rozporu s právem a judikaturou Nejvyššího soudu, když nevyužil poznatky námi získané. Pak by mi nikdo nemohl zazlívát názor, že účelem tr. řízení bylo sledováno stíhat nás jako celníky a nevěnovat se skutečnému problému, který jsme odhalili, a to je existence neznačeného zboží podléhajícího spotřební dani.

12. Zajímavá je argumentace dovolatele, kterým byl v případě usnesení NS sp.zn. 5 Tdo 1010/2013 Nejvyšší státní zástupce. Ten uváděl: Ohledně využitelnosti informací z takové kontroly pro trestní řízení je třeba zdůraznit, že na popsanou situaci se zjevně nemohou vztahovat rozhodnutí, která se zabývají prohlídkou jiných prostor nebo pozemků policejním orgánem podle § 83a tr. ř. (srov. např. rozhodnutí publikované pod č. 54/2011 Sb. rozh. tr. nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 5 Tdo 539/2010). V předmětné věci celní orgán postavení policejního orgánu nemá a vstup do objektu se vůbec neuskutečnil podle trestního řádu, neboť ve věci ani nebylo konáno trestní řízení. Obdobnou situaci řeší usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 11. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1363/2011, publikované pod č. 60/2012 Sb. rozh. tr., byť nikoliv jako otázku hlavní, z odůvodnění uvedeného usnesení je zřejmé, že v předmětné věci prováděl celní orgán (hlídka mobilního dohledu) celní prohlídku podle zákona

č. 185/2004 Sb., o celní správě České republiky. K tomu využili celníci svých oprávnění ke kontrole osob a dopravních prostředků podle § 37 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012. Druhým závěrem tak je, že jako důkaz v trestním řízení je možno využít i poznatky, které při zákonném výkonu své působnosti opatřily jiné orgány než orgány činné v trestním řízení a podle jiných předpisů než podle trestního řádu. Samozřejmou podmínkou přirozeně zůstává, že tímto postupem podle jiných předpisů nesmí být obcházeny podmínky domovní a osobní prohlídky, prohlídky jiných prostor a pozemků podle trestního řádu. Tak by tomu bylo například v případě, pokud by onen jiný orgán vůbec neměl důvod k výkonu své působnosti - policista, pokud by se v domě nenacházel zemědělský ani týraný zvíře, hasič, aniž by v domě došlo k požáru, celník, aniž by měl důvod kontrolovat odvod spotřební daně. Obdobně pokud by onen jiný státní orgán vykonal vstup do objektu pouze v návaznosti na žádost orgánu činného v trestním řízení a v reakci na jeho potřeby zjednat si tam při šetření nějaké trestní věci vstup mimo podmínky stanovené trestním řádem. Tedy pokud by byl výkon působnosti svévolný a sloužil jen k vyhnutí se podmínkám vstupu do předmětného prostoru či objektu podle trestního řádu. Nic takového však v předmětné věci zjištěno nebylo. Celníci zde provedli obvyklou kontrolu zaměřenou na značení tabákových výrobků a lihu. Objekt vytipovali náhodně. Neznačené tabákové výrobky na místě skutečně našli. Nic tak nenásvědčuje tomu, že by se z jejich strany jednalo o svévolné zneužití jejich pravomocí za účelem obejít podmínky pro vstup do objektu podle trestního řádu. Do objektu vstoupili v souladu se svým vlastním oprávněním při řádném plnění svých služebních povinností. Jelikož jednali v rámci své pravomoci, mohou být jimi získané podklady použity jako důkazy v trestním řízení ve smyslu § 89 odst. 2 tr. ř.

Nejvyšší státní zástupce tak argumentuje opačně, než jak argumentoval pol. orgán a dozorový státní zástupce (č. I. 559).

13. Ono je to vlastně logické – oprávnění podle daňového řádu vstoupit i do obydlí, které slouží k podnikání, tam není proto, aby jej příslušný nevyužíval, nikam nevstupoval, ale naopak, aby tam vstupoval právě v souvislosti s daňovou kontrolou. A není lepšího důkazu o tom, že celníci využili toto ustanovení zcela v jeho smyslu než to, že tam neoznačené zboží našli.

14. Nejvyšší soud totiž v judikátu 5 Tdo 1010/2013 citoval rozhodnutí nalézacího soudu: Pytle s touto tabákovou směsí byly pracovníky Celní správy nalezeny v prostorách náležejících k předmětné prodejně. Tyto prostory je oprávněn Celní úřad kontrolovat ve smyslu § 41 odst. 3 ZSD, v tomto nemůže obstát obhajoba obviněného, kdy bylo tvrzeno, že se pohybovali v místech bytu obviněného, neboť tento zákon umožňuje vstup do prostor sousedících s prodejnou, které mohou sloužit jako skladové prostory. Nejvyšší soud dovodil, že v konkrétním případě byly již dříve konány úkony tr. řízení směrem k obviněnému a že zákrok byl naplánovaný. S tím spojil posouzení správnosti názoru odvolacího soudu, že se jednalo o obcházení zákona, protože ve věci měly konat orgány činné v tr. řízení na základě příkazu k prohlídce. V naší věci o to ale vůbec nešlo. My jsme totiž vysloveně nevěděli, že vietnamská prodejkyň je tzv. „rozpracovaná“, že jsou povoleny odposlechy, že jede akce Citron a Hanoj apod. Takže nešlo o to, že bychom obcházeli tr. řád, jak se snažil naznačit státní zástupce v obžalobě a jak bohužel usoudil soud. My jsme prováděli běžnou kontrolu a zajistili zboží z prostor, které označil pes. Nejvyšší soud v závěru řešeného a hlavně publikovaného judikátu uvedl: Nejvyšší soud k tomu považuje za nutné zdůraznit, že uvedený závěr o obcházení zákona a nepoužitelnosti takovým postupem získaných důkazů se týká pouze této konkrétní trestní věci na základě konkrétně uvedených skutečností, které tuto kontrolu provedenou podle rozkazu ke službě č. 0863UL-17/2012 provázely. Není totiž pochyb o tom, jak již bylo shora uvedeno, že pokud jde o obdobné kontroly prováděné, aniž by v posuzovaném případě bylo dáno odůvodněné podezření o spáchání trestného činu kontrolovanou osobou nebo kontrolovanými osobami, je hlídka mobilního dohledu příslušného celního úřadu oprávněna vstoupit za účelem kontroly podle ustanovení § 41 odst. 3 ZSD do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky, včetně prostor, o kterých je známo nebo se dá důvodně předpokládat, že se v nich vybrané výrobky vyrábějí, zpracovávají nebo skladují, a to i bytu, který je užíván pro účely podnikání. Pokud v té souvislosti hlídka provede zákonným způsobem úkony v rámci své pravomoci, jsou výsledky těchto úkonů, které pak teprve vedou k takovému důvodnému podezření ze spáchání trestného činu, využitelné i pro následující trestní řízení (po novele provedené zákonem č. 407/2012 Sb., která s účinností od 1. 1. 2013 vypustila odstavec 3 § 41 ZSD pro nadbytečnost z důvodu úpravy totožných pravomocí v § 81 odst. 1 daňového řádu v případě místního šetření, nebo v § 86 odst. 4 daňového řádu v případě daňové kontroly, srov. uvedená ustanovení § 81 odst. 1 a § 86 odst. 4 daňového řádu). Proto podklady, které jsou v rámci takového postupu celními orgány (správcem daně) zpracovávány, mohou být použity jako důkazy ve smyslu § 89 odst. 2 tr. ř., podle něhož za důkaz slouží vše, co může přispět k objasnění věci (srov. shora citované usnesení Nejvyššího soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

ze dne 9. 11. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1363/2011). Obdobné závěry platí i pro další subjekty, které mají na základě zákona obdobné oprávnění, např. policisté (srov. § 40 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), obecní policisté (srov. § 16 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii) nebo hasiči (srov. § 5 zákona č. 238/2000 Sb., o hasičském záchranném sboru).

15. Mohu se tedy domnívat, že jak GIBS, tak dozorový státní zástupce a nakonec nalézací soud nesprávně aplikovali právo, protože usnesení NS ze dne 2. 11. 2013 jim ještě před zahájením tr. stíhání, natož vyhlášením rozsudku, dalo odpověď na to, že postup mobilní hlídky byl v pořádku. Navíc si Nejvyšší soud v řešeném judikátu všímá i toho, že v jeho případě ve spise není založen rovněž ani písemný souhlas obviněného jako uživatele dotčených prostor s provedením jejich prohlídky. V našem případě ovšem tento souhlas založen je, a to jak majitelem, tak kontrolované osoby.

16. Zarážející je, že soud judikát v bodě 72 rozsudku zmiňuje, resp. na něj poukazuje, avšak není zřejmé, co z tohoto judikátu a jak aplikoval. V našem případě je totiž naopak prokázáno, že svědci, kterým P. volal, věděli, že obžalovaná H. V. je rozpracovaná útvarem v Karlových Varech a vypověděl, že k nám se ta informace nedostala.

17. Souhlas majitele a obžalované H. V. je založen na č. l. 112. Skutková věta obžaloby se souhlasem počítá, když zohledňuje, že kontrola byla provedena se souhlasem majitele bytu a obžalované H. V. Text souhlasu je jednoznačný a umožňuje přijmout závěr, že obžalovaná H. V. dává souhlas ke zpřístupnění bytu. Podle mého názoru ovšem souhlasu ani není zapotřebí, pokud je potřeba do prostoru vstoupit za účelem nezbytně nutným pro dosažení cíle správy daní (§ 81 odst. 1 DŘ, dříve § 41 ZSD). Tím účelem je beze sporu kontrola označení zboží a zajištění neoznačeného zboží. Jinak by takové oprávnění nedávalo smysl. Soud v bodě 72 rozsudku uvedl (kompletní citace: Soud dále neuvěřil obhajobě obžalovaných, že do bytu obžalované vstoupili v dobré víře, že jsou k tomu oprávněni v rámci výkonu pravomocí hlídky mobilního dohledu. Je bez pochyb, že v tomto případě nelze oprávněnost vstupu tvrdit s poukazem na ustanovení § 81 daňového řádu, když ze samotného textu tohoto ustanovení plyne, že úřední osoba provádějící místní šetření má v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení cíle správy daní, právo vstupu mj. i do obydlí, které daňový subjekt užívá současně pro podnikání, je-li to nezbytné a nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jinak. Zde je zřejmé, že obžalovaná neužívala uvedený byt současně pro podnikání, když toto provozovala v provozovně o patro níže. Poukaz obžalovaných příslušníků poznamenaný v protokole o místním šetření v tom smyslu, že použití citovaného ustanovení odůvodňuje údajná skutečnost, že v bytě má místo podnikání třetí osoba – syn obžalované, je zcela irrelevantní už z toho důvodu, že tento nebyl kontrolovanou osobou v rámci projednávaného místního šetření. Zejména potom je takový poukaz zcela nelogický a tím pádem nikterak nemůže odůvodňovat postup obžalovaných příslušníků celní správy proto, že současně bylo tvrzeno, že uživatelem dané části bytu, kde bylo zboží nalezeno a také jeho pravděpodobným majitelem má být zcela jiná osoba, která nebyla přítomna. Za těchto okolností muselo být obžalovaným zřejmé, že souhlas, který jim udělil obžalovaný S. a obžalovaná nemá žádnou relevanci, a to navíc za situace kdy obžalovaná v jeho rámci uvádí, že zpřístupňuje pouze jí užívanou část bytu, což mimo jiné potvrzuje, že obžalovaní s ní o údajném dalším nájemci jednali již před zpřístupněním bytu. K otázce oprávněnosti vstupu soud mj. poukazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1010/2013 ve světle kterého je zcela zřejmé, že vstup do bytu byl excesem práva zakotveného v § 81 daňového řádu a zde o to více, že měla být za relevantní považována údajná nájemní smlouva s osobou, která tomuto úkonu nebyla přítomna. Takové úvahy lze těžko přijmout. Nejvyšší soud ale doslova uvádí, že byt je možné kontrolovat, pokud slouží jako sklad. Nedokáží si představit lepšího důkazu o tom, že byt je používán pro potřeby podnikání (legálního nebo nelegálního), když vstup do něj označil služební pes DON cvičený na tabák a z útrob bytu obžalovaná H. V. začala vynášet neokolkované cigarety v objemu desítek kartonů a tabákové směsi. Nalézací soud nás odsoudil mimo jiné za to, že jsme si měli ponechat část zboží z bytu, do kterého jsme měli vstoupit neoprávněně, protože nebyl užíván k podnikání. Jinak řečeno, pokud jde o byt, má soud jasno v tom, že nesloužil k podnikání. Ale pokud jde o zboží pocházející z toho bytu, kterýžto byt tedy podle soudu nesloužil jako sklad tohoto zboží, tak takové zboží tam tím pádem muselo být jako „spolubydlící“ obžalované, když nesloužilo k podnikání. Pak ale takové zboží z bytu nepodléhá kontrole, protože soud byt, kde zboží bylo, nepovažuje za prostor, který se vztahuje k podnikání s tímto zbožím, takže se vlastně nejednalo o zboží určené k podnikání a nebyl důvod k jeho sepsu. Bud' je neoznačený tabák prostředek k nelegálnímu podnikání a je-li uskladněn v bytě a v tom případě i byt slouží k podnikání a lze tam vykonat kontrolu anebo tabák s podnikáním nesouvisí a není důvod ho sepisovat a soud by měl vysvětlit, jak jsme měli správně podle daňového řádu postupovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

19. Dokazování uvedeným směrem podle mého názoru nevedlo k objasnění věci. Svědek má vypovídat k tomu, co viděl, slyšel nebo jinak vnímal a ne komentovat svůj výklad předpisů, navíc mnohdy vesměs nesprávný. Soud by podle zásady iura novit curia měl věc posoudit sám, a to zejména s ohledem na ustanovení § 81 DR a příslušající judikaturu a nenechat svědky komentovat, co se bývalo mělo udělat. Jednak nikdo z těchto svědků nezapsal a nenařídil nic konkrétního směrem ke vstupu nebo nevstupu do prostor a jednak v tom mobilní hlídka s posovemem (to jsem byl já), zkrátka nechali. Například svědek M. [redacted] jako vedoucí oddělení pátrání a nadřízený T. [redacted] uvádí u výsledku u hl. líčení dne 21. 01. 2019, že podle daňového řádu se přímo neřeší možnost vstupu do bytu, řeší se tam možnost vstoupit do provozovny. Je zbytečné, že soud tímto způsobem dokazování vedl. Tím se maximálně potvrdilo, že ani svědek M. [redacted] jako nadřízený v pol. orgánu nezná § 81 odst. 1 daňového řádu: Úřední osoba provádějící místní šetření má v době příměšené předmětu místního šetření, zejména v době provozu, právo na přístup na pozemky, do každé provozní budovy, místnosti a místa, včetně dopravních prostředků a přepravních obalů, k účetním záznamům nebo jiným informacím, a to i na technických nosičích dat, v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení cíle správy daní. Toto právo má též, jde-li o obydlí, které daňový subjekt užívá současně pro podnikání, je-li to nezbytné a nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem; nezná předmětné normy. Jinak bylo podobné přezkušování nadbytečné, protože jakékoli další úvahy takových svědků, které se opírají o nesprávný „dojem“ či názor na znění právních předpisů, jsou pro řízení nepřínosné. Například svědci A. [redacted] a M. [redacted] neví, jak by se mělo postupovat podle daňového řádu, oni postupují podle trestního řádu. Někdo uvádí, že při objevení cigaret se má čekat, někdo uvádí, že se cigarety sice objeví, ale neví se, jestli nejsou legální a kolkované, což ale služební pes taky předem nezjistí. Někdo říká, že by vyjel, kdyby věděl, že pes něco označil, někdo uvádí, že je to složitější. Nakonec se jedná stále o komentáře k němu, co má vyřešit soud, pokud možno v souladu s judikaturou, přičemž nakonec stejně otázku, jak postupovat podle daňového řádu, svědci neví. Logicky – pes neví, jestli je tabák kolkovaný nebo ne, prostě ho označí. Svědci, kteří teoreticky vykládají normy, co by se mělo, nebyli 16. 07. 2015 na místě a neví, že obžalovaná věci začala vynášet a chtěla hned platit pokutu, neví, s jakým výsledkem obžalovaný P. [redacted] telefonoval a hlavně provádí výklad něčeho, k čemu je povolán soud. A až soud výklad provede bez komentářů svědků a dospěje k opačnému závěru než obhajoba, že jsme nesměli vstoupit, tak by měl vyřešit, zda jsme nemohli jednat v právním omylu, když ani naši nadřízení nedokázali říct přesně (když už se je na to soud ptal), co jsme měli dělat a jestli jsme v tom smyslu vůbec byli školení. Pravda je taková, že výjezd ani nikdo z pol. orgánu nepřijel. Účastníci oslavy v Ústí (A. [redacted], T. [redacted], Z. [redacted], M. [redacted]) na místo nepřijeli a ani se neshodli, jestli s P. [redacted] hovořili před odjezdem nebo až cestou v Bílíně (M. [redacted]). Podle M. [redacted] volal P. [redacted] T. [redacted] kolem 12:00 - 13:30 a už byli cestou do Ústí, kde měla být oslava. Neshodli se ani na tom, od kdy je tr. čin, uváděli částku 5.000 nebo 50.000,- Kč (M. [redacted]), kdy měl zasáhnout OČŘ.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 10. strana)

ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti. Jde o jednání, které právě v uvedeném smyslu naplňuje zákonné formální i materiální znaky přestupku dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Jedná se o zaviněné jednání (žalobkyně vědomě neuposlechla výzvy policisty), které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti (aby policie byla schopná přijímat odpovídající operativní opatření v případech, kdy je to zapotřebí pro řádné fungování společenských procesů) a je za přestupek výslovně označeno v tomto zákoně [§ 47 odst. 1 písm. a) citovaného zákona]. Zkusme si představit důsledky logiky žalobkyně třeba v jednání policie při řízení dopravy. Povinností policie je užitím přiměřených prostředků (§ 11 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky) bránit vzniku zbytečného škodlivého následku na zdraví a majetku občanů, těch přímo jednajících nebo jen náhodně dotčených [viz třeba § 10 odst. 1), 3), § 20 odst. 3), § 34 odst. 1), 2) citovaného zákona]. V uvedených a v řadě dalších případech musí policista jednat okamžitě prosazením účinného řešení (třeba zákazem nebo příkazem něco dělat a se něčeho zdržet, vykázaním občana z určitého místa, zastavením a odkloněním dopravy v zásadě bez ohledu na subjektivní výhrady jednotlivých dotčených osob). Jestliže by v těchto případech měla být nejprve prověřována správnost zamýšleného úkonu veřejného činitele k překonání leckdy velmi subjektivistických představ účastníků (šarvátek, tláčenice lidí, bezohlednosti chování v silniční dopravě) byla by jakákoli řešení takových situací paralyzována, hrozil by chaos (řešení musí přijít okamžitě) a neodvratně by následovalo obvinění veřejného činitele ze zavinění vzniku škodlivého následku (havárie, zranění) v důsledku jeho nečinnosti. I to má nepochybně ústavní rozměr a souvislost s ústavně definovaným smyslem existence a jednání orgánu veřejné moci. Jistě, nelze nikdy vyloučit, že za úkonem policisty může stát nesprávná úvaha. To je ovšem řešitelné následně (stížností, náhradou škody dle zákona č. 82/98 Sb. atd.), primární je povinnost jednat hned s motivací předejít vzniku škodlivého následku. Veřejný činitel v postavení policisty při operativním zákroku nemá komfort správního orgánu, čas a různé prostředky k dosažení zamýšleného legitimního cíle (formalizované dokazování, ověřování, opakované upozornění, pořádkové pokuty), a proto po něm také nelze požadovat v jednání limity, které existenci takových podmínek předpokládají. Když si uvědomím, jaké právní úvahy přináší obžaloba směrem k otázce nájemních a podnájemních vztahů, ustanovení smlouvy o možnosti a nemožnosti podnajíout, nedotknutelnosti obydlí apod., tak na to mohu reagovat stejně jako Nejvyšší správní soud - jako psovod v terénu jsem na místě prostě měl za to, že postupuji správně, v protokole by měly být zachyceny podstatné věci, zboží jsme zajistili a dokonce bych řekl, že jsme za tuto kontrolu ve finále dostali pracovní odměnu. V terénu nemáme komfort správního orgánu, státního zástupce, aparátu GIBSu nebo zázemí soudu. Jsme prostě mobilní hlídka. Pokud nyní rozsudek spekuluje nad tím, kdo měl nebo neměl užívat prostory, a co jsme měli dělat, tak bych především poukázal na to, že nikdo pořádně ani během hl. líčení nedokázal popsat, jak měl vypadat správný postup a jaký je tedy rozdíl mezi naší představou aplikace § 81 DŘ a trestním řádem. Vysvětlení jsem našel až ve studiu judikatury Nejvyššího soudu, od které se jednak nalézací soud v rozsudku poměrně výrazně odchýlil a jednak jsem jako psovod dne 16. 07. 2015 žil v domněnku, že zákon neporušuji a můj pes, když označil dveře bytu, taky ne. Myslím, že kdybych měl nejdřív u všech kontrol správně a bezchybně vyřešit všechny otázky užívacího práva podle občansko-právních a ústavních norem jednotlivých kontrolovaných nebo hypotetických nájemců, že bych na tom sice se znalostmi možná byl lépe než moji tehdejší nadřízení, ale při práci bych moc efektivní nebyl a hlavně by mě to asi stálo nemalé prostředky na odměnu za právní analýzy. Tím nechci říci, že bych právem pohrdal, ale to, že požadovat po mě jako psovodovi, abych znal všechny právní detaily a věděl je hned na místě, když to u soudu nevěděli ani moji nadřízení a nadřízení nadřízených, mi nepřijde fér. My jsme předem neměli podklady od odborných útvarů a referentů nebo právníků jako zastupitelé měst, kteří se také mnohdy spoléhají na doporučení těchto útvarů, a ani jsme nevěděli, jak se situace vyvine. Proto mi přijde naopak přiléhavé, co shora vyslovil NSS.

21. Jde si totiž položit přesně opačnou otázku: co by se stalo, kdybychom do prostoru nešli? Nestalo by se náhodou to, na co poukazuje Nejvyšší správní soud, že neodvratně by následovalo obvinění veřejného činitele ze zavinění vzniku škodlivého následku (havárie, zranění, pozn. v našem případě nezabavení a nedodání zboží) v důsledku jeho nečinnosti. Jak jsem uvedl dříve, pol. orgán KŘP Ústeckého kraje měl za to, že prodávkyně může být ve správním řízení projednávána a my jsme zboží pro potřeby tohoto řízení zajistili. Dopředu jsme přece nemohli vědět, kolik zboží tam bude, takže jsme postupovali dle § 81 odst. 1 DŘ. Pes nám to neuměl říci. Ten jenom označil dveře. Takže jsme ani nemohli vědět, jestli bude vedeno tr. řízení, nebo zůstaneme ve správním řízení. Takže jsme využili pravomoc vstoupit do prostor, navíc za souhlasu jak majitele, tak osoby nájemce, na kterou byla nájemní smlouva sepsána. Čili došlo přesně k postupu, který popsal Nejvyšší soud v judikátu sp. zn. 5 Tdo 1010/2013, na který poukazuje i soud: Pokud byly za využití oprávnění celního úřadu nebo celního ředitelství podle § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012, (oprávněni) vstoupit za

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

účelem kontroly do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky, včetně prostor, o kterých je známo nebo se dá dříve předpokládat, že se v nich vybrané výrobky vyrábějí, zpracovávají nebo skladují, a to i bytu, který je užíván pro účely podnikání, provedeny v souladu se zákonem úkony, které předcházejí zahájení trestního stíhání, jsou výsledky těchto úkonů využitelné i pro dokazování v následujícím trestním řízení. A výsledky mohly být použity nejen pro správní řízení, ale i trestní řízení proti kontrolované osobě – tedy obžalované H. V. Ale to by se musel bohužel v praxi zastávat názor souladný s názorem NS. Bohužel uvádím proto, že jak plyne z č. I. 1055, i tehdejší společný obhájce učinil výklad v rozporu s názorem NS, když tvrdil v závěrečné řeči, že jsme příkaz mít měli.

22. Rozsudek i obžaloba si všimají ustanovení v nájemní smlouvě mezi obžalovaným Se. a obžalovanou H. V. ohledně možnosti či spíše nemožnosti nájemce umožnit užívání bytu dalším osobám. Poněkud stranou pozornosti zůstalo jiné ustanovení nájemní smlouvy č. V., bod 2. o tom, že nájemce je povinen pronajímateli po celou dobu smluvního vztahu umožnit za přítomnosti pronajímatele prohlídku užívání bytu, zda je předmětný byt udržován v pořádku a obyvatelném stavu. Když bychom odhlédli od veřejnoprávní normy, kterou je daňový řád, a pohybovali se jen v rovině soukromoprávní, tak vedle již zmínovaného souhlasu se vstupem je zde sjednaná povinnost obžalované H. V. umožnit prohlídku bytu pronajímateli (S.). I od něj byl souhlas vyžádán. Skladování neoznačeného zboží rozhodně neznamená, že byt je udržován v pořádku, protože zkrátka není v pořádku, aby v bytě takové zboží bylo. To řekl v odposlechu i obžalovaný S.

23. Z ustanovení § 2255 odst. 2 NOZ plyne, že nezpůsobí-li to zvýšené zatížení pro byt nebo dům, může nájemce v bytě pracovat i podnikat. Obžalovaná H. V. měla na stejné adrese jak provozovnu, tak byt. Celní hlídka nemusela prokazovat, že je zde výslovné povolení v bytě podnikat, protože to vyplývá přímo ze zákona; navíc v situaci, kdy pes označil dveře, za kterými se našlo zboží pro (nelegální) podnikání. Zvláštní je i rozpor ve smlouvě. Zatímco obžalovaný S. uvedl, že nájemní smlouva z 24.10.2014 je smlouva, na základě které prostory H. V. užívá, je zřejmé, že smlouva zahrnuje nájem obou prostor (č. I. 139-143). V č. I. se hovoří o předmětu smlouvy jako o druhém podlaží, když plánek má být v příloze. V č. II. se hovoří o účelu nájmu jako bydlení. V č. IV. se hovoří o užívání prvního podlaží pro účely prodeje potravin. V jedné smlouvě jsou jednak obě podlaží a jednak se týká nájmu obou prostor, takže není pochyb o tom, že oba prostory spolu souvisí a mohou být užívány pro podnikání a je tak splněna podmínka § 81 odst. 1 DŘ. Mobilní hlídka, jak vyplývá analogicky z řešeného judikátu Nejvyššího správního soudu, skutečně nemá komfort správního orgánu, aby bezchybně vyřešila právní detaily užívání objektu při kontrole neoznačeného tabáku a cigaret.

24. Soud sice odmítl akceptovat obhajobu, že celní hlídka oprávněně provedla kontrolu, jak s odkazem na daňový řád, tak na souhlas pronajímatele a nájemce, ovšem návod, jak bychom měli postupovat, když provádíme kontrolu neoznačeného zboží jen podle § 81 DŘ, soud nedal. Nejde podle mého názoru jen odmítnout naši obhajobu, že jde o exces, soud by měl zaujmout stanovisko k tomu, co jsme skutečně měli dělat: prováděli jsme kontrolu zboží; pes vycvičený na tabák označil dveře; informace o množství tabáku jsme neměli; nevěděli jsme, že je prodávatel tzv. rozpracována a je nasazena operativa; podporu policejního orgánu jsme nedostali s odkazem na to, že je konec pracovní doby. Rád bych znal jednoznačnou odpověď na to, že je v zájmu státu, aby celní kontrola vybavená pravomocí dle daňového řádu vstoupit do bytu, pokud je používán k podnikání, měla za této situace odvolat psa, ukončit kontrolu a nechat podezřelou osobu být. A to nemluvím o tom, že tato podezřelá byla už pět roku odposlouchávaná a pro podezření, že nelegálně s tabákem obchoduje a pol. orgán tak pět roku monitoroval její činnost, aniž zasáhl. A když jsme zasáhli my, tak podle státního zástupce a soudu nezákonně. Myslím, že OČTŘ mají stíhat všechny tr. činy, o kterých se dozví, a ne ty, o kterých ještě neví, ale předpokládají, že se o nich teprve dozví.

25. V té souvislosti by mě zajímalo i to, o čem a s kým prodávatel hovořila před dnem 16. 07. 2015, kdy proběhla kontrola. Nemohu se totiž ubránit dojmu, že daná situace je přinejmenším zvláštní. Z odposlechů po tomto datu vyplývá, jak obžalovaná zcela otevřeně hovořila o nezákonné činnosti týkající se zboží bez „faktur“, prodávání dokladů, antedatování smlouvy atd. Není důvod si myslet, že se tak nebavila před tímto datem. Předchozí rozhovory provedeny nejsou. Úkony tr. řízení byly zahájeny již 19. 01. 2015 – viz č. I. 330. Odposlechy byly povoleny již od 23. 01. 2015 do 23. 05. 2015 (č. I. 333), prodlouženy do 23. 09. (č. I. 342) a následně až do 23. 01. 2016 (č. I. 322) v případě obžalované H. V. a jejího tel. č. Mohu usoudit, že způsob komunikace byl stejný, takže ke dni kontroly téměř pět roku OČTŘ disponovaly nejen podezřením o obžalované H. V. ale beze sporu i informacemi o její činnosti ohledně prodeje neoznačeného zboží. Zbývá si položit otázku, proč policejní orgán nezasáhl dříve. Proč se pět roku monitorovaly hovory prodávatelky, u které bylo nalezeno neznámé zboží, aniž

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

by někdo zasáhl. Tedy až na datum 16. 07. 2015, kdy jsme zasáhli my a odnesli si za tento zásah přísnější tresty než osoba, kvůli níž se odposlechy a kontrola vedla. Obžalovaná H■■ V■■ na rozdíl od nás obdržela trest ve výši dvou let podmíněně odložený na čtyři roky.

26. Konečně mě zarazí další věc, a to aplikace tr. řádu. Obžaloba i nalézací soud jsou zajedno v tom, že měl být vydán příkaz k prohlídce. Tedy že se mělo postupovat podle trestního řádu. Pak mi ovšem uniká, proč pominuly to, že prohlídka se vykoná po předchozím výsledku, a to jen tehdy, jestliže se výsledkem nedosáhlo ani dobrovolného vydání hledané věci nebo odstranění jiného důvodu, který vedl k tomuto úkonu - § 84 tr. ř. Zároveň trestní řád uvádí povinnost osoby, která má u sebe věc důležitou pro trestní řízení, tuto věc vydat (§ 78 tr. ř.), podobné ustanovení má daňový řád, a to v § 93 odst. 3. Soud vůbec nezhodnotil otázku, že pokud se má aplikovat tr. řád, tak domovní prohlídka slouží k zajištění věci důležitých pro tr. řízení. Ovšem ta se nemusí konat, pokud je věc dobrovolně vydána, protože primárně jde o zajištění věci a prohlídka je jenom prostředek, jak je získat. Nebyla věnována pozornost tomu, co jsem vypovídal a co podporují další důkazy, že obžalovaná H■■ V■■ vynášela zboží sama. Sama obžalovaná v odposlechnutých hovorech uvádí, že spolupracovala. Z toho jde uánit závěr, že i kdyby se měl aplikovat jen tr. řád, ačkoli si to nemyslím, tak byly věci vydány dobrovolně.

27. Soud v bodě 56. rozsudku uvádí: Je s podivem, že součástí fotodokumentace není vyobrazení prostoru bytu a soud má za to, že i tento fakt svědčí o nekalém úmyslu obžalovaných příslušníků celní správy. Já si naopak myslím, že to svědčí o tom, že jsme byt neprohledali, protože jsme se dál než k tabáku, který jsme nafotili, nedostali.

28. V bodě 76. soud uvádí: Soud současně podotýká, že byla zcela vyvrácena v podstatě shodná obhajoba všech obžalovaných příslušníků celní správy o tom, že do bytu poškozené vlastně ani nevstoupili, pouze do něj nahlédli, zájmové zboží bylo viditelné pouhým nahlédnutím, stejně tak jej neprohledával pes a zboží vynášela obžalovaná.

Jednak, pokud by i postupovali uvedeným způsobem, vůbec by nemohli mít přehled, zda skutečně došlo k zajištění veškerého zájmového zboží a tudíž by se rovněž nejednalo o řádné plnění jejich povinností, přičemž tato obhajoba je zjevně účelově vytvořena proto, aby se obžalovaní vyvinili ve vztahu k závěru, že vstoupili do bytu bez povolení k domovní prohlídce vydaného soudcem, čímž zmařili použitelnost takto zajištěných důkazů pro trestní řízení a fakticky tím obžalované zajistili beztrestnost ve vztahu k trestným činům dle § 240 a § 244 trestního zákoníku. Proti takovým úvahám soudu těžko něco zmůžu. Na jednu stranu má soud za prokázané, že jsme do bytu vstoupili neoprávněně a odsoudí nás za to, a zároveň soud tvrdí, že pouhým nahlédnutím a nevstoupením do bytu bychom řádně neplnili povinnosti. Složitě si něco vybrat – ani nevstoupením ani vstoupením bychom si v tomto přístupu soudu nepomohli, takže je otázka, co jsme měli vlastně dělat. Podle mě v tom nemá jasno ani soud, protože by jinak toto nezjišťoval u svědků a nepodtrhával by jejich odpovědi v rozsudku. To je otázka ryze právní a k ní nepotřebuje komentáře svědků, to musí soud přesvědčivě zodpovědět, pokud možno při respektování judikatury NS, sám. Beztrestnost jsme obžalované nemohli zajistit, protože jsme jednak nemohli vědět, kolik zboží tam bude a zda to bude trestné jednání nebo jen přestupkové, pes totiž není cvičen na to, aby množství předem avizoval. A za další je názor o beztrestnosti obžalované chybný, protože je v rozporu s citovanou judikaturou Nejvyššího soudu: Pokud byly za využití oprávnění celního úřadu nebo celního ředitelství podle § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012, vstoupit za účelem kontroly do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky, včetně prostor, o kterých je známo nebo se dá důvodně předpokládat, že se v nich vybrané výrobky vyrábějí, zpracovávají nebo skladují, a to i bytu, který je užíván pro účely podnikání, provedeny v souladu se zákonem úkony, které předcházely zahájení trestního stíhání, jsou výsledky těchto úkonů využitelné i pro dokazování v následujícím trestním řízení. (viz 5 Tdo 1010/2013, který paradoxně soud i když jen okrajově zmiňuje). Spíše to vypadá, jako kdyby nás soud činil odpovědné za to, jaký názor později zaujme pol. orgán a státní zástupce. O tom jsme skutečně nemohli nic tušit a tím pádem k tomu mít jakýkoli subjektivní vztah. Dne 16. 07. 2015 jsem opravdu nevěděl, zda se v budoucnu rozhodnou OČTŘ obžalovanou stíhat. My jsme postupovali, opakují, dle daňového řádu, a podle toho byly výsledky využitelné.

29. Ale o paradox se jedná v každém případě: (a) obžalovanou H■■ V■■ OČTŘ podezírají z účasti na organizované nelegální výrobě tabáku, (b) nasazují odposlechy, (c) půl roku odposlechy provádí, (d) on-line ví, že provádíme kontrolu, (e) my zboží najdeme, zajistíme, o tom, že je H■■ V■■ rozpracovaná, nám nikdo neřekne (f) nasadí se prostorové odposlechy do naší kanceláře (g) OČTŘ se rozhodnou H■■ V■■ nestíhat; (h) od soudu si odnášíme přísnější tresty než tato osoba a ta si odvolání do rozsudku nepodává (i) její věc s tabákem, kvůli které je sledována, je předána do správního řízení; (j) výsledek správního řízení je nezjištěn.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

30. Lze učinit k tomu bodu závěr, že soud některé důkazy nepromítl do svého rozhodnutí a z těch, co učinil, vyvodil nesprávné právní závěry, a to i v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu. Je tak dán odvolací důvod podle § 258 odst. 1, lit. b), d) tr. z.

31. (rada pronájmu, úplatek 30 tis. Kč, ponechání zboží) Argument, že nejsou k dispozici kompletní odposlechy této obžalované, podporuje č. l. 355, kdy pplk. K. [redacted] uvádí, že z akce Citron-02 byly vyselektovány z obsahu operativního překladu hovory. Nelze než poukázat na to, že nikde není uvedeno, natož odůvodněno, dle jakých kritérií „vyselektování“ probíhalo a co se tím sledovalo.

Z povolení odposlechů vyplývá, např. na č. l. 335, že cílem odposlechu dle ustanovení 88 odst. 1, 2 tr. z. je rozkrytí personální struktury organizované skupiny, ztotožnění dalších osob zapojených do této trestné činnosti, zjištění míst nelegální výroby, skladování, překládek nelegálně vyrobených cigaret, tabáku a jejich distribuce na území České republiky. Vzhledem k vysokému stupni organizovanosti páchaní této trestné činnosti, uzavřenosti komunity výrobců cigaret a vysokému stupni konspirace ze strany pachatelů trestné činnosti nelze účelu trestního řízení dosáhnout jinak. Předně je třeba říci, že mezi podezřelými byla obžalovaná H. [redacted] V. [redacted] „vyselektovaný“ přepis jejích hovorů mi moc konspirativní nepřišel, takže OČTŘ mohly zasáhnout daleko dříve. A pokud ano, pak je otázka, co vlastně do telefonu říká a co má jaký význam. Stejně významné je i to, že v povolení šlo o zjištění organizovanosti. To znamená, že je zde nějaká struktura či skupina s prvky nějaké organizovanosti a subordinace. Obžalovaná H. [redacted] V. [redacted] určitě nebyla hlavou skupiny, protože v hovorách někoho opakovaně tituluje „šéfe“. Pokud nějak zapojena byla, a ono se zdá, že ano, jinak by státní zástupce nenavrhoval odposlechy vůči ní nařídil a soud by je nepovolil, tak je otázka, jakou roli ve skupině hrála. To nutně souvisí s tím, že měla osoby nad sebou a případně i pod sebou a sobě rovné („partnery“ v podnikání) – viz zajištěná smlouva o sdružení na č. l. 137. Z toho pak vyplývá otázka, jakou roli v této skupině měli ostatní, kterým volala. To nebylo v řízení dostatečně objasněno. Není zřejmé postavení osob, se kterými hovořila, což je ale podstatné pro to, aby se dalo usoudit, zda obžalovaná H. [redacted] V. [redacted] měla či neměla zájem v hovorách s nimi mluvit pravdu a dokonce, zda bylo v jejím zájmu těmito lidem lhát. Je totiž náramný rozdíl, když hovoří s tlumočníkem, kde uvádí, že jí bylo zabaveno 100 kرتونů a s někým, komu se jí vyplatí zatajit pár desítek nebo stovek kرتونů. Ona totiž uvádí v odposleších různá čísla 100, 120, 200, 220, 240, 300. Jak z toho určit, co je pravda, je zrovna u této osoby (držitelky neoznačeného zboží a velmi pravděpodobně i prodejkyne tohoto zboží) pochybné. Pak mi uniká, proč nebyla věnována pozornost například hovoru právě s tlumočníkem Ing. V. [redacted] N. [redacted] u něhož i státní zástupce měl pochybnosti o nepodjatosti, když jemu uvádí na č. l. 443, že jí bylo zabaveno přes 100 kرتونů cigaret, na č. l. 445 totéž „jen sto kرتونů“. Na č. l. 448 uvádí, že přišli, zkontrolovali a zjistili 120 kرتونů (v rozhovoru s nějakým T. [redacted]). V tr. řízení by se měly důkazy hodnotit způsobem, který je pro obžalované co nejpráznivější. Zde se jedná o údaj, který koresponduje s prohlídkou, tedy kolem 100 kرتونů cigaret. Jak si soud vybral, že v případě 200 kرتونů obžalovaná uvádí pravdu a u 100 nebo 120 kرتونů už ne, mi není zřejmé.

32. Když se neví, s kým vlastně obžalovaná H. [redacted] V. [redacted] vede ony rozhovory, na nichž je postaven odsuzující rozsudek, resp. když se neví, jaké tyto osoby mají postavení v prověřované struktuře, pak nelze usoudit, jestli měla povinnosti mluvit pravdu. Nabízím totiž jiný pohled na věc: obžalovaná jednak nevěděla přesně, co schovala, i když se tím chlubí, a kolik toho bylo, a jednak jí mohlo přijít vhod nadhodnotit v rámci této sítě výrobců a prodejců tabáku vlastní ztráty – a to jak finanční (30 tis. Kč), tak ve zboží, protože v síti pak zboží a peníze nikdo nepostrádá a jsou k dispozici obžalované. To nezjistíme, pokud nemáme navazující a předcházející odposlechy, jednoduše proto, že je důstojník GIBSu „vyseletoval“. A pokud to není postaveno najisto, není prostor uzavřít, že tato obžalovaná mluví pravdu. Můj pohled na věc poté, co jsem přepis hovorů četl, je ten, že pro obžalovanou bylo výhodné nadhodnotit počet zabavených kرتونů (třeba na oněch 200) směrem k této organizované síti (viz povolení k odposlechům) a poté rozdíl mezi skutečně zabaveným zbožím (109) a tím, co vykládá do telefonu, svěst na to, že je musela dát celníkům. Takto má jednak dostatečné vysvětlení v rámci této organizace a kartony si ne my, ale tato prodejkyne ponechá pro sebe nebo svůj obchod. Bylo to pro ni dvojnásob výhodné, protože skutečný počet kرتونů (109) pro ni mohl představovat menší sankci a zároveň měla vysvětlení pro svoje „šéfy“, kde je rozdíl, když nadhodnotila zabavené kartony (třeba 200). Jenže pro soud je hodnověrnější povídání této sledované a rozpracované prodejkyne než naše obhajoba.

33. Podstatné a de facto zásadní a jediné úvahy pro mé odsouzení se podávají z odposlechů a jen z toho, co tato obžalovaná uváděla jiným osobám. Hodnověrnosti obžalované nebyla věnována náležitá pozornost. Hodnověrnost obžalované snižuje: (a) byla prověřována pro obchodování s nelegálním zbožím; (b) byly povoleny odposlechy mimo jiné i kvůli jejímu napojení na síť výrobců tabáku, takže do ní byla zapojena; (c) v odposleších uvádí různé verze

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

téhož: od hodnocení celníků, že byli milí až po to, že byla mučena. U počtu zabavených kartonů je to od 100 do 300 kusů; (d) sama spontánně hovoří zkraje kontroly o tom, že řekne, že zboží není její a že tam nebydlí; (e) měla motiv nadhodnotit množství zabaveného zboží. Podle mého názoru tak nelze vyjít z toho, co vykládá dalším osobám, mimo jiné protože nevíme, jakou roli tyto osoby v uvedené struktuře mají. O to méně, když ani nevíme jejich roli, se můžeme zabývat jejich hodnověrností. Tato obžalovaná v rozhovorech ani nemluví o mně. Ani jednou. Pokud vůbec zmíní něco v souvislosti se mnou, tak že je v prodejně pes, protože já jsem psovod. Konkrétně o mně není v odposlých ani slovo. Jestliže její verze a údaje, které sdělovala dalším osobám, mají představovat prokázání skutkového stavu, o němž nejsou žádné pochybnosti, pak soud se měl daleko více její hodnověrností zabývat následujícím způsobem popsáním v nálezu sp. zn. III. ÚS 1624/09: Důkazní situace, při níž v trestním řízení existuje pouze jediný usvědčující důkaz, je z poznávacího hlediska nesnadná a obsahuje v sobě riziko možných chyb a omylů. V takových případech musí být věnována mimořádná pozornost důkladnému prověření tohoto jediného přímého usvědčujícího důkazu a takový důkaz musí být mimořádně pečlivě hodnocen. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny vyvinout všemožné úsilí, aby tento jediný usvědčující důkaz byl pokud možno doplněn jinými, byť třeba nepřímými důkazy. Taková povinnost pro ně vyplývá ze zásady oficiality a ze zásady vyhledávací (§ 2 odst. 4 a 5 tr. ř.), podle níž orgány činné v trestním řízení jsou povinny samy provádět další potřebné a dostupné úkony tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jiný důkaz o údajném ponechání věci a úplatku než povídání obžalované, rozpracované pro závažnou trestnou činnost, s jinými osobami soud nemá.

34. Rovněž mi není zřejmé, proč bylo moje stíhání zahájeno s takovým odstupem, když měl mít pol. orgán poznatky o naší údajné trestné činnosti v zásadě online, protože obžalovanou odposlouchával (16. 07. 2015 mělo dojít ke skutku, usnesení je ze dne 27. 01. 2017 a odposlechy byly pořizovány od ledna 2015). Na jednu stranu státní zastupitelství mnohdy argumentuje v zamítavých rozhodnutích o stížnostech proti zahajovacímu usnesení, že brzké zahájení tr. stíhání reflektuje právo na účinnou obhajobu, v našem případě to tak nebylo. Obhajoba je totiž ztížená například v důsledku toho, že záznam kamery, kterou měl při kontrole obžalovaný K. nebyl v době zahájení stíhání již k dispozici. Podle výpovědi svědka T. u hl. líčení dne 10. 12. 2018 mu ten den volal pan H. z Karlových Varů, který mu sdělil, zda ví, že je nějaká hlídka v Žatci a že se to dozvěděli z odposlechů. T. uvedl, že obžalovaný P. od něj tuto informaci nedostal. Informaci, že věděli, že prodejkyně je rozpracovaná, potvrdil i svědek Z. a svědek M. To svědčí jednak o tom, že hlídka celníků neměla ani tušení o rozpracování případu a nemohla kontrolu provést na objednávku, aby obcházela ustanovení tr. řádu (viz judikáty NS) a jednak informace z odposlechů byly k dispozici on line. To, že hovory byly vedeny v cizím jazyce, by mělo způsobit jen menší průtahy, neboť pokud jsou odposlechy nařízené jako neodkladné a neopakovatelné úkony, dá rozum, že se s jejich obsahem musí taky neodkladně pracovat. Další snížení možnosti se hájit spočívá v tom, že nejsou k dispozici hovory z operačního, protože podle svědka M. se spíše nearchivují delší dobu. Dalším následkem pozdního zahájení tr. stíhání a znehodnocení důkazů je vedle kamerového záznamu a hovorů s operacím, skutečnost, že nejsou k dispozici záznamy odchodních hovorů služebních telefonů u pana T. a C., ale jenom obž. P. (§ I. 575). Soud se zabývá tím, kolikrát obž. P. komu volal. Soud v bodě 53 identifikuje 7 zájmových hovorů s pány C., I. a T. V bodě 67 soud uvádí, že obž. P. měl se svědkem T. hovořit jen dvakrát. Vedle toho je zde jednak pět dalších odchodních hovorů na příslušníky PPO a jednak nejsou zaznamenány hovory příchodí. Takže jestli soud na údajný rozestup mezi hovory a něco z toho dovozuje, tak vychází jen z odchodních hovorů obž. Pöschla a nemá k dispozici poznatky o příchodích hovorech. Z toho ale nemůže učinit žádný relevantní závěr, pokud už tedy soud považuje za nutné posuzovat, kolikrát kdo komu volal. A to je způsobeno tím, že zahájení stíhání o rok a půl později znamenalo, že tyto informace dostupné nejsou. Je prokázáno, že o přítomnosti celníků věděl pol. orgán provádějící odposlechy už během kontroly. Proč trvalo tak dlouho, než se pozornost obrátila k nám, je záhada. Proč se pan H. z Karlových Varů nezajímal o to, co tam děláme, a neuložil T. ať to prověří, když to podle soudu pak mělo znamenat, že jsme obžalované H. V. kterou měli rozpracovanou, zajistili beztrestnost? V každém případě to znemožnilo obhajobě přístup k důkazům, které by šly použít a s ohledem na pozdní zahájení stíhání neexistují. Mám za to, že státní zástupce je povinen stíhat všechny tr. činy, o kterých se dozví a ne ty, o kterých se nedozví nebo ještě neví, takže podle mého názoru mělo být konáno neprodleně. Namísto toho nám byl do kanceláře nasazen prostorový odposlech. Dále se GIBS zabýval majetkovými poměry nás, našich blízkých, obesílal banky apod. Vysvětlení se nabízí asi v tom smyslu, že stejně jako OČTŘ půl roku monitorovali, jak nelegálně obchoduje H. V. s tabákem, aniž by zasáhli, tak i v našem případě se monitorovala naše kancelář, prověřovaly poměry našich blízkých, dokonce nám v mezidobí byla udělena pochvala za tento zákrok, a teprve za delší dobu, kdy byly důkazy hůře dostupné a OČTŘ

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

nezjistily žádnou závadnou činnost, se stíhání zahájilo. K odvolacímu jednání přinesu přehled odměn, které jsem obdržel za práci – namátkou 11. 10. 2016, 7. 11. 2016, 11. 7. 2016, 20. 06. 2016, 12. 4. 2016, 19. 01. 2016, 16. 12. 2015, 08. 09. 2015 (ta je za zákrok právě dne 16. 07. 2015, to jsem dostal nadstandardních 7.000,- Kč) 06. 10. 2015, a předchozí např. 03. 07. 2015, 09. 06. 2015. Při troše snahy šlo zjistit, že jsem pravidelně odměňovaný za výkon služby a plnění úkolů a lze na mě hledět jako na někoho, kdo svoji práci dělá dobře. Ne tak GIBS a VSZ v Praze (viz č. l. 460 a násl.), který presumuje trestnou činnost a naopak nám do kanceláře nasadí odposlechy s odůvodněním, že se můžeme dopouštět další tr. činnosti. GIBS bez jakýchkoli dalších konkrétních poznatků tvrdí na č. l. 461, že „se dá s jistotou předpokládat, že protiprávní jednání příslušníků Celní správy České republiky nebylo nahodilé.“ Takže já dostanu 08. 09. 2015 odměnu za zásah dne 15. 07. 2015 a VSZ dva dny na to navrhne povolit prostorový odposlech naší kanceláře. Za desítky let ve službě jsem obdržel desítky pozitivních ohodnocení a odměn, ale GIBS a VSZ v Praze s jistotou předpokládá, že jsem zločinec a budu se dopouštět další trestné činnosti. Nakonec tento odposlech nepřinesl vůbec nic. A co z něj je patrné, je nanejdříve to, že naše hovory dokazují, jak systém dokáže paralyzovat a otrávit profesní život běžným celníkům, kteří proti nelegálním věcem zasahují v terénu. Já jsem za tuto práci v terénu dostal odměny.

Naopak rada GIBS paní plk. B. [redacted] o které bych řekl, že jsem ji ani neviděl, mě od stolu označil za někoho (č. l. 460, 461), kdo jistě páchal i jinou trestnou činnost.

35. Státní zástupce na č. l. 1053 v závěrečné řeči uvádí, že celníci nedomysleli protokol o místním šetření a vymyšlenou verzi o pronájmu, protože část bytu měl užívat jakýsi V. M. [redacted] a o něm se neví, jestli podnikal. Podle mého názoru naopak obžaloba nemá leccos domyšlené. V první řadě jde o to, že si svědci Z. [redacted], T. [redacted] C. [redacted] tak nějak nechtějí upomenout, že jim obž. P. [redacted] řekl o tom, že pes označil prostor, což by mělo být důvodem, aby vyjeli. Taková ztráta paměti se dá vysvětlit třeba tím, že v době hovoru už jeli na „poradu“ do Ústí zákonitou veškrkem, a proto výjezd k označenému tabáku mohl takový program zhatit. Jestliže připustíme, jak se taky v hl. líčení stalo, že důvod k výjezdu PPO by měl být, že pes označil prostor, ovšem výjezd přesto nebyl, pak lze jedině dovodit, že PPO buď sami porušili svoje předpisy anebo si na tuto informaci nevzpomínají, i když na nějaké tři krabičky ano. A protože není známo nic o tom, minimálně z rozsudku to neplyne, že by soud označil třeba svědka Turka za nehodnovatelného, tak zde máme verzi, že T. [redacted] třeba nevěděl, že pes označil dveře. Jenže pak nedává smysl, proč by obžalovaná H. [redacted] V. [redacted] opakovaně do telefonu tvrdila, že celníci zboží museli zapsat, protože už to nahlásili nadřízeným. Jinak řečeno o tom, co si svědci z pol. orgánu nepamatují, že by bylo hlášeno (podezření na nekolkované cigarety označené psem), naopak obžalovaná do telefonu opakovaně tvrdí, že bylo celníky nadřízeným hlášeno. Spíš tohle mi přijde státním zástupcem „nedomyšlené“.

36. (rada) Dostáváme se k otázce údajné rady. Když připustíme, že do telefonu nezaznělo konkrétně, kdo jak měl obžalované H. [redacted] V. [redacted] co poradit, jsme u logicky rozporné situace. Státní zástupce se pozastavuje nad tím, že jsme nedomysleli, že v prostoru má podnájem jakýsi V. [redacted] a zároveň tvrdí, že jsme do toho prostoru vnikli neoprávněně. Ostatně soud se s názory obžaloby také ztotožnil. My jsme tak na jednu stranu měli pošlapat nedotknutelnost obydlí (ve kterém se našly nekolkované cigarety, těžko umístěné za účelem bydlení), které podle všeho sloužilo také jako sklad neoznačeného zboží (v odposlechnutém hovoru obžalovaná hovoří také o alkoholu) a zároveň jsme měli poradit obžalované, aby napsala podnájemní smlouvu. Tyto dvě věci se logicky vylučují. Obžalovaná sama hned v úvodu odposlechu uváděla, že zboží není její. Svědek [redacted] u hl. líčení dne 21.03.2019 potvrdil, že z 99 % se stávalo, že osoby vietnamské národnosti tvrdily, že zboží není jejich. I když nemohu reprodukovat přesný průběh komunikace s obžalovanou, protože jednak nemluvila česky a jednak jsem s ní nijak obsírně nejednal, přijde mi naprosto logická jedna věc: vietnamská prodejkyň patří mezi těch 99 % vietnamských obchodníků, kteří tvrdí, že zboží není její. To plyne i z odposlechu. V tom případě musí následovat otázka jakékoli úřední osoby: a čím to zboží je? Logicky následuje odpověď, že někoho dalšího, kdo v bytě bydlí. A na to zaznívá požadavek, aby doložila, že tam bydlí. Spekulovat o tom, že jsme někomu poradili podnájemní smlouvu, je pro mě těžko akceptovatelné. Vždyť se jedná o podobnou situaci, jako když radar zachytí nepovolenou rychlost vozidla a k přestupkovému řízení je předvolán registrovaný provozovatel. Když tento provozovatel tvrdí, že vozidlo neřídil, následuje přece logicky otázka správného orgánu: a kdo to vozidlo řídil? Můžete to dokázat, že ho řídil někdo jiný, máte nějaký doklad o tom, že jste ho někomu přenechal, třeba smlouvu o výpůjčce? A hned je z toho rada v přestupkovém řízení, jak obejít zákon. Když jsme měli respektovat nedotknutelnost obydlí, tak mi nepříjde nelogické se zeptat podobně, komu to zboží patří a jestli to může doložit? Takže i kdyby zaznělo něco o podnájemní smlouvě, ačkoli já jsem u takového jednání nebyl, tak mi to nepříjde nelogické se zeptat podobně jako v případě uvedeného příkladu projednání překročení povolené rychlosti, jestli to může nějak doložit, třeba nějakou smlouvou. V žádném telefonátu obžalované H. [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

V■ nezaznělo, jak a kým jí to bylo poraděno. Myslím, že, pokud to někdo vůbec takhle řekl, že to zkrátka obžalované došlo, že má mít nájemní smlouvu nebo podnájemní. Ostatně v tom smyslu komunikovala s obž. S■. My jsme smlouvu neseписovali a ostatně to soud ani nezkontroloval, ani nikdo v přípravném řízení nezkontroloval, a je to rukopis.

37. Soud ručně psané nájemní smlouvy přikládá důležitost, když z ní dovozuje moje individuální zavinění, jakož i dalších celníků. Soud uvádí v bodě 77: V souladu s tímto závěry je i samotné vzezření nájemní smlouvy s údajným fiktivním nájemcem, které je sepsáno ručně a zcela zjevně narychlo, přičemž i tato okolnost svědčí o úmyslném zavinění, a to všech obžalovaných, kterým zcela zjevně všechny tyto okolnosti nebyly minimálně podezřelé, když se nedomáhali jakékoliv poznámky v protokole o místním šetření a o žádných pochybnostech ani nehovořili s nadřízenými. K této úvaze bych uvedl: (a) smlouvu jsem neseписal a ani to nebylo zkontrolováno; (b) pokud byla uzavřena mezi dvěma osobami, z nichž minimálně jedna neumí česky, nevím, co by mě na tom mělo překvapit; (c) pokud soud kritizuje „vzezření“ smlouvy, napovídá to tomu, že ji nepsal ani nediktoval nikdo z celníků, protože my například zvládneme sepsat protokol nebo hlášení, doufám, že s minimem pravopisných chyb; (d) nemuseli jsme se domáhat žádné poznámky v protokole, protože protokol jsme jednak seписovali my a jednak osoba M■ V■ tam jako podnájemce uvedená je; (e) nemuseli jsme se domáhat do protokolu o místním šetření žádné poznámky, protože jsme tuto ručně psanou smlouvu dali rovnou jako přílohu protokolu, což mi přijde lepší než nějaké poznámky – viz č. I. 130. Ale jestli jsme ji radši měli popsat, jak nabádá soud, a nechat její kopii mimo spis a vyhnout se tak prokázání přímého úmyslu, tak mě zřejmě mrzí, že jsme nevyhověli představě soudu; (f) nevím, z čeho soud dovozuje, že jsme o ručně psané podnájemní smlouvy neinformovali nadřízené, když na ně takové dotazy ani nepadaly, takže to, na co se je nikdo nezeptal (podezřelá ručně psaná nájemní smlouva) a na co svědci neodpověděli kvůli absenci dotazů, podle mě nemůže být bráno jako dané.

38. Těžko se můžu hájit, když oproti mému očekávání spojuje otázku viny ohledně údajné rady podobnými úvahami. Já jsem měl za to, že bych měl být obžalován z jednání, kterého jsem se dopustil já přímo a konkrétně. A pokud obžaloba i soud zastává názor „nešlo nevdát“, tak jsem asi nesprávně předpokládal, že alespoň soud popíše konkrétní jednání, kterého jsem se měl dopustit. Ručně psaná smlouva, která má být sama o sobě podezřelá, mě podle soudu usvědčuje z přímého úmyslu. Měl jsem za to, že v dané věci by bylo vhodné nejprve ustálit, co konkrétně jsem dělal a opomněl já a teprve potom řešit úmysl.

39. Jak skutková věta rozsudku, tak odůvodnění v případě ponechání si údajného množství zboží je značně obecná. Soud uvedl, že obžalovaní nezapsali skutečné množství, když našli nejméně 200 kartonů cigaret a 200 kusů balení tabákové směsi, každého o hmotnosti 150 gramů, které nebyly označeny tabákovou nálepkou. V protokole je uvedeno: 184 ks tabákové směsi, která nebyla podle obžalované vážena, a přesně toto množství uváděla obžalovaná také v rozhovorech po telefonu. Dále stejná obžalovaná uváděla počty kartonů od 100 do 300. Zároveň obžalovaná uvedla, že něco schovala. Podle mého názoru by měl soud vzít za prokázaný takový údaj, který co nejméně zatěžuje obviněné – viz například: rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 2042/08-1 Lze-li v trestní věci dospět na základě provedeného dokazování k několika co do pravděpodobnosti rovnocenným skutkovým verzím, má soud povinnost přiklonit se k té z nich, jež je pro obviněného nejprůzračnější, tzn. povede k jeho zproštění obžaloby z důvodů dle § 226 písm. a), c) tr. řádu. Nedodržení této povinnosti porušuje soud princip rozhodování in dubio pro reo, a tím i zásadu presumpce neviny dle článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

40. Soud v bodě 80. rozsudku seznal z protokolu o místním šetření, že potvrzuje zjištění celkem 21 860 kusů cigaret, tedy množství, jež odpovídá 109 ks obvyklých kartonům po 10 krabičkách + 3 krabičkám (krabička po 20 cigaretách) a dále 184 kusů balení tabáku zn. Golem. Hned v bodě 81 soud uvádí, že: O protiprávním jednání obžalovaných příslušníků celní správy, činěném ve snaze, aby obžalovaná unikla jakémukoliv postihu, tedy i správními svědčí další fakt, a to zjištění, že v protokole o místním šetření není poznamenáno ani zjištění několika krabiček neoznačených tabákovou nálepkou v prostoru provozovny obžalované, přičemž tvrzení obžalovaných, že se tak stalo proto, že byly údajně prázdné, nemůže obstát, takový postup byl v rozporu s jejich zcela logickou povinností, zaznamenat všechny podstatné skutečnosti, zjištěné během jejich činnosti. K tomu bych chtěl poznamenat, že mi není známo, že by všichni obžalovaní k této otázce vypovídali shodně. Soud v odůvodnění rozsudku totiž nerozlišuje mezi tím, co kdo řekl konkrétně a jen obecně vychází z toho, že obhajoba byla společná a všichni jsme údajně se hájili stejně. S tím je logicky spojená otázka, zda taková obhajoba (navíc, když šlo o nutnou obhajobu) byla vůbec účinná, když se má zkoumat individuální odpovědnost jednotlivých stíhaných osob. Já mám naopak dojem, že naše výpovědi shodně nebyly. Pokud se soud nezabývá jednotlivými výpověďmi, nepřikazuje jednotlivé obviněné k jednotlivým jevům a nezabývá se tím pádem jejich individuální trestní odpovědností, nemůže vydat spravedlivý rozsudek podle práva.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

Krom toho mi není zřejmé, proč ke třem krabíčkám, které byly nalezeny zvlášť, tj. 109 kartonů plus 3 krabíčky po 60 kusech, nepřiznává žádnou úvahu. Ony to totiž stejně dobře mohly být ony krabíčky, o kterých soud tvrdí, že nebyly zapsány.

41. Soud tak dospěl k vině v souladu se státním zástupcem na základě úvahy v bodě 82 rozsudku: Při závěru, že na projednávaném skutku se krom obžalovaného P. podíleli i obžalovaní P. M. K. vycházel soud z faktu, že šlo o situaci, kdy prováděná kontrola trvala nejméně šest hodin, kdy během této doby, se krom odvedení a přivedení služebního psa dle jejich výpovědí žádný z nich z uzavřeného prostoru přízemí domu a popř. prostoru před bytem a v bytě v prvním patře nevzdaloval, nikam neodcházeli, neodjížděli. Není tak možné, aby kterýkoliv z nich byl natolik stranou dění na místě, že by nezaznamenal jak snahu poškozené o zamezení vstupu do bytu za současného nabídnutí úplatku, tak delší dobu trvající dohadování o oprávněnosti vstupu a jednání o podpisu souhlasu obžalovanými V. a S., tak pomínutí zápisu zhruba poloviny fakticky nalezených cigaret do protokolu o místním šetření, když navíc je logické, že i toto nezajištěné zboží, muselo být obžalovanými z místa odvezeno. Matematicky vyjádřeno, jak naznačeno již shora, u čtyř obžalovaných směřem ke čtyřem jevům (vstup, rada, úplatek 30.000, zatajení cigaret) se prokázání jejich vztahu k těmto jevům nahrazuje úvahou, že prohlídka trvala 6 hodin, nikdo nikam nechodil, krom odvedení psa, a proto jsou všichni vinní. Až dosud jsem měl podle rozhodnutí sp.zn.: I. ÚS 3094/08: Princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (nálezy Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 733/01, Sbírka nálezů a usnesení, svazek 32, str. 251). Ani vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok (nálezy Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 398/97, Sbírka nálezů a usnesení, svazek 11, str. 125). Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ (IV. ÚS 260/05 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) za to, že mohu být odsouzen, pokud je důkaz prokázán na úrovni nejvyššího stupně poznání, že jsem se dopustil tak závažného zločinu. Ale nalézacímu soudu postačuje k prokázání, že jsem poskytnul radu na podnájem, převzal úplatek 30 tis. a zatajil cigarety, uvést, že prohlídka trvala 6 hodin, prostor byl uzavřený a konstatování, že jsem přivedl a odvedl psa a tak jsem se nemohl na páchání zločinu neúčastnit. Vždyť proti takové úvaze se nejde ani pořádně hájit. Soud na jednu stranu nekalé úmysly spojuje s tím, že nejsou fotky z bytu a zároveň hovoří o prostoru, který ani nezná z fotek, že byl uzavřený, nezná ani velikost prodejny, ani nemá prokázáno, že nikdo nešel ven například kouřit či telefonovat, neuvádí, jak dlouho jsem psa přiváděl nebo odváděl a tak nějak presumuje, že jsem psy mohl nechat v létě v polovině července šest hodin v kotci služebního vozu, což znamená, že ani nepřipouští, jestli jsem psy nevenčil, nedával jim pít, nekrmil apod. On to vlastně soud ani nezjišťoval, jenom to v rozsudku takto pojal. Dozvíme se až z odsuzujícího rozsudku, že jsem jednoho psa přivedl a odvedl. Jenže co ten druhý pes, který byl cvičený na drogy? Podle soudu byl asi buď venku, nebo v létě v autě zavřený bez venčení 6 hodin. To je přece absurdní. A hlavně to nesvědčí o tom, co jsem skutečně dělal či nedělal. Vždyť i během venčení jsem mohl chybět u důležité části skutkového děje, pokud vůbec nastal.

42. Poněkud rozporné je i to, že jsem na jednu stranu odsouzen za to, že mělo dojít k neoprávněnému vykonávání prohlídky, v jejímž důsledku byly zajištěny věci, které byly zpřístupněny u obžalované H. V. vyvolat trestní stíhání, k čemuž pro postoj pol. orgánu a státního zástupce nedošlo a zároveň jsem odsouzen za nadržování, tj. za to, že jsme měli umožnit uniknout H. V. trestnímu stíhání. Přitom podle judikatury Nejvyššího soudu mohla být H. V. stíhána, protože výsledky kontroly byly použitelné i pro trestní stíhání. 43. Soud výroky o vině opřel o skutečnosti, které časově nesouhlasí. Soud shrnul v bodě 75, že aktivně radili obžalované V. (prostřednictvím obžalovaného H. P. který působil jako jakýsi tlumočník na telefonu), jakým způsobem se vyhnout negativním výsledkům zjištění učiněných v bytě, a to až již v podobě možného správního řízení či řízení trestního, přičemž takto činili za úplatu, která jim byla poskytnuta ve výši 30 000 Kč a dále v podobě naturálií, kdy je prokázáno, že nezapsali do protokolu o místním šetření veškeré na místě nalezené zboží, zejména tedy cigarety. Soud v bodě 65. uvádí, že O skutečnosti, že s tvrzením o podnájemníkovi přišla obžalovaná po radě obžalovaných příslušníků celní správy svědčí zejména hovor uskutečněný v 15:24 hodin, kdy své známé T. T. D. obžalovaná výslovně uvádí i to, že jí uvedení někoho, kdo odjel do Vietnamu, jakožto nájemce poradil jeden policista. V bodě 67. rozsudku soud poukazuje, že podle protokolu došlo ke vstupu do bytu v 15:40. (č. I. 109). V bodě

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

71. soud uvádí, že vzal soud za prokázané, že obžalovaní žádným prokazatelným způsobem nevyrozuměli příslušné složky celní správy se žádostí, aby se na místo kontroly dostavil pověřený policejní orgán celní správy, kterou by odvodnili tím, že po nahlédnutí do bytu zjistili, že se zde nachází značné množství zájmového zboží. V bodě 68. soud konstatuje, že obž. P. volal C. v 15:30 a 15:46, v 15:40. Podle protokolu o hl. líčení na č. l. 1011 je Ch. vedoucí oddělení mobilního dohledu celního úřadu v Ústí nad Labem, tedy nadřízený m. j. i dalších obžalovaných celníků. Svědek I. dle protokolu z téhož hl. líčení byl v červenci 2015 vedoucí odboru dohledu – tedy také nadřízený. A konečně svědek T. byl součástí pověřeného pol. orgánu (PPO). Podle bodu 53 volal P. C. ještě v 22:20. Přitom soud vycházel jen z odchozích hovorů obž. P. tedy nevycházel z odchozích hovorů nikoho dalšího z obžalovaných celníků a ani z přchozích hovorů, kdy bylo P. ten den voláno. Zároveň mi přijde tvrzení soudu, že nadřízení nebyli vyrozuměni, vyvrácené tím, že jsme do bytu měli vstoupit dle protokolu na č. l. 109 v 15:40 a v ten moment volal P. I. a zároveň 6 minut po tom volal v 15:46 Chládkovi, tak jim volal v momentu, kdy přece bylo možné je informovat o tom, co je vidět při vstupu do bytu, který se právě v ten moment odehrával, tj. přesně v 15:40 (hovor trval 5:50 minut!) a ihned následně v 15:46 (hovor trval 1:28 min. viz č. l. 575), tedy P. skoro nepřetržitě od 15:40 do 15:48 hovořil s nadřízenými! To, že si svědci nepamatují nebo nechtějí pamatovat na rozhovory, je v. j. jiná (viz jejich oslava v Ústí a cesta tam). Svědci dokonce neuvádějí pravdu, když tvrdí, že se hovory měli uskutečnit před cestou, protože to vyvrací svědek M. Další skutečnost, na kterou jsem poukázal, je to, že obžalovaná do telefonu uvádí, že jsme v. j. již měli nahlásit šéfům a že to nejde, protože jsme to už nahlásili šéfům (rozhovor v čase 18:02, bod 36 rozsudku). Rozsudek by měl vysvětlit, podle jakého klíče postupuje, když hodnotí výroky obžalované H. V. do telefonu. Když obžalovaná hovoří o úplatku, tak má vinu za prokázanou. Když ovšem stejná obžalovaná hovoří o tom, že jsme již šéfům n. o. oznámili, tak soud dospěje k názoru v bodě 71., že jsme „žádným prokazatelným způsobem“ nadřízené nevyrozuměli. M. jsem za to, že by se mi vina měla prokázat, jenže soud presumuje, že n. o. nebylo předmětem hovoru, aniž by ověřil, co teda předmětem rozhovoru s nadřízenými, který se odehrával při vstupu do prostor téměř 8 minut (15:40 – 15:48), ve skutečnosti bylo. Soud v bodě 53 uvádí, že P. hovořil v čase 13:26 s M. a 13:27 a 14:04 s T. to plyne i z č. l. 575. Když prohlídka začala ve 13 hodin a obžalovaná H. V. už v 13:11 hovoří o tom, že chceme jít nahoru, tak i tyhle všechny rozhovory byly vedeny po označení dveří psem a P. mohl tyto informace v rozhovorech s nadřízeným M. a svědkem T. v 13:26, 13:27 a 14:04 předat. A konečně jsme radu měli poskytnout podle skutkového zjištění tak, že jsme radili obžalovanému H. P. po telefonu. Jenže z přepisu rozhovoru s tímto obžalovaným to v. j. nevyplývá – viz č. l. 452 a násl. (čas 14:02 a navazující hovory), tam naopak P. říká P. že to nejde. Soud skutkové zjištění o radě za úplatu dovodil z rozhovoru, kde je v. j. pravý opak. 44. Dalším časově nesouvisejícím údajem je to, že už v 15:24 měla mít obžalovaná radu o podnájemníkovi (bod 65.), kterou měla podle bodu 75. dostat za úplatu 30.000,- Kč a naturálie v podobě nezapsaného zboží (bod 75.), když do bytu jsme měli vstoupit až v 15:40. Jenže v rozhovoru, který začal 14:23 říká P. že žádné peníze nechce (č. l. 456). V téže telefonu požaduje tlumočníka. Podle soudu měla mít obžalovaná radu již v 15:24. Takže mezi cca 14:26 (Pöschl nehovořil od začátku) a 15:24 měla obžalovaná dostat radu ohledně podnájmu za částku 30.000,- Kč. Jenže z rozsudku plyne, že radu měla dostat nejpozději do 14:26, protože se v rozsudku uvádí, že jsme radu měli poskytnout v rozhovoru v P. V tom je zásadní rozpor. S. popřel, že by o úplatku věděl. Muž v hovoru z 14:23 ho nabídl. P. odmítl. Otázka tedy je, jak obžalovaná, která nemluví česky, může během hodiny od 14:26 do 15:24 přesvědčit 4 celníky o tom, že si mají vzít úplatek a za co a jak jí můžeme poradit n. o. o podnájmu a co za to dostaneme, když tam nebyl tlumočník. Soud k tomu uvádí, že v rozhovoru s P. jenže v tomto rozhovoru P. úplatek odmítl a další důkazy ve formě jiných hovorů ve smyslu oné rady soud neprovedl. Proto není udržitelná ani verze soudu, která vinu spojuje s faktem, že prohlídka trvala 6 hodin. Další otázka je, jak můžeme obžalované, která neumí česky, za úplatek v naturáliích poradit n. o. o podnájmu za účelem páchaní trestné činnosti, když jsme do bytu vstoupili až v 15:40 a kartony (údajně „naturálie“) se počítaly ještě později. 45. Na č. l. 357 a 680 jsou dva překlady hovoru z 16.07. v 13:15 na č. l. 680 říká volající schovat, schovat, už jsme to schovali, což na č. l. 357 přeloženo není. Z toho plyne, že možná mohla mít obžalovaná dvě stě kartonů, ale část schovala (v mezitím dle jejích slov). Na č. l. 360 uvádí, že se pokouší hledat někoho, kdo by si vzal jako odpovědnost (v 15:05). Takže obžalovaná už ví, že to chce na někoho „hodit“. K tomu jistě nepotřebovala radu celníků, protože nechtěla mít problémy. Za č. l. 680 jsou překlady hovorů, ke kterým není přiřazen čas. V hl. líčení tlumočník z předkladů četl. Nepřekládal simultánně, takže se nejednalo o provedení důkazu, že byl tlumočnický úkon proveden přetlumočením, protože tlumočník četl překlady a netlumočil, což je podle mě rozdíl. Jelikož i ve spise jsou tři různé verze odposlechů, z nichž jednu četl tlumočník u

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

hl. líčení, a tedy netlumobil, je obhajoba ztížená. Nicméně pod bodem 2. je uvedeno – řekni, že tam nebydlíš... řekni, že tam nebydlíš, kurňa (v 13:12:47). To prokazuje, že obžalovaná i bez rady dobře věděla, že má říct, že v bytě nebydlí. A pak se nabízí vysvětlení, že jestli to skutečně uvedla, tak jí mohla být položena otázka, kdo tam tedy bydlí (tedy jako v modelovém případě přestupku: kdo tedy řídil?). Teprve za tímto bodem je přeloženo pod bodem 3., je uvedeno schovat, schovat. Rada obžalované uvést, že obžalovaná v prostoru nebydlí, zazněla ještě před 13:15:51 (viz č. l. 679-680) a tuto radu dostala od dalšího Vietnamce, nikoli od celníka (hovor v 13:12:47). A zároveň ještě v 14:26 odmítá P. v rozhovoru úplatek přijmout. Na tomto místě bych poukázal na to, jak složité je se hájit, když soud bere za prokázané nějaké informace, která obžalovaná různě sdělovala, když ve spise jsou jednak tři verze překladu a jednak když není ani doloženo, jak a co jí mělo a hlavně kdy být poraděno. Jestliže totiž soudu postačuje fakt, že prohlídka trvala šest hodin a já jsem nemohl nevědět, že se obžalované něco poradilo, tak chápu, že se soud tímto detaily nezabýval, jinak by totiž musel dospět k závěru, že časový sled událostí neodpovídá verzi o radě a úplatcích. V protokole na č. l. 106 je uvedeno, že šetření bylo zahájeno v 13:00 hodin. Místo šetření „Potraviny, večeře na adrese [redacted] To znamená: (a) nejprve se kontrolovala provozovna, začalo se v 13:00, (b) M. našel neoklivanou krabici, (c) já jsem kouřil venku a venčil s K. psy; (d) šla kolem osoba, kterou obžalovaná označuje jako „Cikána“ a dala nám tip; (e) pes označil dveře v patře; (d) v ten moment jsme se mohli teprve domnívat, že za nimi je tabák. To se odehrálo během cca. 10 minut, protože už v 13:11 volá obžalovaná, že chceme kontrolovat. A od 13:12 nejpозději ví obžalovaná z hovoru s číslem 775436388, jakéhosi T. že má říkat, že tam nahoře nebydlí. V 13:12 ovšem nemohla obžalovaná dostat ani radu, ani nemohla být uzavřena žádná dohoda o úplatku a naturáliích, protože například P. ještě o více jak hodinu později úplatek odmítá a vstup do bytu nastal až v 15:40. Zároveň uvádí, že schovává věci, protože to uvádí do hovoru v 13:15. Zároveň je z odposlechu patrné, že neumí jazyk, dostává radu: zkus mu dát 50, sakra teto, neumíš jazyk, bod 12 překladu, pak o dalších částkách.

46. Soud tyto skutečnosti při hodnocení důkazů vůbec nezohlednil, jak vyplývá z bodu 24.-25. rozsudku. Když pomenu, že namítám i způsob provedení těchto odposlechu jako důkazu u hl. líčení, tak si myslím, že odvolací soud není vázán skutkovým stavem, který soud popsal, protože nalézací soud nehodnotil kompletní obsah důkazů a význam toho, co hodnotil, úplně obrátil – viz to, že radu jsme měli dát přes P. ale tomu P. řekl, že úplatek nejde.

47. Dalším momentem, který soud ignoroval, je rozhovor v 14:59, tedy ještě před otevřením bytu. Kdy obžalovaný HUU Pham radí obžalované H. V. příp. obžalovaná samá říká, že může říci, že někomu přijela (zboží, co se odnese do auta). To je další poznatek o tom, že radu distancovat se od zboží neměla obžalovaná od celníků.

48. Chci namítnout, že soud v bodě 33. uvedl, že obžalovaná v 15:05 měla říct, že celníky pošle do bytu a upláčí. Jenže v překladu bodem 23. je hned za tím uvedeno: „ale oni už nechtějí peníze, říkají, když tak za pět hodin dostanou papír ke kontrole.“ Tuhle větu už soud necitoval. A následně v témže rozhovoru se baví o tom, na koho to napsat, o údajích a dokladech takové osoby. Tím je vyloučeno, že by se obžalované poskytla nějaká rada za úplatek, protože sama řeší, na koho to obžalovaná svede. Krom toho jsem si nechal ověřit u dalšího tlumočníka, že tato pasáž „teď je podplácím“ v rozhovoru nezazněla, což je logické, protože hned v další větě zazní, „ale oni už nechtějí peníze“.

49. V odposlechu pod číslem 32 vyřídí někdo obžalované, že „řekla příliš pozdě, příliš pozdě, měla rovnou jednat. Jakmile vstoupil dovnitř, měla jednat, v tu chvíli se dá ještě jednat. Takhle jsi udělala moc pozdě“ To mi nepřijde jako konstatování o tom, že by byl dohodnut úplatek ještě před provedením kontroly.

50. Na základě těchto pochybení, kdy soud některé skutečnosti vyplývající z odposlechu nehodnotil a kdy jeho úvahy o prokázaných skutečnostech v neprospěch nezapadají do časové osy a jsou vnitřně rozporné, je dán odvolací důvod dle § 258 odst. 1, lit. c) tr. ř.

Domáhám se toho, aby odvolací soud z důvodu, že v případě nutné obhajoby jsem od začátku tr. stíhání nebyl účinně hájen, napadený rozsudek zrušil a postupem podle § 260 tr. ř. věc vrátil státnímu zástupci k došetření. Pokud nedojde k vrácení věci, domáhám se, aby mne po zrušení rozsudku na základě vytýkaných vad spadajících pod důvody uvedené v § 258 odst. 1, lit. a), b), c) d) tr. ř. obžaloby podle § 226 lit. a) tr. ř. zprostil. Nepřistoupí-li soud ani k jednomu z naznačených postupů, domáhám se toho, aby byl rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně.

Zároveň navrhuji, aby bylo odvolání státního zástupce podané v mýj neprospěch do výroku o trestu zamítnuto.“ (konec citace)

5. Obžalovaný pprap. J. K. odůvodnil odvolání prostřednictvím svého obhájce, stejně jako spoluobžalovaní i on zaměřil podané odvolání do všech výroků přezkoumávaného rozsudku. „Ohledně obžalovaného J. K. ve věci neexistuje jediný důkaz, který by jej usvědčoval z jednání uvedeného ve znění obžaloby i z výrokové části napadeného rozsudku. Úvodem je třeba zmínit, že ani samotné napadené rozhodnutí neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti a důkazy, které by se týkaly právě obžalovaného K. neboť celé odůvodnění rozhodnutí je koncipováno v množném čísle a hovoří se jako o celnících obecně. Obžalovaný K. s nikým nevedl telefonický hovor, o něm nerozhodoval, do bytu nevstupoval a žádnou radu nedával. V odposlých, na které hlavní měrou odkazuje soud prvního stupně, nic nevede k tomu, že by se jakýkoliv z nich týkal právě obžalovaného K.“

Obžalovaný nebyl a není nadán žádnou autoritou, která by byla oprávněna řešit práva a závazky v nájemních smlouvách, neboť tuto pravomoc mají pouze soudy České republiky, a to v daném případě v civilním řízení. Obecně obžalovaného nemusí zajímat smluvní dokumentace, pokud je mu předložena její poslední verze. Pokud obžalovaná V. předkládá nájemní smlouvu, jde čistě o výsledek správního a civilního řízení, zdali je tato smlouva neplatná a nikoliv, a dlužno dodat, že tento závěr neučinil ani okresní soud. Pokud se soud zabývá nesrovnalostmi v nájemních smlouvách, nemohou tyto nesrovnalosti vést k tak silnému závěru, že by za tyto nesrovnalosti byl odpovědný právě obžalovaný K.

Ohledně oprávněnosti vstupu hlídky mobilního dohledu do předmětného prostoru, zůstává řada nejasností i v současné době. To, že u obžalovaných celníků chyběly jasné instrukce ze strany nadřízených, a dále to, že sami nadřízení nedokázali uspokojivě vysvětlit, jak by se v daném případě zachovali oni sami, svědčí o tristním právním povědomí příslušníků celní správy obecně a nelze tedy spravedlivě po podřízených státního orgánu vyžadovat vyšší nároky nežli na nadřízených.

Na příslušné celní správě nebyla prováděna žádná školení, žádné prověřování znalostí a právních předpisů a během hlavního líčení vyšlo najevo, že obžalovaní byli v situaci ponechání zcela bez pomoci příslušných složek a rozhodnutí dalšího postupu pak bylo na spoluobviněném P. Tento se následně hájil tím, že se o situaci zajímal ještě předtím, nežli došlo k předmětné kontrole, a dokonce byl na konzultaci u státní zástupkyně Mgr. Koubkové spolu se svědkem B. M. Tento svědek pak u hlavního líčení dne 21.3.2019 potvrdil, že jeli s kolegou Pöschlem na státní zastupitelství v Chomutově a že spoluobžalovaný činil dotaz, jestli můžou vstoupit do bytu, když přijde majitel bytu a dá jim souhlas k tomu, že vstoupit mohou, tak mu bylo odpovězeno, že když má písemný souhlas majitele, tak tam vstoupit může.

Nadto se soud nezabýval subordinací při předmětné kontrole a není ani jasné, proč by zrovna obžalovaný K. měl být postižen za plnění služebních povinností, a navíc za situace, kdy ani nebylo prokázáno, že by se v předmětné místnosti fyzicky nacházel. Obžalovaný K. žádný souhlas majitele bytu nepožadoval, v tomto směru ani s nikým nekomunikoval, nevyvíjel žádnou aktivitu a není zde žádný důvod, proč by v tomto případě měl soud aplikovat kolektivní vinu.

Obžalovaný P. se dále bránil tím, že komunikoval s celním orgánem, a to se svědkem C., T. a Z. Pokud obžalovaný uváděl, že s těmito svědky komunikoval čtyřikrát, a pokud soud naproti tomu uvádí, že dle výpisu hovorů byl obžalovaný s kolegy v kontaktu pouze dvakrát, tak přesto nelze obhajobu obžalovaného odmítnout jako celek a formalisticky lpět na přesném počtu telefonních hovorů, když tuto skutečnost si obvykle ani běžný člověk nepamatuje. Jednoznačně však bylo prokázáno, že obžalovaný s kolegy komunikoval a o příjezd policejního orgánu žádal. Je zcela bezpředmětné, jestli jeden telefonát předcházel druhému o hodinu a méně, ale rozhodující je skutečnost, že ve věci obžalovaný P. řešil. Stejně tak to svědčí o laxnosti právě těch odpovědných složek, které přijet na místo měly. Na tomto místě je třeba uvést, že je až s podivem, že pověřený celní orgán, který byl prokazatelně informován o nutnosti přijet za účelem domovní prohlídky, nepřijel a za toto pochybení nebyl řešen. Podle logiky celé obžaloby a postupu soudu by i oni měli být trestně stíháni.

V daném případě kromě spekulací ze strany soudu nebyla vyvrácena toliko nesprávná aplikace vstupu do obydlí. Celá řada správních, trestních a občanskoprávních řízení je zatěžována vadou v nesprávném a nezákonném postupu a nedochází k trestnímu stíhání odpovědných představitelů. Nezákonně provedená domovní prohlídka byla relativně častým jevem, a pokud k ní došlo, řešila se nezákonnost postupu její neplatností a procesním úspěchem dotčené strany. Je tedy krajně přehnané, pokud v inkriminovaném případě má být zrovna celní orgán, a to navíc jako kolektiv, postaven před soud. I ze strany judikatury Ústavního soudu vyplývá, že nesprávná aplikace a rozdílný výklad právních norem ani nezakládá odpovědnost státu za náhradu škody. Naskytá se tedy otázka, proč by měla být důvodem k trestnímu stíhání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

Obžalovaný ani nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, který říká, že je zřejmé, že obžalovaná V. neutilizovala uvedený byt souasně pro podnikání, když toto provozovala v provozovně o patro níže. Tak toto není pravdou. Pokud byl byt používán jako skladiště nealkoholovaných cigaret a byl v řádech metrů od provozovny, fakticky s podnikáním přímo souvisel. Toto byla nakonec i příčina celého problému, když na skutečnost, že zboží je pravidelně snášeno z tohoto bytu, upozornil i zákazník spoluobžalované, na jehož popud nakonec celá kontrola začala.

Zřejmě nejzávažnějším je pak obvinění z přijetí úplatku. I zde je po důkazní stránce situace naprosto nevyhovující, i když byly použity hodiny odposlechů, které byly v 99 % naprosto zbytečné. Úplatek celníci nevzali. Pokud by úplatek byli ochotni přijmout, zareagovali by na první nabídku, která se strany spoluobžalované byla dána několikrát, kdy sama nabývala částku 150.000,- Kč. I z odposlechů bylo více než zjevné, že toto celníci odmítli a je tedy nesmysl, aby později přijímali mnohem nižší částku, navíc v době, kdy už již byla oznámena a probíhalo šetření.

Dále není pravdou, že předání úplatku bylo prokázáno telefonickými odposlechy. Ohledně „platby celníkům“ existují pouze nesouvislá sdělení, vytržená z kontextu zbývajících částí hovorů a ani z těchto odposlechů není možné dovodit:

- jakým způsobem byl předán „úplatek“,
- komu (do jakých rukou),
- za co,
- a že se jedná o úplatek.

Drtivá většina obsahu telefonních hovorů je zcela bezvýznamná a bezobsažná komunikace, zcela o všem možném a většinou o „úplatku“ ani nezapadají do kontextu rozhovoru. V tomto směru se nelze ubránit pochybnostem o tom, zdali obžalovaná nezaměňovala pojmy úplatek – poplatek – pokuta – penále či jiná sankční platba spojená se správním řízením. Také nelze vyloučit možnost, že o této platbě se mohla obžalovaná zmínit zcela úmyslně z důvodů předstírání ztrát např. vůči svým obchodním partnerům.

Dále ve prospěch všech obžalovaných svědčí i jednoznačně prokázaná skutečnost, že obžalovaný P. veškeré nabídky na jakékoliv úplatky kategoricky odmítal a rovněž i obžalovaná v telefonických hovorech sděluje, že celníci peníze nechtějí. Pokud velitelem směny takovéto nabídky nebyly hlášeny, lze možná uvažovat o porušení interních směrnic, ale nelze z nich vyvozovat trestní odpovědnost.

S ohledem na výše uvedené obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek zrušil a znovu rozhodl tak, že obžalovaného viny zprostí. (konec citace)

6. Obžalovaný H. T. P. zaměřil podané odvolání do všech výroků rozsudku a prostřednictvím obhájkyne písemně odůvodnil. Namítl, že: „Soud I. stupně uzavřel, že bylo prokázáno, že jsem se spolupodílel na nabídce finančních částek příslušníkům celní správy při výkonu jejich pravomoci, a to 150.000,- Kč a 30.000,- Kč, když tyto jsem nabízel přes spoluobžalovaného S. a následně i přímo obžalovanému P. Obžalované V. sem, dle závěru soudu, poradil a řešil s ní podrobnosti nabídky, výše a účelu a to za situace, kdy jsem byl obžalovanou V. informován o počtu tabákových výrobků, které v bytě uchovávala, a byl jsem si nepochybně vědom nebezpečí jejího trestního stíhání. Další indicie o možnosti trestního stíhání obžalované V. sem měl mít i od obžalovaného S. a obžalovaného P.“

S těmito závěry soudu I. stupně nesouhlasím, neboť jsem se žádného protiprávního jednání nedopustil.

Soud I. stupně vychází pouze z jakýchkoli domněnek převzatých od státního zastupitelství, bez jakýchkoli důkazů, a to ať přímých či nepřímých. Od počátku zahájení trestního stíhání je má výpověď zcela shodná, neboť jsem se snažil osvětlit mou činnost v rámci tohoto řízení. Ve věci jsem nebyl nijak činný přímo, působil jsem pouze jako zprostředkovatel a tlumočník. Na výsledku věci jsem neměl žádný zájem, obžalovanou V. znám pouze povrchně a má motivace k jakémukoli protiprávnímu jednání byla zcela nulová. Působil jsem ve věci pouze jako tlumočník, kdy jsem se pouze snažil pomoci dle svých jazykových schopností s překladem vietnamské spoluobčanky, k níž nemám žádné vazby. Pouze ovládám částečně český jazyk, nikoli však v rámci odborných znalostí. Má vina je soudem dovozována pouze z tzv. zájmových odposlechů, kdy dle tvrzení soudu vyvíjím sám jakousi samostatnou aktivitu v podobě úplatku či rad. Dle odposlechů, které byly v rámci hlavního líčení přehrány, však tato má účast ve formě rady či nabízení úplatků chybí, naopak z nich vyplývá, že jsem pouze překládal to co mi V. řekla. I tak byla věc dosti složitá, neboť obžalovaná V. byla značně zmatená a já odborným termínům vůbec nerozumím, natož abych je mohl správně přetlumočit. Z těchto odposlechů již vůbec nelze dovodit závěr soudu, že bych úplatek nabízel přímo obžalovanému P. Z odposlechů lze pouze dovodit, že spoluobžalovaná V. hovořila o jakési pokutě, kterou chce na místě zaplatit. Pouze v tomto směru probíhaly mezi mnou a spoluobžalovanou V. telefonické hovory, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

se bála, že jí bude zrušen pobyt. V rámci provedených odposlechů bylo slyšet několik vietnamských rozhovorů, z nichž tito Vietnamci nebyli vůbec ustanoveni. U mé osoby bylo pouze ztotožněno telefonní číslo, ovšem zda jsem to já, který jak tvrdí soud I. stupně, že jsem hovořil se S [redacted] a P [redacted] nebylo prokázáno. Sám obžalovaný S [redacted] uvedl, že hovořil s jakýmsi Vietnamcem, ale o jakou osobu se jednalo, samozřejmě neví. Stejně tak celními nemohou vědět, s jakým Vietnamcem v rámci tlumočení jednali. Neměl jsem o celé věci absolutně žádnou povědomost, pouze jsem se snažil na žádost obžalované V [redacted] komunikovat s osobou na druhém konci aparátu, ovšem ani já sám jsem nevěděl, s kým vlastně hovořím. V tomto směru podotýkám, že i soud na str. 32 rozsudku uvádí: „že prostřednictvím obž. H [redacted] P [redacted], který působil jako jakýsi tlumočník po telefonu. I sám soud tedy označuje mou osobu jako tlumočníka a následně mě označuje jako osobu nabízející úplatek, osobu, která věděla, že obžalované V [redacted] hrozí trestní stíhání apod. Z odposlechů zcela jednoznačně vyplynulo, že obžalovaná V [redacted] hovořila velice zmatečně, kdy i já sám jsem jí sdělil, že nerozumím a nevím, co po mě požaduje, pouze tlumočím to, co mi říká, ovšem nevím, zda jsem skutečnosti tvrzené obžalovanou V [redacted] přeložil. Opakovaně jsem uvedl, že nejsem tlumočníkem, neznám odborné výrazy a rozdíl mezi nimi, řecky se domluvím na úrovni, kterou potřebuji ke svému běžnému podnikání. V neposlední řadě mám za to, že se soud I. stupně dostatečným a přesvědčivým způsobem nevypořádal s námitkou použitelnosti odposlechů, neboť mám za to, že pouhý odkaz na mezinárodní smlouvu není dostačující a odposlechy byly provedeny v rozporu s ust. § 88 odst. 1,6 tr. řádu. Mám za to, že soud I. stupně odhlédl zcela od skutečnosti, že splnění podmínek je dáno kumulativně, tedy splnění obou souasně a nikoli, že postačuje naplnění pouze jedné z nich. Soud I. stupně se nijak s námitkami obhajoby ohledně odposlechů nevypořádal, pouze zopakoval a převzal tvrzení státního zástupce.

S ohledem na shora uvedené navrhuji, aby soud II. stupně napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, popř. rozhodl sám a to tak, že mě obžaloby zproští.“ (konec citace)

7. Obžalovaný Ing. B [redacted] S [redacted] namítl nesprávnost vyhlášeného odsuzujícího rozsudku: „Žádného takového jednání jsem se nedopustil. Od okamžiku, kdy mi bylo sděleno obvinění z tohoto skutku, popírám, že bych se v souvislosti s kontrolou provedenou v provozovně a v bytě na adrese [redacted] tedy v domě, který vlastníme společně s manželkou v rámci našeho SJM, dopustil jakéhokoli protiprávního jednání, natož, že bych věděl o tom, že V [redacted] T [redacted] H [redacted] hrozí trestní stíhání a chtěl jí jakkoli pomoci se mu vyhnout. Od počátku uvádím, že jsem nikdy neměl v úmyslu jakkoli napomoci V [redacted] T [redacted] H [redacted] aby se vyhnula trestnímu stíhání. Neměl jsem a doposud nemám bližší informace o jejím podnikání a měl jsem jen strohé informace o tom, čeho se měla dopustit. Příslušníci Celní správy ČR provádějící kontrolu mi sdělili jen to, že v prodejně našli asi 3 krabičky cigaret a že pro V [redacted] T [redacted] H [redacted] bude lepší, když je do bytu, který v domě užívá, pustí dobrovolně. Také uvedli, že když je tam nepustí, obstarají si povolení ke vstupu. Nejsem práva znalý, nikdy jsem nepodnikal v oboru prodeje tabákových výrobků, sám jsem nekuřák, a proto nemám v tomto směru žádné povědomí o tom, jak právní předpisy toto podnikání upravují ani jaký je postih za porušení těchto právních předpisů. Od příslušníků Celní správy jsem nabyl dojmu, že v případě, že V [redacted] T [redacted] H [redacted] bude spolupracovat – tedy umožní i kontrolu bytu, to pro ní bude polehávající okolnost a také jsem se domníval, že jí hrozí jen nějaká pokuta, neměl jsem nejmenší tušení, že může být v souvislosti s touto kontrolou trestně stíhána. Sám podnikám, byť ve zcela jiném oboru a vždy jsem se snažil plnit si všechny své povinnosti spojené s mým podnikáním a byl jsem a doposud jsem přesvědčen o tom, že pokud je podnikatel kontrolován jakýmkoli státním orgánem, je jeho povinností s tímto orgánem spolupracovat a poskytnout mu informace, doklady a další součinnost, která je po něm požadována. Takto jsem tedy postupoval i v tomto případě, kdy jsem byl osloven jako majitel domu, ve kterém se nachází kontrolovaná provozovna. Pokud bych chtěl V [redacted] T [redacted] H [redacted] pomoci vyhnout se trestnímu stíhání, bylo by zcela nelogické, abych ji přesvědčoval, že má s celní správou spolupracovat a zpřístupnit jim prostory bytu.

Dále po celou dobu upozorňuji také na to, že jsem svým jednáním nemohl naplnit znaky skutkové podstaty přečnu nadržování, neboť to, že jsem jako jeden z vlastníků uzavřel s V [redacted] T [redacted] H [redacted] nájemní smlouvu a následně její dodatky nemohlo mít vliv na její trestní stíhání ani na výsledky kontroly provedené pracovníky celní správy. Jsem přesvědčen, že žádný dokument upravující rozsah užívání mnou vlastních nemovitostí, nebyl zpřístupněn k tomu, aby paní V [redacted] T [redacted] H [redacted] ochránil před trestním stíháním. Při opakovaných výsledcích, které jsem v této věci absolvoval, ať už se jednalo o podání vysvětlení dle § 158 trestního řádu, či v rámci dalšího řízení, popř. o výsledcích slyšení, jsem byl informován, že při kontrole měly být nalezeny neoznačené tabákové výrobky. Bylo tedy na policejním orgánu, aby prokázal, kdo je jejich vlastníkem. V [redacted] T [redacted] H [redacted] ať i další případní obvinění mají právo hájit se způsobem, jaký uznají za vhodné a mohou tedy v podstatě označit za vlastníka nalezených tabákových výrobků de facto kohokoli, bez ohledu na to, zda se jednalo o osobu, která společně s nimi prostory užívala, či v nich byla jen na

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

návštěvě a požádala nájemkyni prostor, aby si u ní mohla něco uskladnit. Je vždy na orgánech činných v trestním řízení, aby obviněnému a obžalovanému jejich obhajobu vyvrátili a nashromáždili dostatek usvědčujících důkazů, pokud došlo ke spáchání trestného činu. Předložení smlouvy o tom, že byt společně s V. T. H. užívala další osoba je pro případné trestní stíhání irelevantní, neboť V. T. H. mohla byt užívat v souladu s příslušnými ustanoveními občanského zákoníku se členy své rodiny popř. se svým partnerem, aniž by k tomu potřebovala jakýkoli souhlas vlastníka, rovněž do bytu mohla pustit na krátkodobou návštěvu v podstatě kohokoli a také mohla od kohokoli převzít jakoukoli věc s tím, že si ji u ní na čas nechá. I za situace, že by byt užívala společně s další osobou bez souhlasu vlastníka nemovitosti, by tato skutečnost neměla na dokazování v této věci vliv, neboť to, že někdo užíval byt a jinou nemovitost ještě nedokazuje, že všechny věci, které se v bytě nacházejí, jsou jeho. Povinnost toto dokázat leží zcela na orgánech činných v trestním řízení. Navíc to byla sama V. T. H., kdo vynosil tabákové výrobky z bytu, jak se prokázalo při hlavním líčení, aniž by do něj celníci vstoupili a vydala tedy dobrovolně neokolkované tabákové výrobky. Těžko tedy mohla předpokládat, že jí celní orgán uvěří, že se nejedná o její vlastnictví, když věděla, kde v bytě jsou a sama je vydala. Lze jen těžko předpokládat, že by vydala něco, co nebylo jejím vlastnictvím. Jak sám soud v odůvodnění rozsudku uvádí, nebyl jsem otevření bytu přítomen, odešel jsem poté, kdy jsem jako vlastník domu podepsal souhlas se vstupem do těchto prostor. Soud rovněž sám v odůvodnění rozsudku uvádí, že se příslušníci celní správy po otevření bytu ani nezajímali o to, jak byt vypadá a jakou část užívá V. T. H. a jako podnájemník, o kterém hovořila a existenci podnájemní dokládala rukou psanou smlouvou.

Nebyl jsem to já, kdo radil V. T. H., co má učinit, aby se vyhnula postihu za to, že při kontrole byly nalezeny neoznačené tabákové výrobky. V jí užívaném bytě jsem nebyl, netušil jsem, co v něm má. Je pravdou, že něco o tabákových výrobcích říkal Vietnamec, se kterým jsem hovořil po telefonu, ale bylo to zmatené a jeho informací o počtu těchto výrobků jsem nepřikládal váhu, neboť v té chvíli pro mne bylo důležité, přesvědčit jej a jeho prostřednictvím i V. T. H. ke spolupráci s pracovníky celní správy, navíc jsem neměl žádnou možnost si jeho tvrzení ověřit. Jak už jsem uváděl, s V. T. H. jsem hovořil zřídka, a to pro její neznalost češtiny, takže jsem jí jen těžko mohl cokoli poradit – nerozuměla by mi. Jak je zřejmé z odposlechů přehrávaných v rámci hlavních líčení, V. T. H. telefonovala v podstatě každému, o kom si myslela, že by jí mohl pomoci. Když jsem byl do těchto telefonátů zatažen, jednoznačně jsem se odmítl podílet se na jakékoli protiprávní činnosti – důrazně jsem řekl, že nebudu nikoho k ničemu přemlouvat, natož nabízet jakýkoli úplatek a cokoli podobného. Naopak jsem jí vybízel k tomu, aby s celníky spolupracovala a do uzamčených prostor je pustila. Když mi byl hovor, ve kterém jsem byl tlačen k nabízení úplatku nepřijemný, tento ukončil s tím, že bych rád pomohl, ale ne takto. Byla to jen zdvořilostní fráze, žádný příslib pomoci vyhnout se trestnímu stíhání. Jak už jsem uváděl, netušil jsem a nic takového nenaznačily ani příslušníci celní správy, že by jí jakékoli trestní stíhání hrozilo, hovořili pouze o tom, že když do prostor nebudou vpuštěni dobrovolně, zajistí si k tomu povolení. Nikdy v minulosti jsem žádnému takovému úkonu nebyl přítomen, netuším, za jakým podmínek jej lze povolit, zda se tak děje v rámci kontroly prováděné na provozovně a zda jde o úkon v trestním řízení.

Navíc se nadále domnívám, a to jsem uvedl už ve své stížnosti proti sdělení obvinění vůči mojí osobě, že jsem byl zkrácen na svém právu hájit se způsobem, jaký uznám za vhodné i na svém případném právu podezřelého, posléze obviněného nevypovídat, neboť jsem byl opakovaně vyslýchán jako svědek a jako takový jsem byl poučen o tom, že musím vypovídat pravdu a nesmím nic zamlouvat, což také po celou dobu činil. Zkrácení na svých právech spatřuji v tom, že úkony trestního řízení byly ze strany GIBS zahájeny již dne 9. 9. 2015 a posléze proti mně byly použity skutečnosti, které jsem uvedl jako svědek. Považuji za hrubý zásah do svých práv skutečnost, že jsem byl opakovaně vyslýchán jako svědek ke skutečnostem, které byly GIBS známy od okamžiku, kdy v této věci zahájili první úkony a nebyl jsem hned při prvním výslechu poučen v tom směru, že jsem považován za podezřelého a že můžu být ve věci následně obviněn. Domnívám se proto, že k takto opatřeným důkazům nelze přihlížet. Sporná je i procesní použitelnost zaznamenaných telefonických hovorů, které jsou stěžejním důkazem ohledně mé údajné trestné činnosti, které byly povoleny příkazem soudce KS v Ústí nad Labem ze dne 21. května 2015, resp. jak vyplynulo z provedených listinných důkazů, na které soud odkazuje pod bodem 23. odůvodnění rozsudku, toto povolení nemělo jakoukoli procesní souvislost s kontrolou provedenou v mnou spoluvlastněné nemovitosti, která proběhla dne 16. 7. 2015 a ke které dle výpovědí spoluobžalovaných příslušníků Celní správy ČR došlo náhodně mimo plán kontrol, neboť se nacházeli v této oblasti, kde prováděli asistenci finančnímu úřadu při nějaké exekuci a při cestě z této asistence viděli veškerku, kterou ještě nekontrolovali. Z povolení odposlechů je zřejmé, že telefonní číslo užívané V. T. H. bylo odposloucháváno již od 23. 1. 2015 a povolení odposlechu bylo prodlouženo až do 23. 9. 2015, ani tak nepřineslo žádné důkazy, které by umožnili V. T. H. stíhat pro přečin zkrácení daně, poplatek a

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

podobné platby dle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží dle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, a přesto jsem stíhán napadeným rozsudkem uznán vinným pro přečin nadřizování, kterého jsem se měl dopustit ve snaze umožnit V. T. H. vyhnout se tomuto trestnímu stíhání. Domnívám se, že soudy se v tomto případě nepodařilo prokázat použitelnost takových odposlechů vůči mojí osobě, ačkoli tyto získané odposlechy paradoxně prokazují, že jsem odmítl podílet se na jakémkoli protiprávním jednání – nabízení úplatku a vynášení jakýchkoli věcí. To, že jsem do této věci nechtěl být zatažen, potvrzuje i to, že jsem budovu opustil, jakmile jsem podepsal souhlas se vstupem do prostor bytu. Soud sice tvrdí, že jsem byl informován o počtu tabákových výrobků, které se mají v bytě nacházet – viz zejména body 28., 85. a 91. odůvodnění rozsudku, ale jediná skutečnost, o kterou mě povědomí o tom co a v jakém množství se v bytě nachází, opírá o informaci, kterou mi měl poskytnout Vietnamec, se kterým jsem po telefonu hovořil v hovoru dne 16. 7. 2015 od 14.00 (viz bod 28. odůvodnění rozsudku). Jak už jsem uvedl, šlo pouze o jeho tvrzení do telefonu, kterému jsem nepřikládal důležitost a které jsem si neměl možnost jinak ověřit a to i proto, že jsem v době, kdy byt V. T. H. otevřela a tabákové výrobky sama vynesla, nebyl na místě přítomen. Je absurdní, že soud s ohledem na množství důkazů, které měla celní správa k dispozici a které mohla v rámci podezření V. T. H. ze spáchání přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné platby dle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, legálně opatřit, dochází k závěru, že jsem jí mohl pomoci se vyhnout trestnímu stíhání nějakým dodatkem smlouvy. Tomu odporuje i závěr soudu, že samotná V. T. H. předložila pracovníkům celní správy nájemní smlouvu, ze které je zřejmé, že nemohla podnájemní smlouvu uzavřít a že si pracovníci celní správy mohli velmi jednoduše ověřit, že údajný podnájemník nikdy neměl na adrese [redacted] trvalý pobyt v ČR – viz zejména body 55., 56. a 58. odůvodnění rozsudku. Já sám jsem předložil doklady o tom, kterým osobám jsem udělil souhlas k trvalému pobytu na této adrese.

Již v samotné obžalobě je mimo jiné potvrzeno, že jsem komunikoval s V. T. H. prostřednictvím další osoby, a to jiného vietnamského občana, který hovořil řecky lépe (nikoli dobře), než V. T. H. která není schopna se řecky domluvit ani o nejjednodušších věcech. I v minulosti jsem vždy komunikoval s někým, kdo V. T. H. tlumočil, což bylo také hlavním důvodem toho, proč jsem smlouvy dělal s časovým odstupem, neboť komunikace s V. T. H. byla velmi složitá. Na druhou stranu je nutno konstatovat, že jako nájemce plnila vždy to, na čemž se takto dohodli, řádně hradila nájemné a služby s ním spojené, nebyly s ní jako s nájemcem žádné problémy a proto jsem nikdy neměl důvod nevyhovět jí a sepsat to, na čemž jsme se ústně dohodli poté, kdy jí někdo přetlumočil obsah nájemní smlouvy, a jejího dodatku. Nesledoval jsem tím žádné obcházení a porušování právních předpisů, naopak, vždy jsem se snažil dotáhnout ústní dohodu do písemné formy, i když to vyžadovalo delší čas. Po celou dobu, kdy s manželkou vlastníme tento dům, řádně přiznávám veškeré příjmy z nájmu prostor v domě, podávám daňová přiznání a řádně hradím daně. S ohledem na jazykovou bariéru jsem se s V. T. H. nebyl bez prostředníka schopen domluvit ani na těch nejzákladnějších věcech, natož na tom, že jí pomůžu vyhnout se trestnímu stíhání. Jak už jsem uváděl, ani jsem netušil, že jí trestní stíhání hrozí, i Vietnamec, se kterým jsem mluvil po telefonu, hovořil o pokutě. I po provedení důkazů v rámci hlavních líčení je přesvědčen o tom, že jakýkoli dodatek nájemní smlouvy nebyl způsobilý k tomu, aby zajistil V. T. H. to, že se vyhne trestnímu stíhání, pokud je vlastníkem neoznačených tabákových výrobků nalezených při kontrole konané dne 16. 7. 2015. Sám jsem předložil i „Doklady o zajištění ubytování“, které jsem podepisoval pro cizineckou policii, tedy souhlasy s tím, aby V. T. H. a H. N. K. bydleli v ČR na adrese [redacted]. Pokud by chtěla tento doklad potvrdit i pro další osoby, které s ní bydlely, učinil bych to. V žádném případě tím nesledoval jakoukoli pomoc při trestné činnosti, ale považoval jsem to za svoji povinnost za situace, kdy se V. T. H. chovala jako řádný nájemce a plnila si své povinnosti vyplývající z nájemní smlouvy.

Jsem stíhán za přečin nadřizování, který se měl vázat k přečinům zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a k přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží, kterých se měla dopustit V. T. H. Ta je však stíhána pouze za zločin podplácení dle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Nedokážu si představit, že by takovému skutku mohlo být nadřizováno tím, že někdo vyhotoví antidaňový dodatek nájemní smlouvy. To, že jsem se měl dopustit jakéhokoli jednání spojeného s podplácením, nebylo obžalobou tvrzeno, nic takového nevyšlo v průběhu projednávání věci před soudem najevo ani nic takového není uvedeno v odůvodnění rozsudku. Postrádám jakýkoli důkaz o tom, že by byla byt jen snaha stíhat V. T. H. pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 trestního zákoníku a přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží dle § 244 trestního zákoníku, natož jakékoli usnesení o odložení takové věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

či zastavení takového trestního stíhání, kdy by tak muselo být učiněno na základě toho, že V. T. H. předložila mnou vypracovanou nájemní či podnájemní smlouvu a v důsledku toho by policejní orgán nemohl zkoumat, kdo je vlastníkem nalezených neokolkovaných tabákových výrobků. Nedovedu si představit, že by celé trestní stíhání stálo jen na tomto důkazu a že by orgány činné v trestním řízení neuměly v případě trestního stíhání opatřit jiné důkazy, které by celou věc osvětlily a že by byl jen na okamžik pochybovali o možnosti takového trestního stíhání v souvislosti s předloženým dodatkem nájemní smlouvy. Pokud se tak nestalo, postrádám jakoukoli souvislost mezi tímto dodatkem a vyhnutím se trestnímu stíhání ze strany V. T. H. Není-li skutek, ke kterému mělo být spácháno nadřezování a nebylo-li ani vedeno řízení o takovém skutku, nemohl být spáchán ani přečin nadřezování, který měl být spáchán v souvislosti s takovým skutkem. To, že trestní stíhání V. T. H. pro tyto přečiny nebylo ani zahájeno, jsem nikterak nezapřel já. Domnívám se, že celý problém vznikl tím, že nikomu ze zaměstnanců celní správy nebylo v té době jasné, jak mají správně postupovat v případě, že je podezření, že se v bytě nacházejí neoznačené tabákové výrobky. Jak bylo prokázáno výsledkem pracovníků celní správy na různých úrovních řízení, nejsou schopni se shodnout ani na tom, při jakém počtu nalezených tabákových výrobků mají pracovníci provádějící kontrolu, tuto ukončit, požádat o příkaz k domovní prohlídce či prohlídce jiných prostor a přivolat policejní orgán a nečinit další kroky do jeho příjezdu. Nicméně ze všech těchto výsledků vyplynulo jednoznačně to, že kontrola ani protokol o jejím provedení nebyly v pořádku (lze jen těžko dovozovat, neboť pro to nejsou žádné důkazy, že to bylo úmyslně způsobeno pracovníky provádějícími kontrolu), a to bylo hlavním důvodem, proč V. T. H. nebyla stíhána. V tomto okamžiku bylo zcela bezpředmětné, jaké dokumenty v rámci kontroly předložila. Nebylo prokázáno ani to, že spoluobčalovaní pracovníci celní správy přijali jakýkoli úplatek. V tomto směru soud vychází pouze z toho, co uváděla V. T. H. ve svých telefonátech jak s Vietnamci žijícími v ČR, od kterých žádala pomoc, tak v telefonátech se svou rodinou ve Vietnamu. Nelze si nevšimnout toho, že každému řekla něco jiného, že jednou hovořila o úplatku, podruhé o pokutě a s ohledem na její neznalost českého jazyka, natož českého práva, lze jen těžko dovozovat, co tím vlastně mínila a co pochopila od lidí, kteří jí tlumočili. Navíc z obsahu jejích rozhovorů s rodinou je zřejmá snaha uklidnit je, že se vlastně nic nestalo, že jí to stálo jen nějaké peníze, ale komu a proč je dala, není zřejmé. Já jsem navíc hned při svém prvním výsledku (resp. podání vysvětlení), pravdivě uvedl, že dodatek nájemní smlouvy je antidatovaný i důvody, které mě k tomu vedly (jazyková neznalost V. T. H. a potřeba prostředníka k jakékoli dohodě). Nikdy jsem netvrdil nic jiného, těžko mi tedy klást za vinu, že jsem se tím snažil někomu pomoci vyhnout se jakémukoli trestnímu stíhání. V příběhu celého řízení v této věci nebylo prokázáno, že bych uváděl jakékoli nepravdivé skutečnosti či že bych se snažil cokoli zatajit.

Soud se ve svém rozsudku s mými tvrzeními nevypořádal a moji obhajobu nevyvrátil. Navíc se domnívám, že v příběhu všech proběhlých hlavních líčení nebyl proveden jediný důkaz, který by prokazoval moji údajnou snahu pomoci V. T. H. vyhnout se trestnímu stíhání. Soud za situace, kdy jednání, které je mi kladeno za vinu, není jednoznačně prokázáno žádnými důkazy, které byly v této věci provedeny, zcela popírá zásadu *in dubio pro reo* a uznává mě vinným v celém rozsahu, jak byl skutek definován obžalobou, ačkoli nebylo prokázáno, že bych se takového jednání dopustil, ani to, že bych měl sebemenší úmysl pomoci V. T. H. uniknout trestnímu stíhání. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti navrhuji, aby mému odvolání bylo vyhověno a byl jsem obžaloby zcela zproštěn, a to z důvodu uvedeného v § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se vůbec stal skutek, pro nějž jsem stíhán.“ (konec citace)

8. Odvolání státního zástupce bylo zaměřeno do výroku o trestu obžalovaných členů celní hlídky.

Namítl, že:

„Soudem prvního stupně uložené tresty považuje státní zástupce ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu za nepřiměřeně mírné.

Jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku, tak jedinou polehávající okolností u všech obžalovaných je vedení řádného života před spácháním trestného činu. Na druhé straně jim přičítá spáchání více úmyslných trestných činů ve smyslu § 42 písm. n) tr. zákoníku, spáchaných s rozmyslem ve smyslu § 42 písm. a) tr. zákoníku a ze ziskuchtivosti ve smyslu § 42 písm. b) tr. zákoníku.

Jak správně uvedl soud prvního stupně, tak je obžalovaným na místě ukládat úhrnný trest za více trestných činů, a to podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku, dle něhož jsou obžalovaní ohroženi trestem odnětí svobody v trvání 3 až 10 let nebo propadnutím majetku.

Z odůvodnění napadeného rozsudku, zejména z odstavce 95, přes správný výčet polehávajících a přitěžujících okolností, nevyplyvá, proč soud obžalovanému P. ukládal úhrnný trest odnětí svobody na samotné spodní

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

hranici zákonné sazby, když právě přetěžující okolnosti převažují nad polehávajícími a zejména absentuje nejdůležitější polehávající okolnost, kterou je doznání obžalovaného. Ani u obžalovaných P., M. a K. z odstavce 96 odůvodnění rozsudku neplyne, z jakého důvodu jim byl jako úhrnný trest ukládán trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, nadto s podmíněně odloženým výkonem trestu na zkušební dobu.

Pokud soud prvního stupně pro uložení přísnějšího trestu obžalovanému P. staví do popředí svých úvah skutečnost, že byl velitelem hlídky, tak tato okolnost neměla dle výsledků dokazování žádný vliv na jednání, kterým byli všichni obžalovaní příslušníci uznáni vinnými. Z dokazování neplyne, že by některý z obžalovaných příslušníků například určil výši úplatku a se obohatil více než ostatní obžalovaní příslušníci, nebo ostatní přesvědčoval, aby se na trestné činnosti rovněž podíleli.

Soud prvního stupně správně uzavřel, že na místě spáchání trestné činnosti byli všichni příslušníci společně, že „vyjednávání“ s obžalovanou V. T. H. a B. S. probíhalo v rámci kontroly po dobu několika hodin, kdy spoluobžalovaná V. T. H. uskutečnila řadu telefonních hovorů s dalšími osobami, z jejichž části je patrné, že již postupuje dle pokynů obžalovaných příslušníků, kteří jí radili, jak má postupovat, aby nebyla trestně stíhána (viz shánění identifikačních údajů fiktivního podnájemce části bytu). Dále bylo prokázáno, že všichni obžalovaní příslušníci vědomě podepsali protokol o místním šetření s nepravdivým obsahem v úmyslu pomoci obžalované V. T. H. uniknout nejen trestnímu stíhání, ale i správním sankcím, a v neposlední řadě z hovorů obžalované V. T. H. plyne, že úplatek převzali všichni příslušníci, stejně tak, že si všichni vzali část v bytě zajištěných cigaret, které buď prodají nebo vykouří. Bez významu není ani skutečnost, že k odvozu cca 100 kرتونů cigaret, které příslušníci zjistili v bytě užívaném V. T. H. a ponechali si je, nemohlo dojít bez vědomí a aktivní spolupráce všech obžalovaných příslušníků, kteří na místo kontroly přijeli ve dvou služebních vozech, z nichž jeden byl vůz psovoda.

Ze skutkových závěrů soudu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že k popsanému jednání trvajícím několik hodin nemohlo dojít bez vědomí všech těchto obžalovaných resp. bez jejich souhlasu s takovým postupem, neboť v případě nesouhlasu by i jednoho obžalovaného příslušníka by tento nemohl podepsat protokol o místním šetření, jehož obsah neodpovídal realitě, o čemž všichni věděli a byl navíc sepsán tak, aby zcela vyvinil obžalovanou V. T. H. Současné by pak v případě nesouhlasu by i jediného obžalovaného s postupem jeho kolegů musel kontaktovat své nadřízené a protiprávní jednání svých kolegů oznámit nejméně podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., což se nestalo. Z tohoto důvodu je nutné hodnotit podíl každého obžalovaného příslušníka na spáchané trestné činnosti jako stejně významný pro naplnění znaků skutkových podstat trestných činů, z jejichž spáchání byli uznáni vinnými, proto je důvodné uložit všem stejné druhy a výměry trestů, přičemž s ohledem na převahu přetěžujících okolností a vědět trestní sazbu, kterou jsou ohroženi, není na místě ukládat tresty na samé spodní hranici trestní sazby podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku, nadto dokonce nespojené s přímým výkonem trestu odnětí svobody.

S ohledem na shora uvedené tedy státní zástupce navrhuje, aby Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací z důvodů podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu podle § 259 odst. 3, 4 tr. řádu zrušil rozsudek Okresního soudu v Lounech ze dne 19.6.2019 pod č.j.: 4 T 80/2018-1094 ve výroku o trestu, kterým byly uloženy tresty obžalovaným J. P., J. P., K. M. a J. K. a znovu rozhodl tak, že každému obžalovanému uloží podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 let se zařazením pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou, současně každému z těchto obžalovaných uloží peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 1.000,- Kč, tedy celkem 20.000,- Kč a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, tak stanovil náhradní trest odnětí svobody na 3 měsíce.“ (konec citace)

9. Krajský soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle hledisek stanovených v § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že u dvou obžalovaných, a to obžalovaného prap. J. P. a obžalovaného Ing. B. S. lze shledat z části odvolání důvodnými, další odvolání, včetně odvolání státního zástupce, byla shledána nedůvodnými.
10. Pokud jde o řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, bylo postupováno v souladu se stěžejními ustanoveními trestního řádu, byly opatřovány důkazy sloužící k řádnému objasnění věci ve prospěch i v neprospěch obžalovaných, včetně těch, jimiž má být zajištěno právo obžalovaných na obhajobu. Řízení rozsudku předcházející netrpí žádnými vadami, pro které by nemohl napadený rozsudek obstát, které by měly či mohly mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí. Důkazy shromážděné v rámci přípravného řízení soud prvního stupně provedl vyčerpávajícím způsobem, Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balázová.

provedl je procesně správným způsobem a lze konstatovat, že další důkazy, které by mohly něco změnit na zjištěných skutkových závěrech soudu prvního stupně, případně na právní kvalifikaci ani nejsou k dispozici. Soud prvního stupně zcela uplatnil zásadu přímosti a bezprostřednosti a v hlavním líčení vyslechl vedle obžalovaných veškeré svědky, jejichž výpovědi měly zásadní význam pro jeho rozhodnutí. Soud prvního stupně nepochybil ani při hodnocení provedených důkazů, neboť jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku, hodnotil shromážděný důkazní materiál podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, své úvahy a myšlenkové postupy také v plném souladu s ustanovením § 125 tr. řádu rozvedl. Vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel.

11. Námitky obžalovaných týkající se procesního postupu soudu prvního stupně shledal krajský soud zcela nedůvodnými, podrobně a pečlivě se jimi zabýval soud prvního stupně, neboť byly součástí jejich obhajoby v průběhu celého řízení. Pokud jde o zákonnost použitých odposlechnů, nelze k naprosto vyčerpávajícímu vysvětlení obsaženému v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, cokoli dodat. Soud prvního stupně se touto námitkou precizním a dostatečně podrobným způsobem zabýval, a i s poukazem na mezinárodní smlouvy, jimiž je Česká republika vázána, na rozhodnutí Ústavního soudu či soudu Nejvyššího, včetně rekapitulace rozhodnutí, jimiž byly odposlechy v jiné trestní věci povolovány, je správně shledal použitelnými. Je potřeba zcela bez obalu uvést, že pokud by v danou dobu jiný orgán činný v trestním řízení v jiné trestní věci nevedl šetření pro rozsáhlou úmyslnou trestnou činnost týkající se m. j. obžalované, dnes již pravomocně odsouzené T. H. V. neprováděl řádně povolené odposlechy zákonným způsobem, pak by obžalovaní nebyli obžalovanými, žádná trestní věc by se proti nim nevedla.
12. Nelze nikomu vyčítat, že obžalovaní jako členové hlídky celníků nebyli informováni o tom, že osoba, u které se rozhodli kontrolu provést, je „rozpracovaná“ a že jsou v jiné trestní věci povoleny odposlechy m. j. telefonu dnes již pravomocně odsouzené T. H. V. Odposlechy jsou povolovány podle trestního řádu ve zvláštním režimu, musí na to být vyčleněny osoby, je to buď v režimu „vyhrazené“, nebo v režimu „tajné“ a už jenom z toho pohledu, co se má odposlechy zjistit a jakým způsobem to je vedeno, tak je zřejmé, že o tom nemůže vědět každý, protože potom by odposlechy jako nástroj k rozkrytí nějaké trestné činnosti vůbec nemusely existovat. Pokud svědek A. T. jako pověřený orgán činný v trestním řízení v dané věci byl informován (i když nesprávně, bez nejmenšího důvodu, patrně spíše z kolegiality) jedním z pracovníků, že „oni mají celníky v provozovně a my tam máme zainteresovanou osobu“, a neřekl dál nikomu nic, tím méně obžalovaným, je naprosto v pořádku, prostě to jsou věci, o kterých se nemluví ani legálně, ani nelegálně. Odposlechy byly povoleny přesně v souladu s ustanovením § 88 tr. ř. a v dané věci jsou použitelné, soud prvního stupně z nich naprosto důvodně vycházel s použitím § 88 odst. 1 a odst. 6 tr. řádu, takže námitky, že to jsou nezákonné odposlechy a že z nich nelze vycházet je nutno u všech těch, co to namítají, odmítnout.
13. Navíc, pokud jde o odposlechy, tak se objevila další vlna námitek spočívající v tom, že byly špatně přeloženy, zejména ve vztahu k překladu slova „úplatek“ a „pokuta“. Pravdou je, že v této věci byli přibráni v různých stádiích toho řízení k překladu z vietnamského jazyka do češtiny dva tlumočníci, jde o tlumočníky zapsané v seznamu, které vede vždy ohledně tlumočnicků, stejně tak znalců, příslušný krajský soud. Předtím než je osoba zapsaná do seznamu, tak musí prokázat své odborné schopnosti překládat z jazyka do jazyka, a navíc vždy před každým úkonem, který je prováděn v trestním řízení, jsou tyto osoby poučovány o tom, že pokud by nepravdivým způsobem tlumočily, tak se mohou vystavit nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivého tlumočení podle § 347 tr. zákoníku. U tohoto trestného činu je v různých odstavcích počínaje odstavcem 2) stanoveno docela nemalé rozpětí trestu odnětí svobody, takže tlumočníci mohou tlumočit jenom tam, kde nejsou vyloučeni (nemůže tlumočnick tlumočit svému bratrovi, který bude trestně stíhán, ale jsou tam i jiné věci, pokud by tam byly osobní, kamarádské, přátelské vazby), jinak je povinností tlumočnicka tlumočit to, co slyší, a to při vědomí, že se může vystavit při špatném tlumočení nebezpečí trestního postihu. V dané trestní věci byli přibráni dva tlumočníci nezávisle na sobě, při veřejném zasedání byla přítomna další tlumočnice, přičemž není nic proti ničemu, že se tlumočníci mohou v průběhu Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

trestního řízení střídat. Stát se může, jako se to stává obvykle, že tlumočník, který prováděl tlumočnický úkon v přípravném řízení, pak nemá čas nebo je někde pracovně zaneprázdněn, ale protože mají všichni stejné povinnosti a všichni provádějí tlumočnický úkon pod sankcí trestního stíhání, tak pak není nic proti ničemu, když v různých stádiích trestního řízení vystupuje jiný tlumočník, trestní řád v tomto směru nestanoví povinnost jednoho tlumočníka po celé řízení. V této věci soud prvního stupně velice pečlivě, a dokonce nadstandardně prováděl důkazy zajištěnými odposlechy v hlavním líčení. Ze strany obžalovaných, resp. jejich obhájců byly uplatněny námitky týkající se překladu, takže v jednom hlavním líčení soud prvního stupně věnoval čas tomu, že za přítomnosti dalšího tlumočníka ve věci, se pouštěly odposlechy a on kontroloval, jestli to, co je přeloženo a tak, jak je to písemně zaneseno, jestli odpovídá tomu, co slyší. Navíc je přesně zdokumentováno v protokole o hlavním líčení i to, že byl tlumočník dotazován na to, zda ve vietnamštině slova *úpatek* a *pokuta* jsou dva rozdílné výrazy nebo tak, jako to v některých jazycích je, prostě je jeden výraz a lze ho použít významově podle toho, jak je zrovna potřeba. Tlumočník uvedl, že vietnamština zná dva rozdílné výrazy pro *úpatek* a pro *pokutu* a objevuje se to i v odposleších. Odposlechy je nutno označit po všech stránkách za řádné, byly zákonným způsobem provedeny, zákonným způsobem použity a k překladům nelze mít výhrad.

14. Pokud jde o námitky týkající se nutné obhajoby, je potřebné uvést. Institut nutné obhajoby začíná okamžikem sdělení obvinění a je to buď proto, že člověk je omezen na osobní svobodě (vazba nebo výkon trestu) nebo je psychicky nějakým způsobem nezpůsobilý sám se hájit, anebo jsou dány důvody nutné obhajoby s ohledem na sazbu, pro kterou bylo obvinění sděleno. V této trestní věci je takový paradox, že úkony trestního řízení byly zahájeny 9. 9. 2015, den předtím dostali všichni obžalovaní celní hlídky peněžité odměny za provedenou kontrolu, za to, jak to v předemtný den udělali „skvěle“. V okamžiku zahájení úkonů trestního řízení, kdy je ve věci prováděno šetření operativní povahy, nenastávají důvody nutné obhajoby. Teprve po sdělení obvinění s ohledem na trestní sazbu, kterou je osoba obviněná ohrožena, nastaly v dané věci důvody nutné obhajoby a obžalovaným byl dán prostor pro zvolení si obhájce. V měsíci únoru 2017 bylo postupně sdělováno obvinění pro později žalovanou a soudem prvního stupně odsouzenou trestnou činnost (obžalovanému prap. J. P. 6. 2. 2017, obžalovanému J. P. 9. 2. 2017, obžalovanému prap. K. M. 6. 2. 2017, pprap. J. K. 6. 2. 2017, obžalované, dnes již odsouzené T. H. V. 7. 2. 2017, obžalovanému H. T. P. 17. 2. 2017 a až dodatečně hodně pozdě bylo sděleno obvinění Ing. B. S. a to až 3. 1. 2018. Takže teprve tímto okamžikem byl dán (u každého z obžalovaných v jiný den) důvod nutné obhajoby a rozhodně nedošlo k porušení tohoto ustanovení ve vztahu k žádnému z obžalovaných, protože nejprve byli zastupováni obžalovaní prap. J. P. J. P., prap. K. M. a pprap. J. K. jedním obhájcem na plnou moc, a to Mgr. Bauerem, a pak postupně došlo z jejich strany k udělování plných mocí jiným obhájcům, avšak po celou dobu byl institut nutné obhajoby zajištěn. Proto námitky, že došlo k porušení ustanovení nutné obhajoby, je nutno odmítnout, krajský soud žádné závady procesního charakteru nezjistil.
15. Pokud jde o rozsah provedeného dokazování, je možno zopakovat, že soud prvního stupně shromážděné a opatřené důkazy pečlivým i nadstandardním způsobem v rámci hlavního líčení provedl, a pokud za základ svých skutkových zjištění vzal odposlechy a z nich plynoucí informace stran skutkového děje, tak rozhodně nepochybil. Výpovědi všech obžalovaných jsou v rozporu se zajištěnými odposlechy. V tomto směru je možno plně odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterých soud prvního stupně téměř doslova zmiňuje obsah odposlechů v čase, jak následovaly v průběhu prováděné kontroly. Není smyslem odůvodnění rozhodnutí krajského soudu takto pečlivě zachycené obsahy odposlechů znovu opakovat, je možno na ně pro stručnost odkázat.
16. Odmítnout je nutno i tvrzení, že specializovaný pověřený orgán celníků by odmítl přijet, a proto obžalovaní postupovali sami. Pro takové tvrzení není ve spise jeden jediný důkaz. Lze předpokládat, že jde o tak zásadní okolnost, že pokud by pověřený celní orgán odmítl provést řádně kontrolu a dostavit se na místo, že by to nepochybně našlo svou odezvu v protokole, který byl na místě

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

sepisován. V protokole všichni podepsali, že všechno, co je v něm uvedeno, včetně toho, kdy vstupovali do bytu odsouzené T. H. V. jak tam pes běhá po bytě, jak označil tři skříňky, jak tam všichni vstoupili, je pravdivé a odpovídá skutečnosti. Pokud by už ani takovýto protokol neměl mít svou váhu a osvětlovat skutečné okolnosti, které tam nastaly, potom by nemusel být vůbec vyhotovován, podepisován a předáván nadřízeným jako doklad o provedené kontrole (na jehož základě pak patrně došlo k finančnímu ocenění členů celní hlídky). V předmětném protokole, v žádném z jeho částí se neobjevuje to, co nyní obžalovaní prap. J. P. J. P. prap. K. M. a prap. J. K. namítají, a sice, že pověřený orgán s pravomocemi orgánů činných v trestním řízení se odmítl dostavit na místo. V tomto směru je nezbytné vycházet z výpovědi svědka A. T. který vypověděl (a není mu důvodu nevěřit – pozn. krajského soudu), že mu telefonoval obžalovaný J. P. ke konci pracovní směny, a protože byla na předmětný den nařízena porada v Ústí nad Labem, přemísťoval se autem na poradu. Co se dělo po poradě, jestli byl večírek nebo účastníci porady byli na divadelním představení, to je pro rozhodnutí ve věci úplně jedno, jako každý jiný den byla zajištěna služba po konci pracovní doby svědka A. T. a jiných. Obžalovaný J. P. byl informován svědkem A. T. o tom, kdo má ten den pohotovost a bylo mu řečeno – „kvůli třem krabičkám cigaret jezdit nebudeme, (to je i pochopitelné, navíc ta jedna krabička měla být vykouřená a prázdná, takže to opravdu bylo na pováženou), dodávejte kontrolu, (proto se tam pohyboval služební pes) a pak tedy, pokud něco najdete, ozvěte se, službu má A. a J. Jmenované potom telefonicky sám svědek A. T. informoval o tom, že se v Žatci něco děje a že by mohlo dojít během zbytku dne, v rámci dosahu k nějaké komunikaci, k nějakému kontaktu, případně k nutnému zásahu. Není nejmenšího důvodu tomuto svědkovi nevěřit. Na rozdíl od jiných svědků (provádění jejich výslechu bylo pro objasnění této věci vcelku zbytečné, protože je zřejmé, že na celním úřadu s pravidly provádění kontrol a s rozdělením pravomocí mezi příslušníky celní správy a pověřeným orgánem celní správy nemají jasno ani vedoucí obžalovaných, ani jejich školitel), výpověď uvedeného svědka potvrzuje svědek R. A. Rovněž je nutno zcela jednoznačně odmítnout námitky uplatněné v podaných odvoláních, že obžalovaní byli unaveni a proto „kontrolu“ provedli tak, jak provedli. Z obsahu spisu nic takového nevyplývá, nic společného s únavou (a neschopností kontrolu provést řádně a v souladu s platnými právními předpisy) nebylo prokázáno. Předmětný den ráno byli veleni k asistenci u nějaké exekuce, sami vypověděli, že se z nějakých důvodů exekuce nekonala (pro rozhodnutí v dané věci nepodstatné, proč se nekonala), takže celé dopoledne měli volno. Pak se členové celní hlídky služebními vozidly převáželi k obědu, projížděli kolem večerky a řekli si – „tady jsme ještě nebyli, tak to zkontrolujeme až pojedeme z oběda“. Celá kontrolní akce započala ve 13.00 hod. a podle protokolu skončila v 19.00 hod. Takže dlouhá doba, po kterou všichni čtyři obžalovaní dělali, co dělat vůbec neměli. Pokud by nebyly k dispozici odposlechy, o kterých nikdo z obžalovaných správně neměl nejmenšího tušení, tak by nebyla trestní věc, protože vietnamští odsouzená i obžalovaný by rozhodně nešli nikomu a nikam nic říkat, obžalovaní tehdy příslušníci celní správy také ne, a ve věci by nebyla činná Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen GIBS). Námitky týkající se nevhodného označení obžalovaných pracovníky GIBSu, krajský soud řešit nebude. Krajský soud nikoho neoznačil jako zločince, kriminálního a nemá důvodu se omlouvat, a pokud jsou obžalovaní dotčeni takovým označením, nezbyvá jim nic jiného než se obrátit se stížností na příslušné orgány GIBSu a tam věc vyřešit, krajský soud námitky tohoto typu řešit nemůže.

17. Výpověď svědka A. T. je přesvědčivá, jednoznačná, potvrzená i ostatními důkazy, a není žádného důvodu jí nevěřit. Žádný důkaz mimo tvrzení obžalovaných nesvědčí pro odmítnutí výjezdu a dostavení se na místo. Ze spisu je také zřejmé, že pokud by „výjezd“ (přihodit se může ledacos – zdravotní komplikace, dopravní nehoda apod.) na místo nepřišel, bylo by povinností obžalovaných místo činu zabezpečit. Zajištění místa tak, aby nemohlo dojít k odnosu věcí nebo k zakrývání důkazů a přenosu někam jinam, bylo věcí obžalovaných, event. ve spojení s další, službu konající hlídkou celní správy nebo použití linky 158. Všichni čtyři obžalovaní slouží u celní správy dlouhou dobu, nejsou žádnými nováčky, kteří by byli na hlídce z rozkazu veleni poprvé a skutečně by nevěděli, jak se mají zachovat. To, že se událost stala tak, jak je z odposlechů evidentní, zaznívá i z prostorových odposlechů, které byly do kanceláře obžalovaných nainstalovány v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

prováděného šetření prostředky operativní povahy a kde i z toho, co sám obžalovaný prap. J. P. v zajištěném odposlechu říká, lze jednoznačně dovodit trestní odpovědnost.

18. K odposlechům ještě jedna poznámka. Není povinností celníků, aby si sami zajišťovali k provedení kontroly tlumočníka. Na druhé straně však je nutno zajistit, aby člověk, se kterým pracují a kde začínají konat šetření podle daňového řádu, ať už se potom situace vyvine jakkoli, aby osoba, se kterou komunikují, vůbec věděla, o čem se komunikuje. V dané věci nejen obžalovaná, dnes již pravomocně odsouzená T. H. V. tvrdila, že neumí česky, bylo ověřeno i obžalovaným Ing. B. S. že skutečně česky nemluví a nerozumí. Ve spisovém materiálu je podepsáno prohlášení o poučení prověřované osoby, aniž by bylo zřejmé, jakým způsobem všichni obžalovaní – členové celní hlídky prověřovanou poučili, poučení založené ve spise je na jeden a půl stránky psaného textu, samý odborný výraz, daňový řád, trestní řád, přičemž prověřovaná neznala českého jazyka podepsala, že poučení bere na vědomí. I podle toho, jakým způsobem ona komunikuje (dle obžalovaného Ing. B. S. zná dva až tři výrazy, není možno se s ní domluvit) je zřejmé, že podepsala pro ni obsahově neznámý text. Další postup, kdy jsou prováděny telefonáty, kdy hlídka neví, s kým mluví, neví, o čem mluví a rozhodně opakované telefonáty, které hlídka odsouzené V. umožnila, aby si telefonovala, kam chce, tak nesvědčí pro to, že by si zajišťovala tlumočníka. Z pořízených odposlechů plyne, že obžalovaný J. P. telefonem s někým komunikuje, neví, kdo je na druhé straně, baví se s ním česky, poločesky, říká – „jo, já jí pomůžu“ a na to následuje předložení nájemní smlouvy, o které dnes všichni víme, že je antidaťovaná a že jméno, které je ve smlouvě uvedeno, je osoba sice vietnamské národnosti, ale žijící deset let trvale ve Švédsku. Způsob, jakým je smlouva napsaná, svědčí pro jednoznačný závěr, že autorem nemohla být sama podnikatelka V., která ve skutečnosti se umí podepsat na fakturu, ale jinak nic, není schopna smlouvu bez návodu sepsat (navíc narychlo v určitém psychickém i časovém stresu), a návod, jak smlouvu sepsat, je dohledatelný v odposleších a je dohledatelný i v prostorovém odposlechu kanceláře obžalovaných.
19. Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná i k dalším dvěma odvolatelům, a to obžalovanému H. T. P. a obžalovanému Ing. B. S. Oba svou vinu od počátku řízení popírají, tvrdí, že se žádné trestné činnosti nedopustili, jejich obhajobu je však nutno s ohledem na ostatní ve věci provedené důkazy označit za účelovou. Pro prokázání viny i u těchto obžalovaných posloužily soudu prvního stupně řádně opatřené, zajištěné, procesně správně provedené a řádně přeložené odposlechy mobilního telefonu dříve spoluobžalované, dnes již pravomocně odsouzené T. H. V. (viz výše uvedené týkající se procesního postupu a obsahu povolených odposlechů), včetně zajištěného dodatku nájemní smlouvy.
20. Námitkami, které obžalovaný H. T. P. uvádí v podaném odvolání, se již náležitě zabýval soud prvního stupně, neboť byly součástí jeho obhajoby v průběhu celého řízení, podle zjištění krajského soudu soud prvního stupně reagoval na tyto námitky správně a vyčerpávajícím způsobem se s nimi vypořádal. Je proto možno v tomto směru odkázat na správnou a logickou argumentaci soudu prvního stupně obsaženou v odpovídajících pasážích napadeného rozsudku, s níž se i krajský soud plně ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku lze uvést, že z pořízených důkazů nic nenasvědčuje tomu, že obžalovaný neochotně setrval v telefonickém rozhovoru, který mohl ostatně kdykoli bez následků ukončit, používání termínů pokuta a úplatek byly vyřešeny opakovaným překladem odposlechů v rámci hlavního líčení. Odmítnout je nutno i námitku, že nebyly ztotožněny další osoby promlouvající s obžalovanou V. během předmětného dne, a nebylo prokázáno, že to byl zrovna on, kdo hovořil s obžalovanou V. během dne a stejně tak hovořil s pracovníkem celní správy. Obžalovaný sám potvrdil, že komunikoval s obžalovanou dnes již pravomocně odsouzenou V. popsal způsob i obsah komunikace dle jeho vyjádření nezávadně. Obžalovanou V. znal pouze povrchně (otázkou je, proč ji oslovoval „teto“), pokud by se jednalo o pravdivé tvrzení, je otázkou, proč setrval v rozhovoru pro něj krajně nepříjemným, proč se snažil pomoci a proč se jednoznačně od celé záležitosti nedistancoval, ale opakovaně v hovorech znovu pokračoval, a to i s jinými lidmi, než je obžalovaná V. Věděl o přibližném množství cigaret i tabáku, musel vědět jako vietnamský státní příslušník, jakým způsobem je

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

posuzováno vlastnictví i distribuce těchto komodit, pokud nejde o originální zboží s platnými kolký. Jeho přesné počínání odlišné od jeho tvrzení pak jasně a přesvědčivě dokumentují zajištěné odposlechy.

21. Obdobná je i situace stran obžalovaného Ing. B. S. I jeho tvrzení jako obžalovaného nelze považovat za pravdivá, jsou vyvrácena zajištěnými odposlechy. Obžalovaný věděl o množství i druhu zájmového sortimentu v bytě obžalované V. věděl o obsahu uzavřené nájemní smlouvy, věděl o event. trestněprávním postihu nájemkyně, antidatoval dodatek nájemní smlouvy dle rozhovorů s obžalovaným H. T. P. i celníky, odmítl se podílet na nabízení úplatku a po vydání souhlasu ke vstupu do bytu, z nemovitosti odešel. Jeho jednání, jak již správně popsal soud prvního stupně, nelze považovat za neškodnou pomoc obžalované, zcela konkrétní z obsahu rozhovorů ze dne 16. 7. 2015 v 14.02 hodin, v 19.40 hodin a 21.46 hodin, jakož i ze dne 22. 7. 2015 v 19.31 hodin. Díky jeho jednání, potvrzení možného dalšího nájemce antidatováním dodatku nájemní smlouvy (kterého sám nikdy neviděl, a dodatečně bylo zjištěno, že žije trvale nejméně deset roků ve Švédsku), o kterém obžalovaná V. prohlásila, že zajištěné nelegální zboží je jeho majetkem, upustili příslušníci celní správy od dalšího šetření ve vztahu k trestnímu stíhání pro § 240 a § 244 tr. zákoníku. Z odposlechů jednoznačně plyne, že tak činil na návod ve snaze obžalované pomoci. Soud prvního stupně vycházel z výpovědí jmenovaného, které učinil jako obžalovaný, nikoli ze svědeckých výpovědí z doby, kdy mu nebylo sděleno obvinění. Nejde o nikterak výjimečný případ, postupem v přípravném řízení, opatřováním důkazů, došlo ke změně procesního postavení Ing. B. S. Těžko lze vyčítat orgánům činným v trestním řízení, že jmenovaného při výslechu svědka neupozornily na to, že je podezřelým a že event. dojde ke sdělení obvinění. Pokud by tomu tak bylo, nebyl by vyslýchán jako svědek. Uplatnili-li obžalovaní výhrady ke způsobu hodnocení provedených důkazů a nesprávně zjištěnému skutkovému stavu, kdy je zřejmé, že rozhodnutí soudu prvního stupně jejich představám nevyhovuje, a proto zpochybňují provedené důkazy a jejich hodnocení, je na tomto místě možno zmínit rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 681/04, ze kterého m. j. vyplývá, že *právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení a zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy.*
22. Z výše uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou naprosto správná a úplná. Rozsudek je nadstandardně, pečlivě a velice podrobně odůvodněn. Není pravdou, jak namítají v podaných odvoláních obžalovaní, že písemné vyhotovení rozsudku nemá náležitosti ustanovení § 125 tr. řádu. Naopak, soud prvního stupně rozebral všechny provedené důkazy, zabýval se všemi uplatněnými námitkami, podrobně jsou i s minutami rozepsány odposlechy, které ve věci byly opatřeny a z nichž zcela správně a důvodně soud prvního stupně vycházel. Soud prvního stupně zvážil všechny okolnosti stran skutkových zjištění a použité právní kvalifikace, jeho závěrům nelze ničeho vytknout. Provádění dalšího dokazování by bylo bezpředmětné, nemohlo by na správných závěrech soudu prvního stupně ničeho změnit. Znovu je v tomto směru nutno opakovat, že kdyby nebyly odposlechy, které jsou zákonným způsobem použitelným důkazem, nebyla by trestní věc. Z výpovědí obžalovaných rozhodně vycházet nelze, protože se rozcházejí a míjí s tím, co je objektivním způsobem provedenými odposlechy zadokumentováno. Povinnosti a pravomoci celní správy jsou jasně dány, pro případy, kdy celní kontrola může mít trestněprávní důsledky pro prověřované, byly zřízeny orgány celní správy s pravomocí orgánů činných v trestním řízení, přičemž jsou přesně a jasně vymezeny jejich pravomoci a jejich povinnosti, stejně jako okamžik, kdy nastupují do prováděných kontrol a věc řeší jako orgány činné v trestním řízení.
23. Se závěry soudu prvního stupně stran skutkových zjištění, ale i právního posouzení souhlasí i krajský soud a pro stručnost na ně v podrobnostech odkazuje.
24. Pokud jde o tresty, které byly obžalovaným za spáchanou a prokázanou trestnou činnost uloženy (s dvěma výjimkami – obžalovaný J. Poschl a obžalovaný Ing. B. S.), je možno je označit za tresty zcela přiměřené, odpovídající všem zákonným hlediskům pro ukládání trestu Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

a nutnými pro nápravu obžalovaných. Soud prvního stupně při svých úvahách o druhu a výměře trestu hodnotil nejen dosažený stupeň škodlivosti jednání obžalovaných pro společnost, zabýval se i jejich poměry a možnostmi nápravy. Žádný z obžalovaných nebyl dosud soudně trestán, a to ani před spácháním nyní posuzovaného jednání, ani po dobu probíhajícího trestního řízení, všichni jsou bezúhonnými občany, kteří nebyli řešeni ani pro přestupky. Pro rozhodnutí o druhu a výměře trestu má pochopitelně význam i odstup doby, která uplynula od spáchání trestné činnosti do doby, kdy je o ní rozhodováno. Ani u obžalovaných, ani soudu prvního stupně nelze shledat neodůvodněné prodlevy při projednávání trestní věci, na straně obžalovaných žádné jednání, které by se dalo posoudit jako záměrné prodlužování celého probíhajícího trestního řízení. Od sdělení obvinění (únor 2017), když už v červnu 2019 byl vyhlášen odsuzující rozsudek, nelze shledat žádné prodlevy ze strany soudu prvního stupně a ze strany obžalovaných nedošlo k žádnému jednání, kterým by chtěli zmařit a prodlužovat to trestní řízení. Od páchaní trestné činnosti uplynula dlouhá doba 5 roků, kdy nebylo zjištěno na straně obžalovaných žádné protispolečenské jednání. Krajský soud zvážil všechny okolnosti případu a byť vůdčí trestní sazbou u obžalovaných členů hlídky celní správy je sazba tři až deset roků (což není rozhodně zanedbatelné při vědomí toho, že pouze trest odnětí svobody ve výměře tří roků lze podle platného trestního zákoníku podmíněně odložit, trest nad tři roky, tak musí být vždy ze zákona nepodmíněný), a dospěl k závěru, že daná trestní věc svou škodlivostí, případně stupněm nebezpečnosti a škodlivostí nepřevyšuje to, co předpokládá platný trestní zákoník v příslušných ustanovení a že tedy není nutno u dosud bezúhonných, beztrestných, netrestaných ani přestupkově postihnutých osobách, ukládat trest jinak než na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, jak požadoval ve svém odvolání státní zástupce. Krajský soud dospěl současně k závěru, že s ohledem na odstup doby, není na místě ani závěr soudu prvního stupně o nutnosti na obžalovaného P., jako jediného ze všech obžalovaných působit přímým výkonem trestu, a tedy zařazení pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou.

25. Krajský soud dospěl k závěru, že k nápravě obžalovaných prap. J. P., J. P., prap. K. M. a pprap. J. K. a naplnění požadovaného účelu trestu postačí uložení ryze výchovných trestů nespojeným s bezprostředním omezením osobní svobody, ale podmíněně odložených na přiměřenou zkušební dobu.
26. Proto krajský soud u obžalovaného prap. J. P. zrušil napadený rozsudek z podnětu jeho odvolání podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu (pro nepřiměřenost uloženého trestu) ve výroku o způsobu výkonu trestu. Za použití § 259 odst. 3 tr. řádu pak bylo rozhodnuto, že výkon uloženého trestu odnětí svobody ve výměře 3 roků se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu pěti roků.
27. Správně byl všem čtyřem obžalovaným prap. J. P., J. P., prap. K. M. a pprap. J. K. uložen i trest zákazu činnosti podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku každému na dobu 5 let, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání a funkce v celní správě a ostatních bezpečnostních sborech a činnosti strážníka městské policie. Trest zákazu činnosti lze uložit na jeden až deset roků, obžalovaným byl uložen v polovině zákonného rozpětí a nelze jej považovat za nepřiměřeně přísný. Dále jim byl shodně za splnění zákonných podmínek uložen podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku peněžitý trest každému v počtu 20 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem 20 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl každému stanoven náhradní trest odnětí svobody na 3 měsíce. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by svědčily pro nedobytnost uložených peněžitých trestů. Tento druh trestu lze navíc podle platného trestního zákoníku uložit až do výše přesahující 36 000 000 Kč, byl-li uložen ve výši 20 000 Kč s náhradním trestem tři měsíce, rozhodně tresty nelze označit za nepřiměřeně přísné a s ohledem na kumulaci trestných činů, když každý z nich byl uznán vinným zločinem přijetí úplatku, přečinem zneužití pravomoci a přečinem nadržování, pak ani kumulace uložených trestů není nic, co by bylo výrazně v neprospěch obžalovaných.
28. Zbývá tak jenom dodat, že bude povinností obžalovaných žít ve zkušební době podmíněného odsouzení řádným životem a nedopouštět se protispolečenského jednání. Pokud by obžalovaní tyto Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

své povinnosti neplnili, anebo by se dopustili dalšího protispolečenského jednání, rozhodne soud, a to případně již během zkušební doby o tom, že se trest původně podmíněně odložený vykoná a současně rozhodne o způsobu jeho výkonu (typu věznice). V opačné eventualitě rozhodne soud po skončení zkušební doby o tom, že se osvědčili.

29. U obžalovaného Ing. B. S. dospěl krajský soud částečně k jinému závěru než soud prvního stupně, a to jak ve vztahu k použitému zákonnému ustanovení, tak i ve výměře zvoleného druhu trestu. Soud prvního stupně použil ustanovení § 67 odst. 1 tr. zákoníku, ačkoli rozhodně zákonné podmínky tohoto ustanovení splněny nebyly, a je nezbytné ukládat peněžitý trest podle § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Z tohoto důvodu musel krajský soud ohledně obžalovaného S. zrušit napadený rozsudek ve výroku o trestu a s přihlédnutím k odstupu doby od spáchání nyní projednávané trestné činnosti, k dosavadní bezúhonnosti, i způsobu faktického jednání obžalovaného vyměřil peněžitý trest v podstatně nižší výměře než soud prvního stupně. Původně uložený trest ve výši 80 000 Kč je trestem nepřiměřeně přísným, byť i u tohoto obžalovaného platí horní hranice peněžitého trestu přesahující 36 000 000 Kč, neodpovídající okolnostem případu i osobě obžalovaného. Po zrušení napadeného rozsudku ve vztahu k obžalovanému Ing. B. S. podle § 258 odst. 1 písm. d), písm. e), odst. 2 tr. řádu byl obžalovanému uložen peněžitý trest v počtu 30 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem 30 000 Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody ve výměře dvou měsíců.
30. Pokud jde o odvolání ostatních obžalovaných a odvolání státního zástupce, krajský soud je shledal nedůvodnými, a proto je podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není žádný opravný prostředek přípustný, takže rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné (§ 139 odst. 1 písm. b/cc tr. řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 tr. řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 tr. řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ tr. řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 tr. řádu).

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr. řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 tr. řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 tr. řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 tr. řádu).

Kdo podal zcela bezvýsledně dovolání, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí 10 000 Kč (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

Ústí nad Labem 24. června 2020

35

4 To 456/2019

Mgr. Věra Kloudová v. r.
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. června 2019 v senátě složeném z předsdkyně senátu Mgr. Hany Bachové a přísedících VI. Ž. a J. Š.,

takto:

Obžalovaní:

1. prap. J. P., narozený v , trvale bytem , příslušník Celní správy České republiky, t.č. postaven mimo službu,
2. J. P., narozený v , trvale bytem , do 31. 12. 2016 příslušník Celní správy České republiky, nyní údržbář,
3. prap. K. M. narozený v , trvale bytem , příslušník Celní správy České republiky, t.č. postaven mimo službu,
4. pprap. J. K., narozený v , trvale bytem , příslušník Celní správy České republiky, t.č. postaven mimo službu,
5. T. H. V., narozená v , trvale bytem , podnikatelka,
6. H. T. P., narozený v , trvale bytem , adresa pro doručování , podnikatel
7. Ing. B. S. narozený v , trvale bytem , adresa pro doručování , podnikatel

jsou vinni, že

1. obžalovaní prap. J. P. pprap. J. P., prap. K. M. pprap. J. K., T. H. V. a H. T. P. v souvislosti s prováděnou kontrolou prokázání zdanění vybraných výrobků a kontrolou značení tabáku a tabákových výrobků dne 16.7.2015 v Žatci, v provozovně prodejny , v domě na adrese u T. H. V. podnikatelky podnikající pod

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Víchová

IC [REDACTED], kterou prováděli pod č.j.: [REDACTED] jako příslušníci Celní správy České republiky obžalovaní P [REDACTED], P [REDACTED], M [REDACTED] a K [REDACTED] zjistili v prodejně 3 kusy krabiček cigaret neznámé značky, které nebyly označeny tabákovou nálepkou v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb.;

následně po získání informace, že obžalovaná T [REDACTED] H [REDACTED] V [REDACTED] v domě užívá byt byla obžalovanými P [REDACTED], P [REDACTED], M [REDACTED] a K [REDACTED] vyrozuměna o provedení prohlídky bytu, ale po zjištění, že by se v něm mělo nacházet nezdáněné zboží v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, poskytli obžalované V [REDACTED] T [REDACTED] H [REDACTED] radu, aby před kontrolou sepsala nepravdivou nájemní smlouvu, podle které část bytu, v němž se nacházelo nezdáněné zboží, pronajala jiné osobě s tím, že tak se vyhne projednání jejího jednání v řízení před soudem;

následně při vědomí zásahu do nedotknutelnosti obydlí obžalované T [REDACTED] H [REDACTED] V [REDACTED] provedli v rozporu s čl. 12 odst. 2 Listiny základních práva a svobod, a bez příkazu soudce k provedení domovní prohlídky podle § 83 trestního řádu ke škodě nemajetkových práv obžalované T [REDACTED] H [REDACTED] V [REDACTED] kontrolu těchto prostor pouze na základě souhlasu majitele domu obžalovaného B [REDACTED] S [REDACTED], nar. 1 [REDACTED] a obžalované T [REDACTED] H [REDACTED] V [REDACTED] při které našli nejméně 200 kرتونů cigaret a 200 kusů balení tabákové směsi, každého o hmotnosti 150 gramů, které nebyly označeny tabákovou nálepkou v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb.;

poté si obžalovaní P [REDACTED] P [REDACTED] M [REDACTED] a K [REDACTED] část nalezeného zboží ponechali pro svoji potřebu a do protokolu o místním šetření uvedli údaje neodpovídající fakticky zjištěným skutečnostem o rozsahu a majiteli zjištěného nezdáněného zboží, čímž jednak nedošlo k zajištění a zapsání krabiček cigaret nalezených v prodejně, jednak v rámci prohlídky bytu obžalovaní P [REDACTED], P [REDACTED], M [REDACTED] a K [REDACTED] uvedli, že došlo k zajištění pouze 21 860 kusů cigaret (cca 114 kرتونů) a 184 kusů balení tabákové směsi, každé o hmotnosti 150 gramů, ač v bytě bylo nalezeno větší množství nezdáněných tabákových výrobků a za vlastníka zajištěného zboží nepravdivě uvedli osobu jménem V [REDACTED] M [REDACTED] V [REDACTED] která měla mít část bytu pronajatou od obžalované T [REDACTED] H [REDACTED] V [REDACTED]

přičemž takto obžalovaní P [REDACTED], P [REDACTED], M [REDACTED] a K [REDACTED] společně jednali jednak v úmyslu, aby se obžalovaná T [REDACTED] H [REDACTED] V [REDACTED] mohla v jimi vedeném správním řízení vyhnout uložení sankce a současně trestnímu stíhání pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku,

a dále popsáním způsobem jednali za finanční úplatu ve výši 30 000,- Kč, kterou jim dala obžalovaná T [REDACTED] H [REDACTED] V [REDACTED] poté, co jí to poradil spoluobžalovaný H [REDACTED] T [REDACTED] P [REDACTED], který při telefonickém hovoru během kontroly nabídl nejprve majiteli domu obžalovanému S [REDACTED], že by obžalovaná T [REDACTED] H [REDACTED] V [REDACTED] prostřednictvím S [REDACTED] dala příslušníkům Celní správy České republiky úplatek až ve výši 150.000,- Kč za to, že neprovedou kontrolu v jí užívaném bytě, v němž měla nejméně 200 kرتونů nezdáněných cigaret a 200 kusů balení nezdáněné tabákové směsi, každého o hmotnosti 150 gramů a následně za totéž nabídl úplatek v nespecifikované výši obžalovanému P [REDACTED] a poté téhož dne telefonicky žádal obžalovaného S [REDACTED], aby vyhotovil antidatovaný dodatek k nájemní smlouvě mezi obžalovaným S [REDACTED] a obžalovanou T [REDACTED] H [REDACTED] V [REDACTED], to vše proto, aby obžalované umožnil uniknout trestnímu stíhání pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku,

tedy

obžalovaní prap. J [REDACTED] P [REDACTED], J [REDACTED] P [REDACTED], prap. K [REDACTED] M [REDACTED], pprap. J [REDACTED] K [REDACTED]

- v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe přijal úplatek a takový čin spáchal jako úřední osoba,

- jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a v úmyslu způsobit jinému jinou závažnou újmu překročil svou pravomoc,
- pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání,

obžalovaná T H V

-jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytla úplatek a takový čin spáchala vůči úřední osobě,

obžalovaný H T P

- jinému a pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu nabídl úplatek a takový čin spáchal vůči úřední osobě
- pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání,

2. obžalovaný B S

poté, co byla dne 16.7.2015 v provozovně prodejny [redacted], v domě na adrese [redacted] [redacted], kterou provozovala obžalovaná T H V, provedena obžalovanými P [redacted], P [redacted], M [redacted] a K [redacted] - příslušníky Celní správy České republiky zařazenými u Celního úřadu pro Ústecký kraj pod č.j.: [redacted] kontrola prokázání zdanění vybraných výrobků a kontrola značení tabáku a tabákových výrobků, při níž byly v provozovně zajištěny 3 kusy krabiček cigaret neznámé značky, které nebyly označeny tabákovou nálepkou v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb., o čemž byl obžalovanými P [redacted], P [redacted] M [redacted] a K [redacted] informován, když se tito dožadovali zpřístupnění bytu, užívaného obžalovanou T H V na téže adrese na základě nájemní smlouvy s obžalovaným S [redacted] potvrdil, že dal obžalované souhlas s pronájmem bytu další osobě, a to při vědomí, že v bytě se nachází cigarety a tabák, které nejsou zdaněny ani označeny v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb.,

příčemž při prohlídce bytu bylo zjištěno nejméně 200 kartonů cigaret a 200 kusů balení tabákové směsi, každé o hmotnosti 150g, které nebyly zdaněny ani označeny v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb., čímž byla obžalovaná T H V podezřelá ze spáchání přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku,

a dále v nejištěné době, v rozmezí od 19:40 hodin 16.7.2015 do 30.9.2015, v Žatci, v úmyslu umožnit obžalované T H V uniknout trestnímu stíhání pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, vyhotovil s obžalovanou T H V k nájemní smlouvě na byt ze dne 24.10.2014, dle níž tato nebyla oprávněna přenechat byt nebo jeho část do užívání třetí osobě (podnájem) bez předchozího souhlasu pronajímatele, dodatek datovaný dnem 30.12.2013, dle něhož byla obžalovaná T H V oprávněna od 1.1.2014 pronajmout byt nebo jeho část třetí osobě, k čemuž T H V již při kontrole dne 16.7.2015 na základě rady příslušníků Celní správy ČR vyhotovila a těmto příslušníkům předložila rukou psanou smlouvu, kterou se zřizuje pronájem části bytové jednotky na adrese [redacted], [redacted] s dobou nájmu od 1.1.2014 na dobu neurčitou, fiktivně uzavřenou mezi obžalovanou a osobou V M V [redacted], s tvrzeným pobytem na adrese [redacted] kterého obžalovaná pro účely uvedené kontroly Celní správy České republiky označila za vlastníka nezdaněných a neoznačených tabákových výrobků nalezených v bytě, čímž se chtěla vyhnout trestnímu stíhání za spáchání přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 tr. Zákoníku, o čemž obžalovaný S [redacted] věděl,

tedy

obžalovaný B■■■■ S■■■■

-pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání,

čímž spáchali

obžalovaný prap. J■■■■ P■■■■, J■■■■ P■■■■, prap. K■■■■ M■■■■ a pprap. J■■■■ K■■■■
pod bodem 1.

- zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku,
- přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku,
- přečin nadřizování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku,

obžalovaná T■■■■ H■■■■ V■■■■ pod bodem 1.

-zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 31.1.2019,

obžalovaný H■■■■ T■■■■ P■■■■ pod bodem 1.

- zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první , odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 31.1.2019,
- přečin nadřizování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku

obžalovaný B■■■■ S■■■■ pod bodem 2.

-přečin nadřizování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku

a za to se odsuzují

obžalovaný prap. J■■■■ P■■■■

podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti na 5 (pět) let, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání a funkce v celní správě a ostatních bezpečnostních sborech a činnosti strážníka městské policie.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se ukládá peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem 20 000 (dvacet tisíc) Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody na 3 (tři) měsíce.

obžalovaný J■■■■ P■■■■

podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a stanoví se zkušební doba na 5 (pět) let.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti na 5 (pět) let, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání a funkce v celní správě a ostatních bezpečnostních sborech a činnosti strážníka městské policie.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se ukládá peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem 20 000 (dvacet tisíc) Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody na 3 (tři) měsíců.

obžalovaný prap. K■■■ M■■■

podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a stanoví se zkušební doba na 5 (pět) let.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti na 5 (pět) let, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání a funkce v celní správě a ostatních bezpečnostních sborech a činnosti strážníka městské policie.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se ukládá peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem 20 000 (dvacet tisíc) Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody na 3 (tři) měsíce.

obžalovaná T■■■ H■■■ V■■■

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a stanoví se zkušební doba na 4 (čtyř) roky.

obžalovaný H■■■ T■■■ P■■■

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a stanoví se zkušební doba na 4 (čtyř) roky.

obžalovaný Ing. B■■■ S■■■

podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, za použití § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 80 denních sazeb po 1 000 Kč, tj. ve výměře 80 000 (osmdesát tisíc) Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody na 8 (osm) měsíců.

obžalovaný pprap. J. K.

podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a stanoví se zkušební doba na 5 (pět) let.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti na 5 (pět) let, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání a funkce v celní správě a ostatních bezpečnostních sborech a činnosti strážníka městské policie.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se ukládá peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem 20 000 (dvacet tisíc) Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody na 3 (tři) měsíce.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je shora popsán, když za základ svých skutkových zjištění vzal soud krom výpovědí obžalovaných a svědků, zejména skutečnosti zjištěné z provedeného odposlechu a záznamu telekomunikačního zařízení a dále listinné důkazy týkající se místního šetření, provedeného obžalovanými pod bodem 1) až 4) a při něm zajištěné.
2. Obžalovaný J. K. P. v přípravném řízení uvedl, že celé obvinění je nesmyslné a na tomto názoru setrval i v dalším průběhu řízení. S kolegy prováděl kontrolu v provozovně, kde kontrolu ještě neprováděli, na místě se nacházel muž a žena vietnamské národnosti. On byl vedoucím hlídky. Během kontroly nezjistili nedostatky, proto začal sepisovat negativní protokol. Obžalovaní K. a P. šli ven, M. dokončoval kontrolu regálu s cigaretami. Po návratu mu obžalovaní K. a P. řekli, že by se v objektu měly nacházet nekontrolované cigarety, proto vyrozuměl pověřený policejní orgán celní správy. M. mu navíc předal informaci, že v regálu je podezřelá krabice, u níž buď chyběl kolek, nebo byla podezřelá jen vzhledem, ale M. měl zjistit, že byla prázdná. Z tohoto důvodu byl nasazen služební pes. Obžalovaní K. a P. pak obžalovanému předali informaci, že pes označil jedny dveře v objektu. K. poté přivedl muže, který o sobě prohlásil, že je majitelem objektu a s tímto mužem pak jednal. Požádal ho o podepsání prohlášení se souhlasem ke vstupu do prostoru, který označil služební pes, čemuž bylo vyhověno, toto prohlášení podepsala i kontrolovaná osoba. O všech skutečnostech informoval pověřený policejní orgán, který mu sdělil, že se na místo nedostaví. Prostor pak otevřela provozovatelka prodejny a hned začala vynášet zboží ven, u čehož ale nebyl. Již si nepamatuje, kdo byl přítomný zajištění zboží v bytě a neví, zda některý z kolegů prostor bytu fyzicky zkontroloval. Zboží bylo počítáno také bez jeho přítomnosti, on již začal sepisovat protokol o místním šetření a počty zajištěného zboží mu následně předal jeden z kolegů. Nepamatuje si již, jaké zboží a jaké množství zajistili. V průběhu kontroly provozovatelka předložila nájemní smlouvu. Tato česky hovořila pouze částečně, tlumočnick na místě nebyl. Obžalovaný popřel, že by během kontroly někdo jemu nebo jeho kolegům nabízel úplatek a že by kontrolované osobě poradil, aby bytové prostory, kde se konala prohlídka, pronajala jiné

osobě, ani neví o tom, že by tak učinil někdo jiný, stejně tak i to, že by si ze zajištěného zboží něco ponechal, u jeho kolegů to ale nevěděl. Neví, kdo a do jakého vozidla přenášel zajištěné nekontrované zboží. Kontrolovaná osoba v průběhu kontroly asi telefonovala, neví kolikrát a s kým a zda jemu nebo někomu z kolegů předávala telefon. O průběhu kontroly vyrozumíval své nadřízené, a to vedoucího odboru Bc. [REDAKCE] a vedoucího oddělení Mgr. [REDAKCE], se kterými postup, kdy si od majitele objektu a provozovatelky provozovny vyžádá podpis prohlášení se svolením ke vstupu, diskutoval a oni s ním souhlasili. Kontrola trvala celé odpoledne. O nájmu části bytu nejprve kontrolovaná hovořila a poté předložila smlouvu, ale již neví v jaké chvíli smlouvu předložila. Chtěla na místě zaplatit pokutu, aby to měla vyřízené, ale bylo jí řečeno, že to nejde, neboť obžalovaní peníze nevybírají.

3. V hlavním líčení obžalovaný dodal, že byl vedoucím hlídky, obžalovaný P [REDAKCE] byl psovodem, obžalovaní M [REDAKCE] a K [REDAKCE] byli vzorkaři. Kontrolovali cigarety a alkohol. Tvrdil, že pověřený policejní orgán celní správy volali poté, co obžalovaný M [REDAKCE] zjistil, že v jednom z pultů za pokladnou s cigaretami se nacházela podezřelá krabička. Tento hovor proběhl ještě v pracovní době. Mluvil buď s panem T [REDAKCE] nebo Z [REDAKCE], ti byli na cestě do Ústí nad Labem a řekli, že mají dokončit kontrolu, že to proberou a přijedou. Poté, co kolegové přišli s informací, že v objektu se mají nacházet další nekontrované cigarety, znovu informoval policejní orgán celní správy a tento sdělil, že se na místo dostaví s povolením k případné domovní prohlídce nebo prohlídce nebytových prostor, proto vyčkávali jejich příjezdu. S touto informací přišel asi obžalovaný P [REDAKCE] a byla mu předána náhodným svědkem, jehož totožnost si nepoznali, protože odešel. On spolu s obžalovaným M [REDAKCE] během čekání sepisoval údaje ke kontrolovaným osobám a zajišťoval místo technicky. Obžalovaní P [REDAKCE] a K [REDAKCE] čekali venku. Obžalovaný P [REDAKCE] kontroloval objekt prodejny se psem, ten nic neoznačil, ale pes pak odběhl do prvního patra, kde označil dveře. Na to reagovali tím, že znovu volali pověřenému policejnímu orgánu. Má tedy za, to těch telefonátů bylo několik. Reakce byla stále taková, že přijedou s povolením soudu, to mu bylo řečeno buď T [REDAKCE] nebo Z [REDAKCE]. Obžalovaný se dále v rámci své obhajoby v hlavním líčení několikrát vyjadřoval k oprávněnosti vstupu do bytového prostoru se souhlasem uživatele a majitele s tím, že na poradách jim tato možno byla potvrzena, stejně tak mu ji potvrdila státní zástupkyně Mgr. K [REDAKCE]. Jde o možnost dle daňového řádu. V takovém případě neměli být prohledávat, ale jen vyzvat osobu, aby vydala zboží, čemuž by ona vyhověla.

Do doby příjezdu policejního orgánu bylo jejich úkolem zajištění prostoru, aby do něj nikdo nevstupoval a nic nevynášel. Během té doby obžalovaný K [REDAKCE] přivedl majitele objektu obžalovaného S [REDAKCE], kterému vysvětlili stav, že přijedou kolegové s povolením ke vstupu, tj. s příkazem k prohlídce. Tento řekl, že se nedá nic dělat. Poté mu volali kolegové T [REDAKCE] a Z [REDAKCE] a řekli, že se nedostaví s tím, aby věc vyřešili po stránce daňového řízení, že si ji následně převezmou. Vše konzultoval celou dobu s nadřízenými - s vedoucím odboru I [REDAKCE] a s vedoucím oddělení C [REDAKCE], kteří mu řekli, že pokud bude mít souhlas majitele objektu, můžou do bytu vstoupit. Požádali tedy obžalovaného S [REDAKCE] o souhlas se vstupem, totéž učinili i u kontrolované osoby a souhlas od obou dostali. Nevzpomíná si, kdo z nich jednal s obžalovaným S [REDAKCE] a obžalovanou, on souhlas vytiskl, přítomen byl ještě obžalovaný P [REDAKCE]. Obecně, dojde-li k označení prostor psem, vyzvou osobu, aby jej zpřístupnila. Vyhoví-li, vyrozumí pověřený policejní orgán, tento se dostaví s povolením či bez povolení. Obžalovaný S [REDAKCE] potom ihned odešel, jeho dobu přítomnosti do protokolu nezaznamenal. Připustil, že sám u otevření bytu byl, ale stál vzadu, ví, že kolega křikl, že tam jsou cigarety, on řekl, ať je vynesou a spočítají kartony. Ví, že cigarety se nacházely hned u dveří, ale v bytě samotném je neviděl. Následně ovšem obžalovaný tvrdil, že tam viděl něco v pytlích a krabicích, a to údajně mezi zárubněmi. Pak šel dolů a připravoval protokol o místním šetření, obžalovaný [REDAKCE] dělal fotodokumentaci a pořizoval nahrávku na služební kameru. Ví, že Vietnamka jim chtěla s vynášením zboží pomáhat, zpočátku možnost přivolat si tlumočnicka nevyužila, v průběhu kontroly někam ale určitě volala. Připouští, že on s někým prostřednictvím jejího telefonu

komunikoval a říkal mu, aby se dostavil na místo, což se nestalo. Vyjádření obžalované k nálezům cigaret je zapsáno v protokole o místním šetření. Dále si vyžádali různé doklady, včetně nájemní smlouvy apod. Obžalovaná jim předložila i smlouvu, že část prostoru pronajímá další osobě, ta byla ručně sepsaná lámanou češtinou. Předkládala ji proto, aby dokázala, že zboží není její. Má za to, že o tom, že zboží není její a že má podnájemníka jim sdělovala již po udělení souhlasu se vstupem, než otevřeli dveře, neptal se jí, kdo to je a kde se nachází. Tedy asi už když vstupovali do bytu, věděli, že obžalovaná říká, že zboží není její. Nezeptal se jí, proč chtěla vynášet výrobky, když údajně nebyly její. Lustraci údajného podnájemníka neprováděli. Po otevření bytu již nadřízené nekontaktoval. Kontrola mohla trvat asi 5 hodin. Neví, jak bylo množství tabákových výrobků popsáno v protokole, zda podle počtu krabic, kartonů nebo kusů. Nebyl u nakládání zajištěných tabákových výrobků do služebních vozidel, ani u vykládání. Po návratu na celní úřad již bylo po pracovní době, sepsali hlášení o mimořádné události, informovali o počtech cigaret nadřízené. Zajištěné zboží předávali skladníkovi až následujícího dne. Následně sepsali rozhodnutí o zajištění, a to na neznámou osobu.

4. Obžalovaný J. P. v přípravném řízení a shodně v hlavním líčení rovněž uvedl, že se obvinění nezakládá na pravdě. Popsal, že kontrola provozovny byla negativní. Obžalovaný P. začal sepsovat negativní protokol a on s obžalovaným K. šli venčit psy. Kolem šly dvě osoby, které řekly „jen jim dejte, nosí to ze shora“. Proto vzal služebního psa a informaci předal obžalovanému P., který mu řekl, že M. v prodejně našel nějakou krabičku a že volal policejní orgán, který přijede na místo. Pes pak na chodbě o patro výš označil dveře a P. jim následně řekl, že se od nařízených dozvěděl, že pokud bude souhlas majitele domu a provozovny, tak mohou do prostor vstoupit. Mezitím na prodejnu přišel majitel objektu S., kterému vysvětlili, že pes označil v patře dveře a požádali ho o povolení k nahlédnutí do těchto prostor. S. i majitelka souhlas dali. Majitelka otevřela dveře, oni s K. nahlédli dovnitř a v místnosti vpravo viděli pytle s cigaretami bez kolků. V té době byl M. a P. v přízemí. Provozovatelka řekla, že zaplatí pokutu a vše bude v pořádku, na což jí řekli, že pokutu nemůžou vybírat, že zboží musí zajistit a odvést, proto paní začala vynášet zboží na chodbu a obžalovaný s K. ho snášeli do přízemí k provozovně, kde K. s M. zboží počítali, obžalovaný si dělal poznámky na papír, který předal P. a ten vše zaprotokoloval. Majitelka provozovny uvedla, že zboží není její, že místnost pronajala nějakému Vietnamci, načež byla vyzvána, aby předložila smlouvu, což udělala. Obžalovaný smlouvu přečetl a předal P., který to zaprotokoloval. P. sepsaný protokol o místním šetření pak všichni podepsali, zboží se naložilo a odvezlo na Celní úřad v Chomutově, do služebního vozidla ho přenášeli K. a M. Vietnamka hovořila špatně česky. Obžalovaný neví, co se stalo s podezřelou krabičkou, kterou měl nalézt v prodejně M. Množství nalezených cigaret a tabáku si už nepamatoval a odkázal na protokol o místním šetření. I tento obžalovaný vyloučil, že by mu někdo nabízel úplatek nebo, že by kontrolované osobě někdo radil, aby uvedla, že bytové prostory pronajala někomu jinému. Dále uvedl, že kontrolovaná osoba během kontroly telefonovala, ale hovořila vietnamsky, neví o tom, že by telefon někomu z nich předávala. Popřel, že by před kontrolou bytového prostoru s kolegy hovořil o vyžádání příkazu k domovní prohlídce a také vyloučil, že by si on nebo někdo z kolegů ponechal některé ze zajištěných věcí.
5. V hlavním líčení obžalovaný P. dodal, že s obžalovaným K. do bytu i vstoupili, protože K. pořizoval fotodokumentaci. Zboží bylo v pytlech a asi i krabicích. Osoby, jež jim poskytly informaci o zboží v bytě, neztotožnili, nevyzvali je, aby na místě setrvaly. Vietnamka od počátku vyváděla a říkala česky „pane, pokutu a dobrý“, On ví, že se taková věc nedá pokutou na místě řešit. Smlouva o pronájmu byla napsaná ručně na obyčejném kusu papíru, bylo to po tom, co zboží už bylo sneseno, sepsány počty a zapisoval se protokol. Ví, že podnájemníkem byla vietnamská osoba, zeptal se o koho šlo bylo věcí vedoucího hlídky, on je psovod. Obžalovaný S. odešel z kontroly po podepsání souhlasu k prohlídce bytu, když přišla obžalovaná s podnájemní smlouvou, na místě již nebyl a podnájem si u něj neověřovali. To, že jsou v bytě

nekolikované cigarety a tabák zjistil pouze pohledem i dle vzhledu krabic. Pokud vstoupil do bytu, tak na příkaz vedoucího směny. V bytě viděl tři místnosti, tabákové výrobky, byly napravo v místnosti u níž byly otevřené dveře dokořán. Nevšiml si, co dalšího v místnosti bylo. Do dalších místností nenahlíželi. Nedotazoval se obžalované, proč není místo uzamčená, když má být podnájímána. Nikdo nezkontroloval, zda obžalovaná vynesla všechny tabákové výrobky. Služební pes uvnitř bytu nebyl použit, nezkontroloval s ním ani další patra, dům byl veliký a nikdo mu to neřekl. Do bytu nahlížel i obžalovaný K[REDAKOVANÝ] jestli i obžalovaný P[REDAKOVANÝ] neví. Při počítání zboží s M[REDAKOVANÝ] a K[REDAKOVANÝ] tyto rozdělávali podle značek, jemu hlásili počty kusů, on to zapisoval na papírek a ten předal obžalovanému P[REDAKOVANÝ]. Domnívá se, že zajištěné věci nakládali do transportéru, po návratu na Celní úřad u vykládání zboží nebyl. Na kontrolu přijeli kolem oběda a trvala asi do 18 hodin. Účastnil se i jiných kontrol, při kterých bylo nalezeno zájmové zboží, v těchto případech se volal na místo policejní orgán, který sdělil, zda přijede, popř., že to má jít po daňové linii. On se stará se pouze o kynologii. Na poradách jim bylo sdělováno, že do prostoru lze vstoupit se souhlasem majitele.

6. Obžalovaný K[REDAKOVANÝ] M[REDAKOVANÝ] v přípravném řízení a shodně v hlavním líčení uváděl obdobné skutečnosti, jako obžalovaní P[REDAKOVANÝ] a P[REDAKOVANÝ]. Při kontrole regálu s cigaretami objevil mezi třemi krabičkami jednu buď bez kolků nebo se špatným kolkem, což nahlásil obžalovanému P[REDAKOVANÝ]. Tato byla nalezena mezi třemi krabičkami před koncem regálu, byla prázdná, proto se nezajišťovala, ani se nikam nepsala. V tu chvíli přišli z venku obžalovaní P[REDAKOVANÝ] a K[REDAKOVANÝ] s tím, že se od kolemjdoucího dozvěděli, že majitelka nosí cigarety a tabákovou směs z prostoru nad prodejnou. P[REDAKOVANÝ] začal komunikovat s pověřeným policejním orgánem, který mu oznámil, že se dostaví. Z důvodu podezření se rozhodli, že ještě zkontrolují prodejnu psem. V provozovně pes nic neoznačil, ale v patře označil dveře do bytu. Kontrola byla přerušena a P[REDAKOVANÝ] telefonoval jak s policejním orgánem, tak s vedením. Dále již neví, jak dlouho vše probíhalo, ale po nějaké době se tam objevil majitel domu, s nímž se P[REDAKOVANÝ] domluvil na sepsání souhlasu k nahlédnutí do předmětného bytu. Obžalovaný neví, jak to nahoře probíhalo, protože tam nebyl, ale K[REDAKOVANÝ] s P[REDAKOVANÝ] z toho bytu snášeli nezdaněné cigarety do přízemí pod schodiště, kde je on s K[REDAKOVANÝ] počítali, P[REDAKOVANÝ] to zapisoval a P[REDAKOVANÝ] připravoval protokol o místním šetření. S provozovatelkou prodejny on nekomunikoval, nejvíce s ní zřejmě komunikoval P[REDAKOVANÝ] jako vedoucí hlídky. Vyloučil, že by mu byl nabídnut úplatek nebo že by kontrolované osobě někdo radil pronajmout kontrolované prostory jiné osobě. Zajištěné zboží bylo odvezeno vozidlem VW Transporter, kterým přijel on, P[REDAKOVANÝ] a K[REDAKOVANÝ]. P[REDAKOVANÝ] jako psodod přijel svým vozidlem, v němž měl boxy pro psy. Obžalovaný si nevybavil, že by kontrolovaná osoba někomu z nich během kontroly předávala svůj telefon. O provedení kontroly bytového prostoru, po podepsání souhlasu, rozhodl určitě P[REDAKOVANÝ]. Smlouvu o nájmu části bytu, kterou předložila provozovatelka prodejny neviděl, ale informoval je o ní P[REDAKOVANÝ]. Obžalovaný potvrdil, že protokol o místním šetření byl před podpisem nahlas přečten.
7. V hlavním líčení obžalovaný dodal, že P[REDAKOVANÝ] volal vedoucímu v souvislosti s tím, co oznámili kolemjdoucí, nikoli v souvislosti s nalezenou krabičkou. V mezidobí, než se vyřešil souhlas majitele a obžalované hlídal vchod. Neví přesně, kdy přišel obžalovaný S[REDAKOVANÝ], ale přivedl ho obžalovaný K[REDAKOVANÝ]. U bytu nebyl, stál pod schodištěm, zřejmě došlo k jeho otevření. On sám přes telefon obžalované s nikým nemluvil a ani neví, že by to činil někdo z kolegů. Má za to, že obžalovaný S[REDAKOVANÝ] byl přítomen při podpisu protokolu o místním šetření. Další vietnamskou osobou na místě byl patrně syn obžalované. Pes se v objektu začal pohybovat, když kolegové přišli s informací, že obžalovaná nosí zboží ze shora, s kolegou P[REDAKOVANÝ] proto vzali psa. Neví o tom, že by někdo z kolegů nebo pes prohlíželi byt uvnitř, on zůstával dole u vchodu, v patře nebyl. Před otevřením bytu neslyšel, že by obžalovaná něco říkala, či komentovala, či jsou ty věci. Že by někdo mluvil o ukládání pokuty, ať už obžalovaná nebo obžalovaný P[REDAKOVANÝ] neví. S krabičkou v prodejně nejprve nemanipulovali, až když policejní orgán oznámil, že nepřijedou, zkontroloval ji a zjistil, že je prázdná. V tomto případě se policejní orgán nevolal jen proto, že je

tam jedna prázdná krabička, ale také na základě informací, s nimiž přišli kolegové z venku. S každým z kolegů byl při kontrole střídavě na doslech. Obžalovaný P. [REDACTED] asi určitě hovořil s obžalovanou, asi spolu mluvili i na prodejně, ale nevím o čem. Tento během kontroly telefonoval jak s vedoucím, tak s policejním orgánem, a to několikrát. V rámci kontroly byla provedena i fyzická kontrola dvou vozidel, a to ze stejného titulu jako kontrola provozovny, dle daňového řádu.

8. Obžalovaný J. [REDACTED] K. [REDACTED] v přípravném řízení a shodně v hlavním líčení vypovídal o zahájení kontroly také jako spoluobžalovaný včetně toho, že při venčení psů jim jeden ze dvou kolemjdoucích mužů řekl, že se v objektu nacházejí nekolikované cigarety. Potvrdil, že kontrola provozovny psem byla negativní, ale ten vyběhl do patra, kde označil dveře. P. [REDACTED] telefonicky kontaktoval policejní orgán a čekal na vyjádření. Během čekání přišel majitel objektu S. [REDACTED] kterému P. [REDACTED] sdělil informace o kontrole. P. [REDACTED] je pak informoval, že si policejní orgán odmítl případ převzít. Majitel objektu i majitelka provozovny podepsali souhlas k nahlédnutí do psem označené místnosti, kde byly nalezeny neznačené tabákové výrobky. Obžalovaný z toho pořizoval videozáznam a fotodokumentaci. Majitelka provozovny zboží z místnosti sama vynesla, z patra pak tyto výrobky snesl on a P. [REDACTED]. Obžalovaný poté s M. [REDACTED] výrobky počítal pod schodištěm a hlásili to P. [REDACTED], který pak počty předal P. [REDACTED] který sepisoval protokol o místním šetření. Poté bylo zboží naloženo do služebního vozidla VW Transporter a odvezeno do skladu Celního úřadu v Chomutově. V prodejně žádné zboží zajištěno nebylo. S kontrolovanou osobou komunikoval vždy vedoucí hlídky [REDACTED]. Vyloučil, že by mu byl nabízen úplatek, stejně tak nebyly kontrolované osobě poskytovány jakékoliv rady o pronájmu bytových prostor, kde byla provedena prohlídka. Tato během kontroly telefonovala. Telefonátu P. [REDACTED] s nadřízenými nebyl přítomen, ale řekl jim o něm [REDACTED]. Protokol o místním šetření pak přečetl P. [REDACTED] a byl podepsán.
9. V hlavním líčení obžalovaný K. [REDACTED] dodal, že videozáznam, byl pořizován v rámci pilotního programu a následně dle pokynů v rámci služebního poměru, došlo k jeho mazání. Záznam vymazali až po nějaké době, nebyl ani součástí spisu, protože na místě kontroly nedošlo k rizikovému jednání. Není si však jistý, zda se zaznamenával videozáznamem i vstup do bytu. Zajištěné cigarety byly různého druhu, neví, v čem je obžalovaná vynášela. Počítali krabičky i jednotlivé kusy. U tabáku počítali množství sáčků. Obžalovaný S. [REDACTED] přišel do objektu, když stál ve dveřích a hlídal, oznámil, že je majitelem, to končila kontrola se psem v provozovně. V době, kdy pes označil dveře u bytu, byl obžalovaný S. [REDACTED] už u sebe v kanceláři. Přivolali ho, když se opatroval souhlas se vstupem. Jednal s ním vedoucí hlídky. Uvnitř bytu pes nebyl. Ani obžalovaná ani obžalovaný S. [REDACTED] v jeho přítomnosti neříkali nic o uživateli bytu, neví, že by obžalovaná mluvila o zaplacení pokuty, ale je to možné. On s obžalovanou nejednal. Dá se říci, že celou dobu snášení a počítání zboží byli s obžalovanými M. [REDACTED] P. [REDACTED] a P. [REDACTED] na dohled. Obžalovaný dále uvedl, že obžalovaná vynášela zboží z boční místnosti bytu, neví, zda u této otevírala dveře. V průběhu kontroly nezískal informaci, kdo je majitelem věcí, ale od obžalovaného P. [REDACTED] věděli, že je to neznámá osoba. To jim řekl při odjezdu z kontroly. Nenapadlo ho, že majitelem je obžalovaná. Kontrola trvala v řádech hodin. Ta jedna nalezená nekolikovaná krabička byla prázdná, neví, zda to, že je prázdná se zjistilo před tím, co kolega informoval nadřízený orgán. I o prázdné krabičce by informovali, protože je to stopa, že na místě může docházet k prodeji nelegálního tabáku. Ví, že obžalovaný P. [REDACTED] telefonoval s nadřízenými, ale obsah hovoru neví. Nadřízení jim následně nic ohledně postupu nevytýkali. Pokud byl obžalovaný konfrontován s obsahem čl. 109, kde je uvedeno, že pes prohlídal celý byt, vyjádřil se, že to je běžná praxe, rutina, běžně zapisují skutečnosti, které se nestaly, jde o termíny, které jsou jim doporučeny, aby je používali, aby to vyznělo lépe. Je na uvážení vedoucího hlídky, jak větu formuluje. Nevěděli tedy, zda v jiné místnosti bytu není další zboží. Pokud je zde zaznamenáno, že ještě před vstupem do bytu obžalovaná řekla, že je byt někoho jiného, to si nepamatuje, ač stál jen kousek od ní.

10. Obžalovaná V■ T■ H■ při svém výslechu jak v přípravném řízení, tak před soudem využila svého práva a nevypovídala.
11. Obžalovaný H■ T■ P■ v přípravném řízení uvedl, že se s obžalovanou V■ T■ H■ seznámil v Teplicích a pomáhal jí v komunikaci s českou stranou, neboť on umí česky. Během kontroly mu zavolala a požádala ho o překlad a on tlumočil pouze to, co mu říkala. Při kontrole byl přítomen na místě ještě další Vietnamec, který se také podílel na tlumočení. O placení úplatku nic neví a neví, proč je obviněn. Dne 16.7.2015 se jednalo asi o dva hovory, v té době používal číslo ■■■■■, někdy užíval i číslo své manželky ■■■■■. Obžalovaná mu říkala, že u ní kontrolují celníci, že zajistili tři krabičky cigaret, k nimž řekla, že jsou pro vlastní potřebu syna, což obžalovaný celníkům tlumočil. Potom celníci kontrolovali, ale neví již jaké místo. Obžalovaný po telefonu mluvil ještě s někým, ale neví, zda to byl celník, neboť se nepředstavil. Obžalovaný dále tvrdil, že neví o tom, že by při kontrole bylo zajištěno zboží v bytovém prostoru nad prodejnou. Obžalovaná mu až následně řekla, že celníci chtěli kontrolovat někde v bytě a ona nevěděla, zda kontrolu povolit. Již si nevybavuje, zda po majiteli objektu chtěl upravit nájemní smlouvu tak, aby byla možnost pronajímat byt další osobě, ale pokud to V■ T■ H■ chtěla přeložit, tak to udělal. Popřel, že by jí radil, jak se vyhnout kontrole v bytě, nebo aby nabídla celníkům úplatek, aby neprovedli kontrolu v bytovém prostoru. Ani on celníkům žádný úplatek nenabízel.
12. V hlavním líčení se tento obžalovaný vyjádřil v podstatě obdobně, krom toho, že hovořil o tom, že mezi ním a obžalovanou v inkriminovaný den proběhl pouze jeden hovor. V případě drobných rozporů se odkazoval na předchozí výpověď z přípravného řízení, krom toho, že tvrdil, že pokud na policii uvedl, že si nepamatuje, zda na žádost obžalované po kontrole po obžalovaném S■ ■■■■ požadoval, aby upravil nájemní smlouvu ve smyslu možnosti pronajmout byt další osobě, což v původní nájemní smlouvě nebylo zmíněno, tak toto se nezakládá na pravdě, myslí si, že zde došlo k omylu s jinou vietnamskou osobou. Neradil obžalované, aby dala celníkům 50 tisíc Kč a jak se vyhnout kontrole. Nevzpomíná si ani, že by celníkům říkal, že obžalovaná v bytě má asi 150 – 200 kantonů cigaret a že zaplatí 150 tisíc Kč, aby do bytu nevstupovali. Ani ve Vietnamu se s úplatky nesetkal. K dotazům, zda chápe rozdíl mezi slovy „úplatek“ a „pokuta“ uvedl, že ví, že pokud jde o slovo „úplatek“ nemělo by se to dělat. Slovo „pokuta“ znamená, že když se něčemu proviní, dostane pokutu. Chápe tedy, jaké jsou mezi oběma slovy rozdíly. (Pozn. soudu: Pokud jde o význam slov „pokuta“ a „úplatek“ ve vietnamském jazyce, přítomný tlumočník jasně uvedl, že i ve vietnamštině se mezi nimi rozlišuje, jde o úplně jiné výrazy. Stejně tak trval na tom, že v pořizovaných odposleších zaznívá vietnamské slovo s českým významem „úplatek“ nikoliv pokuta). Nikdy se neúčastnil obdobné celní kontroly a neví tedy, co kontrolované osobě hrozí.
13. Obžalovaný B■ ■■■■ S■ ■■■■ v přípravném řízení využil práva nevypovídat. V hlavním líčení uvedl, že nemovitost čp. 1114 v Žatci má 3 nadzemní podlaží. V den celní kontroly na místo přišel po obědě, celníci již byli v domě. Na chodbě mu vysvětlil, že našli krabičky s cigaretami bez kolků na prodejně. Obžalovaná má v nájmu dvě podlaží ze tří, a to prodejnu od 20. 9. 2013 a ve druhém nadzemním podlaží bytovou jednotku také od 20. 9. 2013. Během kontroly byl v kanceláři, na prodejně nebyl, avšak když byla potřeba, zašel dolů. Vybavuje si, že mu během kontroly obžalovaná předávala mobil a hovořil s tlumočníkem. Dva z celníků přišli za ním do kanceláře do třetího patra a řekli, že pes označil byt a chtěli, aby udělal souhlas a pustil je do bytu, měli přesvědčivé argumenty. Bál se, že když souhlas nedá, že rozbijí dveře. Chtěl proto obžalovanou přesvědčit, že i pro ni bude lepší, když celníky do bytu pustí s tím, že se vyhne soudním tahanicím. Celníky byl přesvědčován, že když je do bytu pustí, bude to pro obžalovanou lepší, protože to nebude v rovině trestního řízení, ale bude to jen pokuta. Toto mu konkrétně říkali P■ ■■■■ a P■ ■■■■, kteří byli u něj v kanceláři. V té době neměl žádnou zkušenost

a nevěděl, že je třeba mít soudní příkaz. Navíc mu celníci i řekli, že se připravuje soudní příkaz ke vstupu do bytu a že je i nějaký soudce připraven. Obžalovaná nejprve celníky do bytu pustit nechtěla, ale poté souhlasila a podepsali souhlas. Domluva mezi ním a obžalovanou byla, a je i dnes, pouze skrze tlumočníka na telefonu, nerozumí česky absolutně nic. Obžalovaný připustil, že v den kontroly jej ten tlumočník obžalované asi 2x vybízel k činnosti, která je mu proti srsti. Jednak v hovoru ve 14:02 hodin mluvil o penězích pro celníky a dále v hovoru od 15:02 téhož dne o tom, že se zboží přemístí někam jinam, ten tlumočník mluvil o přenesení 100-200 kantonů cigaret. Obojí odmítl s důrazem v hlase a říkal, že je slušný člověk - toto tvrzení na odposleších chybí, nicméně si to pamatuje. Poté, co podepsal souhlas, už opustil budovu. Nebyl tedy přítomen u otevření bytu. Po kontrole byl opět skrze tlumočníka po telefonu požádán, aby vyhotovil dodatek ke smlouvě o nájmu bytu. Tomuto vyhověl a právě kvůli tomu je obviněn. Obžalovaný dále tvrdil, že ovšem dohoda, že si do bytu může obžalovaná vzít koho chce, byla učiněna už na začátku nájemního vztahu. Písemně to bylo sepsané až po kontrole, ex post, je to antidatováno, předtím souhlas udělil jen slovně. Domnívá se, že to bylo na žádost tlumočníka respektive obžalované, ale mohlo to být také na žádost celníků, to nedokáže říci, nicméně po odchodu z domu již nikdy s celníky nemluvil. Jako důkaz tvrzení, že ústní dohoda o možnosti obžalované byt podnajímt byla od počátku nájmu, předložil obžalovaný kopii dokladu o zajištění ubytování pro osobu H■■■■ N■■■■ K■■■ (nar. ■■■■■). V žádném případě nechtěl obžalovanou krýt, to, že byl dodatek podepsán ex post, uvedl hned na prvním výslechu. Smlouvu o nájmu bytu nyní nemá, nemůže ji najít. Smlouvu o nájmu nebytových prostor uzavřel jednu, pak byl asi jeden dodatek. Obžalovanému byly předloženy smlouva na čl. 139-143 z 24. 10. 2014 a na čl. 133-136 z 20. 9. 2013, k čemuž uvedl mj. to, že nedokáže říci, zda existuje další nájemní smlouva, kde by ustanovení o zákazu podnájmu nebylo. Antidatovaný dodatek, jehož součástí je oprávnění nájemce k dalšímu pronájmu, byl tedy sepsán až po kontrole, nedokáže říci, proč si jako datum zvolil 30.12.2013, když ještě v září 2014 podepsal jinou smlouvu. Podnajímníka nikdy v budově neviděl, ani mu ho obžalovaná neoznámila, ani mu nevystavoval žádný doklad pro cizineckou policii. Ručně sepsanou smlouvu o nájmu, která je založena na čl. 144 mu obžalovaná nikdy nepředložila. Ke smlouvě na čl. 491-5 obžalovaný uvedl, že je to kopie první nájemní smlouvy na byt z 20. 9. 2013, o kterou přišel. Neví, proč číslování stran začíná číslem „2“. Ke článku III. a IV. , kde se upravuje doba trvání nájmu od 20.9.2013 do 1.9.2016 a současně se vlastně předem sjednává již při podpisu smlouvy dne 20.9.2013., že k 24.10.2014 proběhne změna výše poplatků za energie se obžalovaný nebyl schopen vyjádřit s tím, že je to asi chyba, má i jiné nemovitosti. Potvrzení pro cizineckou policii pro syna obžalované na čl. 979 vystavil až 2.2.2015 na žádost obžalované. Pokud je ve spise totožný doklad založen na čl. 130, kde ovšem v kolonce „na adrese“ je tato vyplněna ručně, obžalovaný toto nedokázal řádně vysvětlit. S obžalovanými P■■■■ a P■■■■ jednal ve své kanceláři asi 15 minut. Bylo to ještě předtím, než chtěli jít do bytu obžalované.

14. Svědek Mgr. Bc. J■■■ C■■■ je vedoucím oddělení mobilního dohledu na Celním úřadě pro Ústecký kraj. Obžalované 1) až 4) zná dobře jako podřízené. Na kontrolu si vůbec nepamatuje, neví, zda byl nějaký problém. Nevzpomíná si, zda byl někým z obžalovaných telefonicky kontaktován, ale bývá to běžné. Kolegové se průběžně seznamují se všemi zákony. Nevzpomíná si, že by přímo vedli řeč na téma soudního příkazu. On sám by do bytu bez příkazu soudu nešel, pokud není součástí podnikání. Kdyby měl indicii, že tam jsou nekolikované tabákové výrobky, tak by do bytu nevstoupil a volal pátrače. Neumožnil by kontrolované osobě, aby vynášela tabákové výrobky ven a zajistil by prostor. U jejich výjezdového oddělení se stává, že pokud je oznámen požadavek, že se mají dostavit na nějakou provozovnu, tak mu nevyhoví. Důvody nesdělují nebo řeknou, že to pro ně není zajímavé, potom se zavolá státní policie, a to před vstupem do bytu. Svědek dále zkonstatoval, že oprávnění vstupu celníka do bytu upravuje § 81 daňového řádu, a to je-li součástí podnikání. Pokud jde ale o zamčený byt, který současně není určen k podnikání, tak tam není možný vstup ani se souhlasem majitele. Pokud není možný vstup a ještě nepřišla policie, tak se objekt hlídá a vyčkává se. Nemělo by se stát, že by se v protokole

o místním šetření objevila skutečnost, která neodpovídá realitě. Co se týče záznamové techniky, fotodokumentace se provádí pouze u pozitivních zjištění. Pokud hlídka v Žatci měla kameru, tak záznam by se měl dávat na úložiště. V roce 2015 ale probíhal pilotní program a povinnost ukládání nebyla stanovena. V případě zjištění zájmového zboží má hlídka vyrozumět nejprve skupinu, která má výjezd, poté většinou telefonují jemu, ale to nebyla povinnost. Celníci se seznamují s právy a povinnostmi na základním odborném celním kurzu, který absolvují během nástupu, pak průběžně. V tomto konkrétním případě by on zřejmě volal policejní orgán, odmítl-li by jej, tak by se prostor musel hlídat i delší dobu a kontaktovalo by se Generální ředitelství cel, které by dalo další pokyny. Vedoucími hlídky je informován o výsledcích kontrol buď telefonicky nebo následující den. Situaci, kdy se pověřený policejní orgán odmítl dostavit na místo řešil většinou vedoucí odboru. Hlídka sama si povolení k domovní prohlídce nemohla opatřit. Poučení pro kontrolovanou osobu existuje i ve vietnamštině. Hlídka neměla na místě povinnost zajišťovat doklady jako nájemní smlouvu, to dělala jen pro svou kontrolní činnost, aby věděla, kam může vstoupit. Pokud po otevření dveří do bytu bylo vidět, že tam jsou tabákové výrobky, měl by to řešit pověřený policejní orgán, pokud by nepřišel, řešil by situaci s vedoucím odboru.

15. Svědek J. I. v hlavním líčení uvedl, že v červenci 2015 byl vedoucím odboru dohledu. Popsal postup hlídky při místním šetření tak, že se dostaví do provozovny, sdělí, co se bude kontrolovat, poučí účastníka a začíná kontrola. Pokud se jedná o vietnamského občana a tento bude trvat na tom, že nerozumí, tak mu umožní, aby si sehnal osobu, která rozumí česky. V krajním případě může použít i telefon a hlídka osobě na druhé straně řekne poučení, které ona přetlumočí přítomnému Vietnamci. Jedná se o takový telefonický překlad. Pokud hlídka získá indicii, že nějaké zájmové zboží, se bude nacházet v jiném patře v soukromém bytě provozovatele, tak by ji měla předat pověřenému celnímu orgánu, který je v postavení policejního orgánu a tento by se měl k tomu vyjádřit. Pokud služební pes označí v patře dveře do bytu provozovatele spodní provozovny tak, jako v tomto konkrétním případě, tak hlídka by měla kontaktovat pověřený orgán. Tento by měl minimálně sdělit, zda se na místo dostaví, a pokud ne, má uvést důvod proč tak činí a nechce na to místo přijet i přesto, že to pes označuje. To, zda hlídka v konkrétním případě postupovala takto správně (a uvědomila pověřený policejní orgán), se dá ověřit dle toho, zda je taková informace v hlášení o průběhu služby a taková informace by měla být zaznamenána do protokolu o místním šetření. Jde i o ochranu hlídky. Pokud se pověřený policejní orgán na místo nedostaví, tak hlídka není nadána kompetencí vstupovat do obydlí. Obžalovaní nebyli nováčkové. Nevzpomíná si, že byl kontaktován se stížností na to, že se pověřený policejní orgán odmítl dostavit, nemůže to ale vyloučit. Svědek následně uvedl, že si matně vzpomíná, že o problému v Žatci s obžalovaným P. mluvil, stěžoval si telefonicky na pověřený celní orgán, že nepřišel a že čekají dlouho na místě, ale další zpětnou vazbu už nedostal. Neví, zda následoval další telefon, v němž by mu obžalovaný sděloval, že otevřeli byt a zjistili tam větší množství tabákových výrobků. I běžný člen hlídky o možnosti vstupu do bytu věděl minimálně platnou právní úpravou a to, že nebyl možný. Informace o tom, že pokud majitel bytu souhlasí, tak hlídka může vstoupit a zajistit zboží se metodicky nerozšiřovaly. Nájemní smlouvy a další doklady se při kontrole běžně zaznamenávaly v rámci fotodokumentace, bylo běžné, že následně kontrolovaná osoba předkládala další listiny. Pokud dojde po vstoupení do prostoru ke zjištění, že se opravdu uvnitř nachází neoznačené tabákové výrobky, tak je běžné, že pes je vpuštěn do prostoru, aby jej zkontroloval.
16. Svědek A. T. v roce 2015 byl zařazen na referátu pátrání v Chomutově. Vedoucím byl v té době pan M. a jeho přímým nadřízeným pan M. Potvrdil, že mu obžalovaný P. volal ke konci pracovní doby, asi kolem 16.hodiny, a sděloval, že jsou na prodejně v Žatci a že našli 4 krabičky nezaškrtnutých cigaret na prodejně a že mají venku osobu, která jim měla tvrdit, že se tam měly prodávat nějaké cigarety. Nedostal informaci, že obžalovaná má větší množství nahoře v bytě. Řekl obžalovanému, ať pokračuje v kontrole, zajistí iniciály té osoby co je venku a že vyrozumí vedoucího. Dohodli si, že budou pokračovat v kontrole

prodejny a v případě, že by našli větší množství a byl by důvod, aby tam přijel policejní orgán, tak ať je zavolají. Vyrozuměl nadřízeného M[redacted] ten mu řekl, že tam pojede pověřený policejní orgán, který má pohotovost – byli to kolegové z Ústí J[redacted] a A[redacted]. Vyrozuměl je, aby si případně zajistili tlumočníka, řekli, že s tím budou počítat a čekali, zda jim bude někdo z hlídky volat nebo ne. Podle informací co měl, jim nikdo nevolal. Nepamatuje si, kolik hovorů mezi ním a obžalovaným P[redacted] proběhlo. Závěr telefonátů byl, ať v případě potřeby P[redacted] zavolá pověřený policejní orgán, který z Ústí přijede. V následujících dnech s P[redacted] nebyl v kontaktu, tento mu nesděloval, co se dále odehrálo. Je pravdou, že ten den jeli s kolegou Z[redacted] z Chomutova na oslavu v Ústí nad Labem. Tomu tu informaci hned poskytl a ten také slyšel, že s obžalovaným P[redacted] telefonuje. Dále svědek uvedl, že v tomto případě měla hlídka opětovně zavolat pověřený policejní orgán, poté, co pes označil dveře u bytu. Ten by dle názoru svědka na místo přijel. Pokud došlo i k tomu, že hlídka byt za souhlasu uživatele otevřela, nahlédla dovnitř a viděla kartony cigaret, tak měli přestat a volat policejní orgán. Takovou informaci mu obžalovaný P[redacted] nesdělil. Probíhaly porady, kde se řešily právní důsledky vstupů do bytů, nebyla podávána informace, že by to bylo možné za souhlasu osoby. Byli vždy zásadně proti. Naopak pracovníci byli instruováni, že nemají vstupovat do bytu, protože , od toho je institut pověřeného policejního orgánu. Vedoucí hlídky ví, koho vyrozumět, pokud potřebuje přítomnost pověřeného policejního orgánu. Správný postup byl takový, aby obžalovaný P[redacted] telefonoval panu M[redacted]. Pokud by se on dostal do situace, kdy pověřený policejní orgán odmítne přijet, dál by nešel, skončil by u těch 4 krabiček, kontaktoval by nadřízeného se stížností. To se ale toho dne nemohlo stát, protože kolegové z Ústí byli připraveni. Asi půl hodiny poté, co mu volal obžalovaný P[redacted] s tou prvotní informací mu volal pan H[redacted], kolega z Karlových Varů a ptal se jej, zda ví, že je nějaká hlídka v Žatci na kontrole. Dozvěděl se od něj, že tam probíhá odposlech obžalované v jiné věci. Obžalovanému P[redacted] tuto informaci nesdělával. Kolegům A[redacted] a J[redacted] tu informaci sdělil.

17. Svědek R[redacted] Z[redacted] byl roce 2015 rovněž zařazen na referátu pátrání Celního úřadu v Chomutově, se svědkem T[redacted] byli kolegové v jedné kanceláři. Potvrdil, že byl přítomen telefonické komunikaci, kdy obžalovaný P[redacted] volal kolegovi T[redacted] ke konci pracovní doby a sděloval mu, jak pochopil, že jsou na provozovně v Žatci, kde při kontrole na provozovně našli asi 3-4 krabičky nekolkovaných cigaret. Těch telefonátů bylo více, jejich obsahem byla informace, že v té době tam ještě měla být osoba, která jim měla sdělit, že v budově v prvním patře je byt Vietnamců, kde by mělo být větší množství nekolkovaných cigaret nebo tabáku. Tehdy se svědek T[redacted] dotázal, zda ten oznamovatel je ještě přítomen a jestli ho mají identifikovaného. P[redacted] že nikoliv. Svědek Z[redacted] jim řekl, že by bylo dobré ji ztotožnit a zda jsou schopni to zajistit. Poté P[redacted] T[redacted] řekl, že by si měli zavolat výjezd, protože už to bylo ke konci pracovní doby. Ví, že svědek T[redacted] sám volal výjezd a upozornil je na to, že se může něco dít a vysvětlil jim, o č šlo, poté volal ještě vedoucímu panu M[redacted] a seznámil ho se situací. Neví, jestli svědek T[redacted] poté, co hovořil s kolegy z výjezdu, toto telefonoval obžalovanému P[redacted], nemusel také být přítomen u všech telefonátů. Poté se k němu již v průběhu dne nedostala informace, že pes označil i byt. Pak byli na oslavě a věc dále neřešil. Za dobu, co je od roku 2000 zařazen do pověřeného policejního orgánu se stalo, že se odmítli dostavit na místo, a to proto, že byli jinde, kde plnili úkony. Hlídka nemá oprávnění otevřít byt, byť se souhlasem uživatele. O telefonickém kontaktu s mobilní hlídkou neseписují žádný záznam. Je pravdou, že získali informaci, že osoba provozovatelky obchodu je zájmovou osobou v jiné trestní věci. Za dostatečné pro výjezd by považoval sdělení, že pes označil dveře.
18. Svědek Ing. J[redacted] M[redacted] je vedoucím oddělení odhalování daňových podvodů. Potvrdil, že od svého podřízené, svědka T[redacted] dostal před koncem pracovní doby informaci, že mu volal zřejmě obžalovaný P[redacted] a konzultoval s ním nález bagatelního množství - asi tří krabiček - neznačených cigaret, které našli na prodejně. Navíc tam mělo být podezření o možném větším množství zboží. Jelikož v tomto případě nebyla naplněna skutková podstata trestného činu, nebyl

důvod, aby výjezd vyjížděl. Nicméně pan T ■■■ sdělil kolegům, že na tři krabičky nikdo nebude vyjíždět, kdyby tam bylo množství nad 5 000 Kč, tak by tam pověřený policejní orgán vyjel. V případě většího množství zboží by se měnil režim kontroly, jel by tam pověřený policejní orgán celní správy, který se chová jako orgán činný v trestním řízení a skončila by daňová kontrola. Pověřený policejní orgán by v případě provozovny požádal o souhlas se vstupem dotčené uživatele ve smyslu § 83 odst. 3 tr. řádu, pokud by jej nedostal, žádají přes státního zástupce soud o povolení k prohlídce nebytových prostor, příp. k domovní prohlídce. Tato situace ale nenastala. Hlídka má přestat postupovat dle daňového řádu v okamžiku, kdy zjistí, že je podezření ze spáchání trestného činu. Daňový řád řeší jen možnost vstoupit do provozovny. Pokud kontrolovaná osoba sama odemkne byt a při nahlédnutí je zřejmé, že se zde nachází zájmové zboží v hodnotě nad 5 000 Kč, tak je třeba kontaktovat pověřený policejní orgán, aby vyjel a hlídka samozřejmě nemá oprávnění do bytu vstupovat. Hlídka není kompetentní, aby postupovala jako orgán činný v trestním řízení. Pro příjezd pověřeného policejního orgánu na místo musí existovat dostatečné indicie, pouhé upozornění kolemjdoucího nepovažuje za dostatečné. Pokud by byly k dispozici fotografie stavu bytu po otevření dveří, to by postačovalo. K vyjádření svědka T ■■■ že mu při jejich hovoru měl svědek říci, že na místo pojede policejní orgán, svědek M ■■■ uvedl, že to mýl hypoteticky a ví, že svědek T ■■■ potom výjezdu volal, že kolegové našli při daňovém řízení tři krabičky a pro případ, že by se tam při té kontrole našlo toho víc, tak ať počítají s tím, že budou vyjíždět jako policejní orgán. O těchto operativních telefonátech se záznamy nevedou, ty se vedou snad jen o hovorech přes operační středisko.

19. Svědek R ■■■ A ■■■ je referentem pátrání oddělení odhalování celních podvodů v Ústí nad Labem, v roce 2015 byl jeho nadřízením svědek M ■■■ Dne 16.7.2015, někdy odpoledne, jej kontaktoval svědek T ■■■ a sdělil, že obžalovaní jsou na kontrole v Žatci, že tam našli pár krabiček cigaret a je možné, že pokud najdou něco dalšího, tak že by mohli vyjet s kolegou J ■■■ protože měli službu. Vzali to v potaz, ale nikdo je potom nekontaktoval. Oficiální kontaktování pověřeného policejního orgánu by mělo být cestou operačního střediska, anebo přímo od kolegů, kteří jsou na místě. Tento telefonát pana T ■■■ si vysvětlují tak, že se chýlilo ke konci pracovní doby, tak asi chtěl dát upozornění, že se něco možná bude dít. Mělo jít o Vietnamce, tak aby si případně připravili tlumočníka. Zřejmě téhož dne byl na večírku v Ústí nad Labem, loučil se kolega. Nevzpomíná si, zda tam byl svědek T ■■■. Nedostal žádné další poznatky na služební telefon. Pro výjezd pověřeného policejního orgánu by se mělo jednat o zboží, podléhající spotřební dani a výše škody by měla být nad 5 000 Kč. Informace, že kontrolovaná osoba je zájmovou v jiné věci se k nim dostala, ale myslí, že až později. Tuto informaci mu zřejmě dal svědek ■■■
20. Svědek P ■■■ J ■■■ potvrdil, že před koncem pracovní doby obdrželi informaci od kolegy T ■■■ že hlídka našla nějaké cigarety ve večerce v Žatci a že je možné, že vyjedou v rámci pohotovosti, protože tam v rámci dalšího procházení večerky, nebo dalších prostor, byl poznatek, že by se tam mohly nacházet nějaké cigarety nebo jiné věci důležité pro trestní řízení. Kolega T ■■■ říkal, že hlídka pravděpodobně dostala informaci od člověka, který se pohyboval v blízkosti večerky. O ničem jiném se nebavili. Výjezd se pak nerealizoval, protože nedostali následně žádnou informaci, že by měli vyjet. Zjistí-li hlídka podezření na zájmové zboží, u něhož by výše škody mohla být nad 5 000 Kč, má jet informovat. To podezření musí být důvodné, pokud se jednalo o 3-4 krabičky cigaret, tak to nenaplňuje skutkovou podstatu trestného činu a pokud by se tam nacházelo větší množství, 40-50 kantonů cigaret, což už by opravňovalo zahájit trestní řízení, tak by se vyjelo. Informaci, že v prostoru se má nacházet zájmové zboží může hlídka ověřit tak, že otevrou dveře a jestliže by po nahlédnutí zjistili, že to zboží tam je, tak v tu chvíli by se měla ukončit daňová kontrola a měl by se informovat policejní orgán. Policejní orgán nesmím do bytu bez povolení soudu vstoupit a předpokládá, že toto povědomí má i hlídka. Může se stát i to, že se např. několik hodin hlídá byt, protože si zajišťuje příkaz soudce.

21. Svědek B. M. pracoval u celní správy do roku 2018, v červenci 2015 pracoval na oddělení pátrání s pracovištěm v Chomutově. Tento popsal průběh kontrol s tím, že na místo byl pověřený policejní orgán volán tehdy, pokud bylo nalezeno zboží potřebného rozsahu v provozovně, popř. bylo viděn v osobním automobilu, v rámci místního šetření se nevstupovalo do bytů. Pokud pes označí při místním šetření i dveře do bytu, tyto se otevřou a je viditelné, že se zde nachází velké množství tabákových výrobků, tak by se hlídka měla spojit s operačním důstojníkem (popř. se volalo i osobně příslušnému kolegovi), který na místo má poslat výjezd. Za situace, kdy by mu obžalovaní v projednávaném případě volali poté, co odemkli byt, jel by na místo. Do doby příjezdu pověřeného policejního orgánu je hlídka povinna zabezpečit místo. Dne 16.7.2015 jel dopoledne se Z. a T. do Ústí nad Labem na poradu. Když byli někde v Bílině, volal T. obžalovaný P. (to mohlo být mezi 12-12.30 hodin) s tím, že v nějakém objektu v Žatci našli cigarety, ale nekonkretizoval množství a T. mu řekl, ať si zavolají výjezd, že oni už nejsou v práci. Ví, že výjezd tam potom nejel, ale neví, zda proto, že odmítl nebo proto, že je nikdo neinformoval. Jemu nikdo z obžalovaných toho dne nevolal. Svědek poté nejprve tvrdil, že o kontrole se následně s obžalovanými nebavil, poté připustil, že je možné, že si mu P., M. a K. následně stěžovali, že výjezd odmítl přijet. Svědek potvrdil, že byl v době ještě před projednávanou kontrolou s obžalovaným P. u státní zástupkyně K. kde mu tato sdělila, že se souhlasem kontrolované osoby mohou vstoupit i do bytu. Současně uvedl, že hlídky věděly, že v případě jakéhokoliv problému mají kontaktovat pověřený policejní orgán. Obžalovaný P. s ním často konzultoval případy. S kolegy T. a Z. neměl vřelé vztahy.
22. Svědek T. T. L. je nyní ve výkonu trestu odnětí svobody pro drogovou trestnou činnost. V hlavním líčení uvedl, že obžalované V. a P. nezná. Na svobodě byl často žádán vietnamskými známými, a to i telefonicky, že potřebují něco přetlumočit. Byl požádán o tlumočení i nějakou ženou v souvislosti s celní kontrolou, asi pře 3- 4 roky. Tu ženu neznal, ani ji neviděl, neví, od koho získala jeho telefonní číslo Už si nevzpomene, zda jí vyhověl. Mluvil pak s mužem, který mluvil česky. Hovor, který se uskutečnil na přání té neznámé ženy, byl asi jeden. V té době používal telefonní číslo a poslední tři čísla si nepamatuje. Je možné, že celé číslo bylo K hovoru z 16.7.2015 v 15:22 hodin svědek uvedl, že si vzpomíná, že obžalovaná říkala, že do bytu jdou poldové a že má přes 200 kartonů cigaret a asi 3 balení tabáku. Řekl jí, že bez ohledu na to, zda umožní vstup do bytu nebo ne, dostanou se tam s tím, že když jim nedovolí kontrolovat byt, získají povolení. Pokud říkal do telefonu , že by mohl říct nějakému západákovi, aby je vzal, tak „západákem“ myslel asi Čecha, ale chtěl obžalované jen odpovědět, aby hovor skončil. Nepamatuje si, zda se bavili o možné výši daně, je možné, že obžalované říkal, že za 200 kartonů je daň přes 300 000. Hlavně se chtěl obžalované zbavit.
23. O počínání obžalovaných v den kontroly svědčí zejména skutečnosti plynoucí ze zaznamenaného telekomunikačního provozu podle § 88 tr. řádu, k němuž došlo v trestním řízení vedeném pod č.j.: v němž byly hovory podle § 88 tr. řádu zaznamenány. Soud nemá pochybností o tom, že záznam provozu telekomunikačního zařízení je důkazem použitelným i v projednávané věci, když s touto otázkou se vypořádal již státní zástupce v rámci odůvodnění obžaloby. Lze tak konstatovat, že ze záznamů o zahájení úkonů trestního řízení plyne, že trestní řízení byla vedena i pro podezření ze spáchání přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku a ve vztahu k tomuto trestnému činu i judikatura dospěla k závěru, že se jedná o trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví a její dodatky, vyhlášená pod č. 364/1921 Sb., č. 508/1921 Sb., č. 129/1931 Sb., č. 44/1933 Sb., č. 61/1936 Sb., č. 90/1962 Sb., především pak pod č. 64/1975 Sb. a č. 81/1985 Sb., byť je v příkazu Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21.5.2015 pod sp. zn. V 19/2015 – U – 49Nt 1517/2015-2 uveden odkaz na Dohodu o zřízení světové

obchodní organizace vyhlášené sdělením ministerstva zahraničních věcí pod č. 191/1995 Sb. (viz. nález Ústavního soudu pod sp. zn. Pl.ÚS 47/13, nebo usnesení Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 1600/2015), nicméně tato mezinárodní smlouva odkazuje i na povinnosti a zacházení s členy podle Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví (např. čl. 1, 2, 3, 15, 16, 22, 39, 62, 63). K pořízeným záznamům je ve spise založen návrh státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech ze dne 22.1.2015 pod č.j.: V1-4/2015-ZN 1133/2015 k vydání příkazu na odposlech a záznam telekomunikačního provozu čísla [REDAKCE] které užívala obžalovaná V[REDAKCE], a navazující příkaz soudce Okresního soudu v Lounech podle § 88 odst. 1, 2 tr. řádu ze dne 22.1.2015, č.j.: V2/2015, kterým nařídil odposlech a záznam telekomunikačního provozu shora uvedeného čísla obžalované na dobu od 23.1.2015 do 23.5.2015 a v návaznosti na dobu zaznamenaných hovorů pak i návrh státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech ze dne 20.3.2015, č.j.: V1-34/2015- ZN 1133/2015 na prodloužení doby trvání odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnického čísla obžalované V[REDAKCE] a příkaz soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21.5.2015 pod č.j.: V19/2015-U-49 Nt 1517/2015-2 podle § 88 odst. 4 tr. řádu, na jehož základě byly zaznamenány hovory obžalované Vu z uvedeného čísla za dobu od 23.5.2015 do 23.9.2015, tj. i za dobu, která zahrnuje termín celní kontroly a dobu následující. K provedenému odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uvedeného účastnického čísla je pak na čl. 353 založen protokol podle § 88 odst. 6 trestního řádu. Dle § 88 odst. 6 trestního řádu platí, že v jiné trestní věci, než je ta, v níž byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu proveden, lze záznam jako důkaz užít tehdy, pokud je v této jiné věci vedeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 88 odst. 1 trestního řádu. Ve vztahu k obžalovaným P[REDAKCE], P[REDAKCE], M[REDAKCE] a K[REDAKCE] jsou tak zaznamenané hovory použitelné proto, že uvedení obžalovaní jsou stíháni pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku, který je uveden v taxativním výčtu trestných činů v § 88 odst. 1 trestního řádu, dále pro zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku, který splňuje požadavek stejného ustanovení na vedení trestního řízení pro trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let a současně se jedná o úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva, konkrétně článek 3 Trestněprávní úmluvy o korupci vyhlášené pod č. 70/2002 Sb. m. s. V případě obžalovaných V[REDAKCE], T[REDAKCE], H[REDAKCE] a H[REDAKCE], T[REDAKCE], P[REDAKCE], jsou tito stíháni mj. pro zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, kdy na použitelnost pořízeného záznamu uskutečněného telekomunikačního provozu je aplikovatelný článek 2 shodné mezinárodní smlouvy. Ve vztahu k obžalovaným P[REDAKCE], P[REDAKCE], M[REDAKCE], K[REDAKCE], H[REDAKCE], T[REDAKCE], P[REDAKCE] a B[REDAKCE], S[REDAKCE] pro jejich jednání, které je kvalifikováno jako přečin nadřizování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, plyne procesní použitelnost zaznamenaných telefonních hovorů z Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu, vyhlášené sdělením ministerstva zahraničních věcí pod č. 33/1997 Sb., kdy dle článku 6 odst. 1 této úmluvy přijme každá smluvní strana legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná k označení jednání jako trestného činu v souladu s jejím vnitrostátním právem, pokud čin byl spáchán úmyslně, a to podle odst. 1 písm. b. tohoto článku i v případě zatajování nebo zakrývání skutečného vlastnictví majetku, o němž pachatel ví, že vytváří výnosy, přičemž podle článku 1 písm. a) Úmluvy jsou výnosem všechny ekonomické výhody pocházející z trestných činů. Nezdaněné a neoznačené tabákové výrobky, které byly zjištěny v bytě užívaném obžalovanou V[REDAKCE], T[REDAKCE], H[REDAKCE], o čemž ostatní obžalované věděli, je nutné považovat za majetek, který dle odkazované Úmluvy vytváří výnosy nejméně v podobě neuhrazené spotřební daně. V rámci hlavního líčení byly soudem za přítomnosti tlumočnicka z vietnamštiny D[REDAKCE], D[REDAKCE], K[REDAKCE], který pořizoval druhý z překladů i v rámci přípravného řízení, přehrány všechny zájmové hovory zaznamenané dne 16.7.2015, dále hovory z 22. 7. 2015, 26.7.2015, 27.7.2015, 8.8.2015, 1.8.2015, 27.8.2015 a 22.9.2015, a tyto byly přítomným tlumočnickem znovu tlumočeny, a to ve shodě s již dříve pořízeným překladem, který je založen ve spise na čl. 679 a následujících. Přepis hovorů byl stranám rovněž předložen k nahlédnutí v rámci provádění listinných důkazů, přičemž jeho čtení strany nežádaly. Z obsahu takto zaznamenaných telefonních hovorů plyne následující:

24. Dne 16.7.2015 v době od 13:11 hodin řeší obžalovaná ■■■ s další osobou vietnamské národnosti kontrolu Celní správy ČR s tím, že příslušníci chtějí jít kontrolovat byt. V hovoru obžalovaná V■■ sděluje volanému, že chce přetlumočit majiteli budovy, že (příslušníci) musejí mít ke kontrole (bytu) „papír“, z čehož je patrné, že si byla vědoma, že k prohlídce bytu je třeba příkazu soudu k domovní prohlídce, což dále uvádí i v hovoru od 13:12 hodin i v hovoru od 13:15 hodin, kde je zmíněn přímo termín „povolení k prohlídce“. Navíc v hovoru, uskutečněném v čase 13:11 hodin, obžalovaná vyzývá volaného, aby zavolal majiteli nemovitosti, tedy obžalovanému S■■■■, a vyzval ho, ať zamkne vchodové dveře a nedovolí kontrolu s tím, že nejlepší bude, když odejde. Shodně pak v hovoru od 13:20 hodin a v hovoru od 13:26 hodin, v němž dokonce sděluje, že ji hlídají dva chlapi a dva šli pro povolení od soudu, což svědčí pro závěr o snaze obžalovaných příslušníků dostat se do bytu, který užívala obžalovaná V■■ při současném vědomí, že legálně mohli do bytu vstoupit a prohlédat ho pouze na základě příkazu soudu k domovní prohlídce. Kromě toho obžalovaná V■■ v hovoru žádá, aby volaný řekl vlastníkovu budovy, zda by z bytu neodnesl černé pytle ze skříně, což potvrzuje, že o neznačených tabákových výrobcích v bytě věděla.
25. Hovor ve 13:15 je uskutečněn již s obžalovaným H■■ T■■ P■■ na jím používané číslo ■■■ krom toho, že obžalovaná opět hovoří tak, že celníci musí mít příkaz k domovní prohlídce, aby mohli byt zkontrolovat, jí obžalovaný P■■ radí, aby prohlídku bytu znemožnila schováním klíčů, kdy obžalovaná odpovídá, že oni (celníci) již klíče mají, na což obžalovaný P■■ odvětil, že když už mají klíče, tak neví. Hovor z 13:18 hodin potvrzuje, že prostředník obžalované, osoba vietnamské národnosti, jednal s obžalovaným S■■■■ o tom, aby bez soudního příkazu nepouštěl celníky do bytu. V pozadí počátku hovoru obžalované V■■ se shodnou osobou vietnamské národnosti z 13:20 hodin je zřejmé, jak jí obžalovaný P■■ říká „počkejte tady vy dva, já se zeptám majitele“. V tomto hovoru obžalovaná říká, že půjdou (celníci) za majitelem a sděluje volanému, že dveře do bytu jsou v tuto chvíli již otevřené, protože už zabavili klíče a také už zkontrolovali 3 pytle. V hovoru s touž osobou z 13:26 hodin žádá obžalovaná volaného, že nyní její byt není zamčený, dole stojí jen 2 chlapi, kteří ještě nešli do bytu další už šli pro papír k soudu, tak ať zavolá majiteli, aby z bytu vynesl pár černých pytlů ze skříně a odnese je na půdu. Je tedy zřejmé, že byt užívaný obžalovanou nebyl po jeho otevření ani náležitě střežen. Z hovoru od 13:30 hodin je patrné, že je sdělováno obžalované, že vlastník budovy – obžalovaný S■■■■ se již bojí pomoci z důvodu, že by mohla být na základě příkazu soudu provedena domovní prohlídka v celém domě. V průběhu hovoru obžalovaná sděluje, že právě přišli se psem a volaný odpovídá, že pokud nebudou mít papír od soudu, tak se nemusí obávat.
26. V hovoru od 13:42 hodin sděluje obžalovaná osobě ztotožněné jako T■■ T■■ D■■, že jí chtějí celníci kontrolovat byt a k množství zboží v bytě uvádí, že je toho hodně, že jí zrovna ráno vracel dluh syn pana H■■ a že to jsou zhruba 3 tašky tabáku a cca pár stovek kartonů. Dále sděluje, že celníci čekají na papír od soudu. Následně spolu volající řeší, kdo by mohl vzít zboží na sebe, kdy obžalovaná má obavu, aby se věc nedotkla i jejího syna. T■■ T■■ D■■ ji uklidňuje s tím, že kdy to vezme na sebe jako podnikání, tak jí dají pokutu v rámci celní správy a přijde jen o peníze. Obžalovaná na to odpovídá, že to tak není, že ve větším množství musí k soudu. Dále řeší konkrétní množství cigaret v bytě, s tím, že jde o různé druhy, kterých tam je přes 200 kartonů a obžalovaná uvádí, že vše vezme na sebe. T■■ T■■ D■■ potom uvádí, že soud věc řeší až jde-li o 300 a více kartonů a obžalovaná uvádí, že neví, zda tam i 300 kartonů není.
27. V hovoru od 13:53 hodin (zjevně ho vede syn obžalované s dalším mužem) je opět sdělena informace, že (celníci) vědí, že je to u nich doma nahoře a že zajistili 3 (zjevně) krabičky a že by stačilo, aby dále nemohli do bytu. Dále dne 16.7.2015 v 13:57 hodin hovořila obžalovaná V■■ s otcem osoby, která jí ráno vrátila neznačené cigarety a tabák – tedy s panem H■■■■, a tomuto

sděluje, že jeho syn jí zrovna vrátil tamto (zjevně tabákové výrobky) a oni (celníci) za ním šli a teď to šli prohlédat nahoru. Z hovoru opět vyplývá, že obžalovaná věděla, že k prohlídce bytu je třeba povolení soudu a že jí jde o to, aby ho majitel domu (obžalovaný S██████) nedal.

28. V hovoru od 14:00 hodin hovoří obžalovaná opět s obžalovaným H██████ P██████ o zjevném plánu příslušníků zajistit příkaz soudu k domovní prohlídce. Obžalovaná mu sděluje, že dva hlídají tady a dva šli k vlastníkově (obžalovanému S██████), v hovoru dále zaznívá, že celníci jsou celkem čtyři. Obžalovaný H██████ P██████ obžalovanou, kterou oslovuje „teto“ vyzývá, ať vezme 50 a zkusí je dát jako úplatek. Slyšet je i hlas obžalovaného P██████, který se dotazuje obžalované, zda se dostaví tlumočník. Obžalovaná poté uskutečnila další telefonát s obžalovaným H██████ P██████ vzápětí ve 14:02 hodin, kdy v počátku hovoru s obžalovaným H██████ P██████ hovoří obžalovaný P██████. Sdělil mu, že celní správa potřebuje tlumočníka, neboť obžalovaná nerozumí česky. Obžalovaný P██████ se jej ptá, zda je vše v pořádku. Poté sděluje obžalované, že budou protahovat čas, aby se jim to dnes nepodařilo získat. Následně je telefon předán obžalovanému S██████, který obžalovanému H██████ P██████ říká, že měl v kanceláři celníky a ti si vyběhávají povolení k domovní prohlídce, protože našli na prodejně 3 krabičky cigaret a že se pokuta H██████ (obžalované V██████) nevyhne. S██████ říká, že neví, co je v bytě s tím, že celníci si stejně dům projdou. Když ke kontrole dojde hned, tak dojde jen na správním řízení, jinak při domovní prohlídce stejně vše najdou a bude to v trestněprávní rovině. Říká rovněž obžalovanému H██████, který mu chce zjevně něco říci, že nic nechce vědět. S██████ žádá obžalovaného H██████ P██████ aby obžalované vysvětlil, ať je do bytu pustí. Pak vysvětluje, že když dojde k domovní prohlídce, bude to horší. Obžalovaný H██████ P██████ říká obžalovanému S██████, že obžalovaná tam ale má cigarety, k čemuž S██████ říká, že o tom neví, že to je pro něj novinka. Obžalovaný H██████ P██████ říká, že tedy dostane nějakou pokutu. S██████ pak říká, že má od celní správy slíbeno, že když je tam pustí, tak se to vyřeší pokutou a nebude trest a soudní tahanice. Obžalovaný H██████ P██████ sděluje obžalovanému S██████, že obžalovaná nechtěla, aby šli do bytu, má tam hodně cigaret, nešlo by, že by celníkům dala 50-100 000 korun, aby do bytu nešli? S██████ říká, že to nejde, že to jsou čtyři lidi. K hovoru o papíru ve smyslu příkazu k domovní prohlídce S██████ říká, že (celníci) před ním volali, také říká, že oni (celníci) neodejdou, k čemuž obžalovaný H██████ P██████ uvádí, že jistě vědí, že tam něco má, čemuž S██████ souhlasně přitakává. Obžalovaný S██████ dále říká obžalovanému H██████ P██████, že věc je poměrně vážná. Již z tohoto hovoru je zjevné, že B██████ S██████ si byl vědom výskytu nekolokovaných tabákových výrobků v bytě, který pronajal obžalované a že celníci hodlají, v případě nevyhovění výzvě ke zpřístupnění bytu, řešit vstup do něj domovní prohlídkou, tedy úkonem trestního řízení, tudíž, že by obžalované hrozilo trestní stíhání, neboť sám S██████ odkazoval na možnost, že nebudou soudní tahanice. Následně mluví obžalovaný H██████ P██████ s obžalovanou o tom, že jim (S██████) stejně musí být otevřít, protože už volali a čekají na povolení k prohlídce a že mu obžalovaný S██████ řekl, že tak to bude pro ni lepší. Říká obžalované, že S██████ sdělil, aby jim řekl, aby přijali 50 nebo 100, k čemuž se obžalovaná ptá, zda by se dali podplatit. Obžalovaná sděluje obžalovanému H██████ P██████ že nahoře má přes 200, dále i přes 300 (kartonů) cigaret a tři tašky tabáku – 200-300 tabáků a instruuje obžalovaného H██████ P██████ aby se S██████ zeptal, zda by celníci vzali úplatek 100, 150, 200 nebo tak nějak. Posléze hovoří H██████ P██████ se S██████, kterému říká, že V██████ tam má 300 kartonů cigaret, čímž je potvrzeno, že S██████ znal množství nekolokovaných tabákových výrobků svědčících o podezření ze spáchání trestného činu obžalovanou V██████ Pak H██████ P██████ říká S██████, jestli se může domluvit, že by vzali třeba 150 tisíc, což S██████ rázně odmítá, že to nebude ani zkoušet a je to už příliš daleko. S██████ dále sděluje, že mu policista říká, že by to nešlo na daňové, ale jen na pokutu, ale že jim to budou muset stejně dát a modlit se, aby je nezavřeli. Obžalovaný H██████ poté obeznamuje obžalovanou s jeho hovorem s obžalovaným S██████ s tím, že se od něj dozvěděl, že celníci dostali udání od nějakého cikána, kterému měla předtím prodat cigarety, pro které šla nahoru (do bytu) a vzhledem k tomu, že jim to nahlásil, tak už to nejde udělat jinak (tj. uplacením) a proto mu S██████ řekl, že si netroufá otevřít pusu a mluvit o penězích, protože mu to policajti (celníci) takhle řekli. Obžalovaná V██████ se na to táže,

zda tedy má nechat za této situace celníky zkontrolovat byt a obžalovaný H[] na to hovoří s obžalovaným P[] a říká mu, že mu obžalovaná dá 150 000 korun, aby nechodili do bytu. Na to mu obžalovaný P[] odpověděl, že to nebude řešit po telefonu, může být hodný, ale ne po telefonu. H[] P[] mu říká, že obžalované V[] domluví a pak obžalovanému P[] řekne. Následně obžalovaný H[] P[] vyzývá obžalovanou, ať připraví peníze na úplatek a dotazuje se jí, kolik má peněz, ona na to, že kolem 100 000 Kč a dále jí obžalovaný V[] P[] radí, jak by mohla úplatek předat a že si má dát pozor, aby nebyla podvedena.

29. Ve 14:21 hodin obžalovaná hovořila opět (stejně jako v hovoru z 13:57 hodin) s panem H[] a žádá ho, aby přijel a předal úplatek ve výši „ 100“, tento jí slibuje, že přijede, ale v podstatě by bylo jednodušší, aby při podplacení byla přítomna jen ona.
30. V hovoru od 14:23 hodin je slyšet dotaz v českém jazyce (obžalovaný P[], zda zjevně obžalovaná V[] která následně hovoří, volá tlumočnickovi. Současně této česky říká, že jí pomůže. Pak obžalovaná hovoří s obžalovaným H[] P[] dle překladu hovoru o tom, aby si „ho“ zavolala stranou a řekla, že má kolem 200 kرتونů a nabídla mu, že zaplatí pokutu hned teď, aby nechodili do bytu. Obžalovaný H[] pak hovoří s obžalovaným P[], že V[] zaplatí pokutu hned, aby toho celníci nechali a nechodili tam, na což P[] reaguje, že to nejde a žádá, aby se na místo dostavil někdo, kdo by tlumočil, že buď začne rozumět obžalovaná nebo nějaký tlumočnick. H[] říká, že ona chtěla zaplatit, aby ... a nedokončí větu, předtím zmiňuje, že by měla problém s pobytem. Obžalovaná se ptá, zda to nejde, aby jim jako dala to..., na což reaguje P[], že to nejde.
31. Ve 14:31 hodin volá obžalovaná muži jménem L[] a žádá ho, aby přijel tlumočit, že má v bytě celní kontrolu a chtěla by je podplatit, konkrétně zmiňuje částku „sto“ i přes sto za to, aby nekontrolovali s tím, že jsou to jen čtyři muži. Při hovoru od 14:37 hodin opět zaznívá, že se čeká na příkaz k domovní prohlídce a že jsou tam čtyři muži a že již souhlasili.
32. V hovoru skutečném od 14:59 hodin obžalovaná a obžalovaný H[] P[] společně probírají, že (celníci) odnesou zajištěné zboží do auta a že pak napíší méně zajištěného zboží s tím, že zbytek si vezmou. Obžalovaný H[] P[] dále obžalované říká, aby to potom někomu půjčila.
33. V hovoru od 15:05 hodin sděluje obžalovaná T[] T[] D[], že je (celníky) nyní pouští nahoru do bytu, teď je podplácí a dotazuje se T[] T[] D[] zda nemá nějaké fiktivní jméno, na které by to svedla. Dále je hovor mezi nimi veden o fiktivním jménu, k němuž ale T[] T[] D[] říká, že si celníci přes systém zjistí, že je dávno ve Vietnamu, na což jí obžalovaná odpovídá, že řekne, že tato fiktivní osoba jí nechala doklady, aby mu zařídila papíry. V závěru hovoru jí obžalovaná sděluje, že jí teď bylo nabídnuto, že když je (celníky) nechá nahoře kontrolovat, tak nepůjde k soudu. V hovoru skutečném v 15:20 hodin předává T[] T[] D[] obžalované telefonní číslo muže, kterému má říci, že má přes 300 kرتونů a kolik on chce za to, když to vezme na sebe a následně jí diktuje telefonní číslo []
34. V 15:22 hodin obžalovaná na předané číslo skutečně volá a muži - svědkovi T[] T[] L[] jehož výpověď je popsána shora pod bodem 22, sděluje, že má u sebe více než 200 kرتونů s třemi baleními tabáku a ptá se, kolik za to muž chce. Ten sděluje, že řekne jednomu zápaďákovi, aby to na sebe vzal. Muž pak po informaci o 200 kartonech počítá a sděluje, že mu musí obžalovaná zaplatit 500 tisíc, neboť daň je přes 300 tisíc. Obžalovaná sděluje, že si to rozmyslí.
35. Následně v 15:24 hodin obžalovaná informuje o předchozím hovoru T[] T[] D[] a táže se jí, zda volaná nemá nějaké jméno a datum narození. Dále jí sděluje, že jí jeden policista řekl, aby

uvedla jméno a bydliště někoho, kdo už odjel do Vietnamu, na koho může cigarety svést. V hovoru v 15:26 hodin shání obžalovaná doklady nějakého muže, co odjel do Vietnamu i u další neustanovené osoby. V dalším hovoru obžalované a T■■■■■■■■■■ Do v 15:32 hodin dochází ke sdělování vietnamských jmen.

36. Dne 16.7.2015 hovořila obžalovaná telefonicky s obžalovaným H■■■■ P■■■■ dále v 18:02 hodin. Jde tedy o hovor již v závěru kontroly obžalovaných příslušníků celní správy a sděluje obžalovanému, že zajistili 220 kرتونů a u tabáku dvacet čtyři resp. víc než dvě stě kusů. Dále sděluje, že v prodejně zajistili tři (krabičky). Naštěstí na místo přišel kamarád H■■■■, který umí česky a toho požádala, aby jim řekl, že podplatí sto dvě stě za to, že už nebudou kontrolovat. Od celníků se pak měla dozvědět, že to oznámil jeden cikán s tím, že jí nějaký Vietnamec přinesl zboží, a že oni již volali nadřízeným, takže to s tím úplatkem takto nejde. Nestihli ale vyběhat povolení k domovní prohlídce. Dále se vyjadřuje, že jim dala třicet tisíc. K dotazu obžalovaného H■■■■ P■■■■ zda jim dala třicet tisíc a oni přesto napsali cigarety na její jméno a k čemu to tedy je, obžalovaná V■■■■ uvádí, že jim dala třicet tisíc, oni vše odnesli, ale poradili jim. Dále z hovoru plyne, že jí celníci řekli, že již informovali nadřízené a že nenechá-li je kontrolovat, tak budou mít za pět hodin příkaz k domovní prohlídce a že to pro ni nedopadne dobře s tím, že bude nejlepší, když jim nechá zkontrolovat byt a potom k tomu zboží zapíše jméno někoho jiného s tím, že to zboží není obžalované, napíše, že to nechali někomu jiném k pronájmu na jiného nájemce. Celník jí ukázal jak napsat tu „smlouvu“ a ta se bude týkat všeho jakoby zabaveného tabáku. Na to obžalovaný H■■■■ P■■■■ reaguje tak, že když on s ním mluvil do telefonu, celník mu říkal, že jestli je blízko, ať přijede si s ním popovídat s tím, že oni (celníci) nejsou zlí, ale nechtějí se bavit po telefonu. Dále obžalovaný V■■■■ P■■■■ popisuje obžalované, jak on sám podplatil dva celníky tak, že jim dal 30 000. Obžalovaná sděluje, že mu (celníkovi) řekla přímo, že mu dá 100, když nezasáhne nahoře. Obžalovaný jí odpovídá, že s nabídkou přišla příliš pozdě. Dále obžalovaná popisuje, jak jí (celníci) řekli, že ji následně předvolají a aby řekla, že nechala byt k pronájmu. Dále obžalovaná sděluje, že vzala jméno jednoho, co odjel do Vietnamu a že jí řekl (celník), aby s majitelem znovu napsala smlouvu, podle které může „podnajmout“, protože podle aktuální smlouvy na to nemá právo. Dále se hovor týká padělání podpisu fiktivního podnájemníka, k čemuž obžalovaná Vu říká, že jí to poradil. Mimo jiné také řeší, že celníci nenapiší 220 kرتونů, ale několik tisíc cigaret, což odpovídá protokolu o místním šetření. Dále se hovor týká plánovaného najmutí právníka s tím, že to hodí na někoho jiného, což bude její obhajoba. V hovoru zaznívá, že obžalovaná říká obžalovanému H■■■■ P■■■■, že měla štěstí, že tihle (celníci) si řekli o 30 tisíc, obžalovaný se dotazuje: „Oni si o to rovnou řekli?“ a obžalovaná odpovídá, že jim sice nabízela 100, 150 tisíc, když jí vše nechají, ale na to jí bylo sděleno, že to už oznámili šéfům a že proto musejí něco přinést, k čemuž dodává, že jí poradili (popsaný) způsob s podnájemníkem. Z hovoru plyne, že celníci nezapsali všechny zjištěné tabákové výrobky, ale méně a že zbytek si prodají. Dále obžalovaná uvádí, že to naštěstí nedopadlo špatně, protože něco málo nechala doma. Z tohoto jejího vyjádření vyplývá, že v důsledku neprovedení řádné domovní prohlídky nebylo zajištěno veškeré zájmové zboží nacházející se v jí užívaném bytě či domě. Dále je hovor opět veden o přepsání smlouvy s majitelem s tím, že „tamtoho“ dají do podnájmu, jak jí to poradili. Pokud jde o důsledky pro obžalovanou, tak sděluje obžalovanému H■■■■ P■■■■, že říkají (celníci), že ona v tom má jen 3 krabice, k čemuž jí řekli, že dostane pokutu 50 000, k tomu jí obžalovaný H■■■■ P■■■■ radí, že se obžalovaná může hájit tím, že se jedná o cigarety pro vlastní potřebu. Z hovoru také plyne, že obžalovaná V■■■■ dosud nečetla protokol o místním šetření, neví, zda do něj celníci uvedli 200 kرتونů. Dále obžalovaná sděluje, že u ní na kontrole byli celníci, kteří u ní v minulosti byli nakupovat potraviny a dále, že si při kontrole mohli dát pití, zmrzlinu a že za maso obžalovaná nechtěla peníze.
37. V hovoru uskutečněném od 18:23 hodin říká obžalovaná muži, který ten den před kontrolou celní správy přivezl tabákové výrobky, že ji dnes zabil, že ho viděl Rom a oznámil to a uvádí, že

zajistili přes 200 kartonů a 300 kusů tabáku s tím, že měla štěstí, že mezi celníky byl jeden známý, který řekl, že jim pomůže jiným způsobem.

38. V 19:40 hodin obžalovaná opět kontaktovala obžalovaného H■ P■ a instruuje ho, aby obžalovanému S■ přeložil, jak je třeba upravit nájemní smlouvu v tom smyslu, že je oprávněna být pronajmout ještě někomu dalšímu. Dále je veden v českém jazyce hovor mezi obžalovanými S■ a H■ P■, kdy S■ potvrzuje, že smlouvu musí udělat tak, že je tam možný podnájem, aby se obžalovaná vyhnula pokutě a dále vyzývá obžalovanou, aby odstranila všechny tabák. V hovoru proběhlém ve 21:46 hodin obžalovaná probírá s obžalovaným H■ P■ nastalou situaci a tento jí sděluje, že až budou jednat s právníkem, musí mu hned říci, že ti policajti (celníci) to vymysleli tak a tak. Dále hovoří o tom, že majitel (obžalovaný S■ je hodný, protože jí udělal tu smlouvu, kam přidal jeden bod. Ohledně nejistoty obžalované o počtu zajištěných kartonů cigaret svědčí její dotaz na obžalovaného H■ P■, jaký je trest za víc než tři sta (kartonů), ten jí sděluje, že podmínka třeba na dva roky, čemuž bude předcházet pokuta, pak vyčíslení škody na dani, která vznikla státu. K tomu obžalovaná uvádí, že ona má 240 kartonů a 184 kusů tabáku. Dále potvrzuje, že jim dala třicet. Dále neznámá osoba do telefonu obžalované říká, že tamten už přijal peníze, takže je to už v klidu a obžalovaná mu říká, ať se tím nikde nechlubí. K dotazu obžalovaného H■ P■ obžalovaná potvrzuje, že tamten už přijal 30 a dále uvádí, že tři krabičky zajištěné v provozovně tamten nezapsal, na což jí obžalovaný H■ P■ odpovídá, že to je OK, že tím pádem nepřijde o částku 50 000, kterou by za ně musela zaplatit jako pokutu. Dále se řeší fiktivní podnájemník, obžalovaná sděluje, že má jeho okopírovaný pas. Třetí osoba hovořící z telefonu obžalované dále uvádí, že celníci moc dobře vědí, že to prodávají, ale tenhle (celník) to na soud nedá, on jim to vymyslel a nehrotí to. Obžalovaná se v průběhu hovoru výslovně vyjadřuje tak, že pokud byla celníky ujišťována, že se jí nic nestane, tak jí to říkali všichni čtyři, říkali jí také, na co se jí poté budou u výsledku ptát s tím, že ona má odpovídat „ne“. Dále spolu s obžalovaným H■ P■ řeší možné problémy spojené s fiktivním podnájemníkem z hlediska jeho uznání celní správou, kdy obžalovaná sděluje, že vůbec neví původ této osoby. Obžalovaná rovněž potvrzuje, že papír (protokol o místním šetření) podepsala jak ona, tak H■ a že v její prodejně nic nezajistili, přestože tam ve skutečnosti byly tři krabičky, což ale nenapsali a řekli jí k tomu, že kdyby napsali jednu, tak za to je pokuta 50 tisíc. Je zřejmé, že množství zajištěných cigaret a tabáku, jak o něm bylo obžalovanou v tomto hovoru uváděno, neodpovídá obsahu protokolu o místním šetření, jak bude dále popsáno.

39. V hovoru s T■ T■ D■ který proběhl dne 16.7.2015 od 22:18 hodin jí nejprve Do radí, že zajištěný tabák se musí zvážít, protože je u něj vysoká daň, na což obžalovaná odpovídá, že jej nezvážili. Dále obžalovaná sděluje, že to udělali tak, že zboží v bytě je podnájemníka, v provozovně zajištěné krabičky celníci nezapsali. Obžalovaná uvádí, že měla přes 200 kartonů a 185 čaje (tabáku). Dále probírají možnou výši daně. Obžalovaná V■ sděluje, že smlouvu o pronájmu sama napsala resp. uvádí, že byla napsána dnes, ale nájem je od roku 2013. Následně opakuje, že na ní byli (celníci) hodní, že jí jeden řekl, že to oznámili Romové a že jí řekli, že pokud mu nedovolí domovní prohlídku, tak počkají pět hodin, a pak budou mít povolení. Dále zmiňuje, že (celníci) mají kancelář v Chomutově, a když bude obžalovaná něco potřebovat, že jí pomůžou. Stejně tak sděluje, že jí celníci řekli, že nyní pracují dvě skupiny, oni jsou ti, kdo kontrolují jen prodejny, druhá skupina se specializuje na prohlídku bytů a má sebou již předem papír (povolení soudu). Z tohoto vyjádření obžalované plyne, že obžalovaní příslušníci celní správy si v době místního šetření u obžalované byli vědomi svých pravomocí, pokud jde o vstup do bytu. Pak obžalovaná shrnuje, že měla asi 220 kartonů a 184 kusů tabáku. K diskusi ohledně dalšího postupu, kdy T■ T■ D■ zmiňuje, že věc bude postoupena kriminálce, která to pošle soudu, obžalovaná V■ uvádí, že jí (celníci) řekli, že to se jí týkat nebude.

40. I v hovoru ze dne 18.7.2015 ve 14:50 hodin sděluje obžalovaná neznámému muži, kterého oslovuje „šefe“, kde byl, že měla kontrolu a nemohla se mu dovolat, ten odvětil, že se právě vrátil z Vietnamu. Obžalovaná mu mj. sděluje, že kontrola zajistila 200 kرتونů a 184 tabáku s dovětkem, že byt jako pronajala jinému.
41. V hovoru s obžalovaným H■■P■■ z téhož dne od 15:40 hodin řeší případ jejich známého pana H■■a množství, které v jeho případě vedlo k trestnímu stíhání. Obžalovaný H■■P■■ jí říká, že těch 30, které shrábli je docela dost a ona odpovídá, že kdyby nic nechtěli, tak by ji zničili. Zajištěného tabáku bylo 184 kusů a byl značky Golem. Opakuje, že ona napsala nájemní smlouvu, k čemuž uvádí, že jí (celníci) ukázali, jak se to píše. Dále k dotazu H■■ potvrzuje, že vzali „třicet tisíc“, pak sděluje, že u cigaret napsali (celníci) jen asi 102 kرتونů a půlku, aby si prodali nebo vykourili. Také uvádí, že jí celníci řekli, že jim šéf nedovolí vrátit se bez ničeho. Obžalovaná i v tomto hovoru sděluje, že v prodejně zajistili 3 kartony/krabičky, ale že to smazali, jinak by to bylo složité, opět potvrzuje, že vzali úplatek. K fiktivnímu nájemci uvádí, že neví kde je (u čehož se směje) a opakuje, že jeden z nich (celníků) jí poradil, aby vlastníkovu domu řekla, aby jí napsal, že může pronajímat jinému a že jí to vlastník hned napsal.
42. V hovoru ze dne 18.7.2015 od 17:41 hodin sděluje obžalovaná nezjištěné ženě, že u ní byla především kontrola a prohlídka bytu, kde měla přes 200 kرتونů a 184 kusů tabáku Golem. Ženě sděluje, že celníky nechala provést prohlídku bytu, k čemuž jí žena říká, že je blázen, když neměli povolení, k čemuž obžalovaná sděluje, že musela spolupracovat, že by jinak čekali venku i do druhého dne, až by měli povolení. Celníci věděli stoprocentně, že zboží má.
43. V hovoru ze dne 20.7.2015 od 20:36 hodin sděluje obžalovaná nezjištěnému muži, že u ní v bytě provedli prohlídku a zajistili 240 kرتونů cigaret a tři pytle tabáku, kdy takto odhaduje daň přes 100.
44. V hovoru ze dne 22.7.2015 od 12:05 hodin obžalovaná sděluje, že jí majitel domu již nedovolí tamto prodávat a že jí sebrali přes 200 kرتونů, jejichž hodnota byla přes 100.
45. Podstatný je dále hovor obžalované ze dne 22.7.2015 od 19:31 hodin s nezjištěným Vietnamcem jménem S■■, v němž ho žádá, aby majiteli objektu (S■■■■) řekl, že policisté (zjevně celníci) si pořídili kopii ze smlouvy na byt z 24.10.2014 a že žádá, aby jí udělal ještě jednu tu starou a vysvětluje, že ona je nájemcem od roku 2013 a že je třeba znovu udělat smlouvu z roku 2013, což potřebuje, aby se to shodovalo, že byt pronajímala někomu jinému. K tomu uvádí, aby (majitel) udělal smlouvu z 2013, ale aby jí snížil vodu, konkrétně zálohu na vodu. Z hovoru dále plyne, že obžalovaná má smlouvu ze dne 24.10.2014, nicméně (dle její obhajoby před celníky, což jí poradili) byt pronajímala už od ledna 2014. Z hovoru plyne, že se nejedná jen o kopii smlouvy z roku 2013, ale že má být vytvořená nová, antidatovaná, aby se shodovala s tvrzením obžalované celníkům resp. aby smlouva se S■■■■ odpovídala tomu, co jí poradili celníci (tedy, že smí byt dále pronajímat). Následně během hovoru předává telefon B■■■■ S■■■■, kterému muž sděluje česky, že obžalovaná chce duplikát smlouvy z roku 2013, ale současně říká, aby do něj S■■■■ uvedl sazby na vodu a elektřinu trochu méně. K dotazu S■■■■ zda chce obžalovaná snížit zálohu na vodu, muž uvádí, že jak policajti kontrolovali byt, tak aby to pasovalo. S■■■■ reaguje, že tedy má změnit data smluv, což není problém. Sděluje, že měli jednu smlouvu starou, teď mají novou, kde upravil cenu za vodu. Muž po S■■■■ žádá kopii smlouvy z roku 2013, k čemuž S■■■■ říká, že jí už nemá, že jí roztrhal. Následně se dohadují o úpravě data k nájemníkovi na rok 2013, s tím, že S■■■■ změní datum, pak konstatuje, že na smlouvách nesedí data. Muž sděluje, že obžalovaná se bojí, aby to pasovalo na toho nájemníka. Obžalovaná pak muži říká, že si našla jméno jiného jako podnájemce, ale že to není totožné s tou druhou smlouvou.

46. V hovoru ze dne 26.7.2015 od 9:45 hodin sděluje obžalovaná nezjištěné osobě, že měla doma domovní prohlídku, při které přišli na 240 kartonů. V 10:42 hodin téhož dne hovoří obžalovaná s neustanovenou osobou, které rovněž vypráví o kontrole celníků, byla smůla, že zrovna přivezla zboží, navíc toho bylo velké množství, za něž daně dělají tak 200.
47. V hovoru ze dne 26.7.2015 od 21:49 hodin hovoří obžalovaná s rodinou, které říká, že prodává nekolkované cigarety, z nichž má rychlý zisk a že přišla o půlku zisku, nicméně soudu se vyhne, neboť to hodila na jiného a že se za tím účelem napsala smlouva k bytu. Dále matce říká, že „jim“ ten den dala nějaké peníze s tím, že nabízela víc, ale oni nechtěli a museli zabavit všechno zboží. Matka jí na to odpovídá, že úplatek musí dávat na správné místo. Obžalovaná také popisuje, že vzala doklady jiného, na kterého svádí, že zboží bylo v jeho pokoji a že on odjel do Vietnamu a že jí takto (celníci) zachránili a vzali si úplatky, ale zboží je ztracené. V hovoru rovněž říká, že měla štěstí, že si od ní vzali úplatek, proto můžou zařídit, aby se vyhnula trestu a vězení.
48. Z hovoru ze dne 27.7.2015 od 9:58 hodin plyne, že ti „chomutovští“ vzali úplatek také od blíže nezjištěného T■■■■, a to ve vyšší částce než od obžalované.
49. V hovoru ze dne 8.8.2015 od 14:36 hodin sděluje obžalovaná nezjištěnému muži, který ji označuje „teto H■■■■“, že u ní byla prohlídka bytu a došlo k zajištění pár stovek kartonů nezdaněných cigaret a tabáku, ale že odmítla, že to je její s tím, že byt pronajala jinému, který odjel do Vietnamu. Z hovoru dále plyne, že celníkům dala peníze, aby protokol sepsali se špatnými údaji. I kdyby to sepsali jen trochu jinak, tak je to pro ně dobré. Dne 19.8.2015 v hovoru ve 12:51 hodin obžalovaná opět sděluje volanému, že jí nedávno prohledali byt, kde měla přes 200 kartonů cigaret. Totéž uvádí nezjištěné ženě v hovoru ze dne 27.8.2015 od 13:10 hodin i s tím, že to bylo přes 200 kartonů cigaret a 200 tabáku. I v tomto hovoru říká, že byt pronajala jiné osobě, pak říká, že jim chtěla dát hromadu peněz, aby to nechali a že přišla o zboží za 100 a že je podplatila, k čemuž je hovořeno o tom, že měla štěstí, že si to vzal, jinak by na ní mohli hodit trest za podplácení. K úplatku říká, že to bylo pár desítek za malinké pozměnění spisu, za zboží ztratila přes 100, pak ještě to za úpravu spisu, dohromady tedy přišla o 150.
50. V hovoru z 22.9.2015 od 17:32 hodin popisuje obžalovaná již následné jednání na celní správě s tím, že kdyby dostala vysokou pokutu, tak jde za těmi čtyřmi chlapy, co jí to zadrželi a vzali si od ní peníze a promluví si s nimi, protože ti jí řekli, že jí zařídí, aby neměla trest. Před koncem hovoru pak z jejího vyjádření plyne, že něco v obchodě našli, ale nenapsali to.
51. Soud dále ve věci provedl listinné důkazy.
52. Takto je z rozkazu ke službě (čl. 564) zjištěno, že dne 16.7.2015 měli službu obžalovaní příslušníci celní správy, vedoucím kontrolní skupiny byl obžalovaný P■■■■ obžalovaný P■■■■ byl psovodem a obžalovaní M■■■■ s R■■■■ byli vzorkaři, přičemž uvedeného dne měly být kontroly zaměřeny i na neznačené tabákové výrobky na Žatecku. Součástí vybavení byla i kamera vydaná obžalovanému K■■■■. Jako zapisovatel je dále uveden obžalovaný P■■■■ (uvedením čísla 22007). V seznamu negativních kontrol jsou uvedena mj. dvě osobní vozidla obžalované V■■ dále je zaznamenáno, že u osoby V■■ M■■ V■■■ což je osoba, kterou obžalovaná V■■ uvedla jako dalšího nájemce bytu, byly zajištěny tabákové výrobky, a to tabák v množství 27,6 kg a dále cigarety v počtu 21 860 ks, tj. 109 a 3 krabičky. Dále v oddíle místo zajištění je uvedeno provozovna ■■■■■ na adrese ■■■■■ V následujícím popisu protiprávního jednání je uvedeno, že obžalovaní P■■■■ P■■■■, M■■■■ a K■■■■ se do provozovny dostavili v cca 14 hodin, zahájili kontrolu, přičemž na provozovně krom obžalované V■■ byl přítomen N■■■■ K■■ H■■■■ Operativně byla získána informace, že obžalované užívá i

byt v nemovitosti ve druhém nadzemním patře, přičemž v bytě měl mít N■■■■K■■■H■■■ sídlo podnikání. Na místě byl nasazen pes, který označil dveře od bytu, užívaného kontrolovanou osobou, po jednání s majitelem nemovitosti a kontrolovanou osobou byl těmito umožněn vstup do bytu. V průběhu jednání kontrolovaná osoba sdělila, že část bytu pronajala V■■ M■■V■■■, kterého obžalovaný P■■■ v záznamu označil za podezřelého, a předložila nájemní smlouvu a kopii dokladu této osoby, tuto skutečnost potvrdil i majitel nemovitosti (tedy obžalovaný S■■■■). Dále je poznamenáno, že v čase 15:40 hodin vstoupili příslušníci celní správy s obžalovanou do bytu, kdy tato označila 1 místnost, kterou ponechala do pronájmu V■■ M■■V■■■. Je zaznamenáno, že k ohledání bytu byl nasazen služební pes, který označil několik skříněk, jejichž fyzickou prohlídkou bylo nalezeno výše uvedené zboží. Dále je v záznamu odvolání na ustanovení § 81 daňového řádu s tím, že má úřední osoba při místním šetření právo vstupu i do obydlí, které daňový subjekt užívá současně pro podnikání. Záznam je uzavřen tím, že výrobky byly obžalovanou dobrovolně vydány s dovětkem, že nejsou její. Skutečnosti uvedené obžalovaným P■■■ do rozkazu tak vyvracejí obhajobu všech obžalovaných, že do bytu obžalované jen nahlédli a nevstupovali do něj, s tím, že zboží vynášela sama obžalovaná. Obdobně toto tvrzení vyvrací i obsah protokolu o místním šetření (viz. bod 54. odůvodnění), který navíc podepsali krom obžalovaného P■■■ všichni další obžalované příslušníci celní správy a také obžalovaná V■■

53. Ze sdělení celního úřadu a z výpisu hovorů (čl. 573,-5 a 578) plyne, že o pořízené kontrole nebyl pořízen videozáznam, obžalovaný P■■■ užíval služební mobilní telefon čísla ■■■■ přičemž z výpisu hovorů ze dne 16.7.2015 plyne, že tento volal v čase 15:40 svědkovi I■■■ a dále v čase 7:32, 15:46 a 22:20 svědkovi C■■■. Obžalovaný rovněž hovořil se svědkem M■■■, a to ve 13:26 a dále opakovaně v čase 13:27 a 14:04 se svědkem T■■■V v čase 17:30 a 22:11 opakovaně kontaktoval číslo ■■■■ které bylo přiděleno pracovníkům stálé služby Společného centra česko-německé policejní spolupráce.
54. Z protokolu o místním šetření ze dne 16.7.2015 (čl. 106), který za Celní úřad pro Ústecký kraj pod č.j.: ■■■■ podepsali všichni obžalovaní příslušníci Celní správy ČR a také obžalovaná V■■ plyne, že byla uvedeného dne v době od 13:00 do 19:00 hodin provedena kontrola u obžalované s místem podnikání ■■■■ přičemž třetí osobou dle § 22 daňového řádu přítomnou kontrole měl být ■■■■ (z čl. 115 plyne, že se jedná o syna obžalované a třetími osobami se rozumějí osoby jiné než daňový subjekt, které mají práva a povinnosti při správě daní, nebo jejichž práva a povinnosti jsou správou daní dotčena), a to se zaměřením na kontrolu prokázání zdanění vybraných výrobků (lihovin, cigaret, tabáku atd.), kontrolu značení lihovin kontrolní páskou a kontrolu značení tabáku a tabákových výrobků v provozovně „■■■■“ na adrese ■■■■ K roli obžalovaných příslušníků je uvedeno shodně jako v rozkazu ke službě. Z protokolu plyne, že obžalovaná V■■ předložila nájemní smlouvu k provozovně a tuto zpřístupnila. Totožnost prostor provozovny pak potvrdil obžalovaný S■■■ jako majitel objektu, který byl v kanceláři v tomtéž objektu. Protokol dále obsahuje zápis, že kontrolou provozovny a dvou vozidel nebylo zjištěno porušení právních předpisů a následuje text, že v průběhu šetření bylo na základě operativně získané informace zjištěno, že obžalovaná dále užívá i byt ve druhém nadzemním patře objektu, přičemž třetí osoba – syn obžalované zde měl mít současně i sídlo podnikání (s odvoláním na aplikaci ARES), proto byl nasazen k ohledání prostor služební pes, který označil dveře vedoucí do bytu užívaného obžalovanou. Dle protokolu byl po jednání s obžalovanou a obžalovaným S■■■ umožněn vstup do bytu, k čemuž je na čl. 112 založena kopie prohlášení uvedených obžalovaných, přičemž v té části jeho textu, která se týká obžalované je již hovořeno o souhlasu se zpřístupněním části bytu, který ona užívá, aniž je tento jakkoliv specifikován. Za celní orgán je prohlášení podepsáno obžalovaným P■■■ Dále protokol o místním šetření obsahuje shodné údaje, jako jsou uvedeny pod bodem 52. odůvodnění, tedy, že obžalovaná v průběhu

jednání sdělila, že část bytu pronajala osobě V. M. V. a předložila nájemní smlouvu s kopií dokladu této osoby. Nájem části bytu pak měl potvrdit i obžalovaný S. který měl dát obžalované Vu souhlas k dalšímu pronájmu bytu třetí osobě. Je zaznamenáno, že v cca 15:40 hodin vstoupili příslušníci celní správy do bytu s obžalovanou V. která měla označit jednu místnost, kterou pronajala V. M. V. Služební pes měl označit několik skříněk, jejichž fyzickou prohlídkou bylo nalezeno zboží v protokolu dále zaznamenané. Protokol v souvislosti s kontrolou rovněž odkazuje na ustanovení § 81 daňového řádu. K zajištěným věcem je uvedeno, že je kontrolovaná osoba, tedy obžalovaná, vydala s dovětkem, že nejsou její. Z přehledu zajištěného zboží plyne, že byly zajištěny cigarety v celkovém počtu 21.860 kusů a 184 kusů tabákové směsi Golem, každá o váze 150 gramů. Dle protokolu byla pořízena fotodokumentace a v 17:15 hodin bylo zahájeno ústní jednání s obžalovanou, která prohlásila, že myslí, že zajištěné výrobky patří V. M. V. jemuž část bytu pronajala někdy v loňském roce (tedy v roce 2014) a který odjel na dovolenou do Vietnamu.

55. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR (č.l. 113-4) plyne, že osoba V. M. V. nar. [redacted], neměla nikdy evidovaný pobyt na adrese [redacted]. Naposledy měl od 7.11.2007 evidovaný pobyt u T. N. T. na adrese [redacted], předtím v okrese [redacted], ještě předtím v [redacted], dále v okrese [redacted] a [redacted]. Od 20.12.2003 byla jeho zaměstnavatelem společnost [redacted]. Ve výpisu je uvedena informace, že této osobě byl udělen dlouhodobý pobyt rezidenta ve Švédském království s platností od 23.5.2013 do 23.5.2018. Ze shodného druhu výpisu (č.l. 115-6) je k obžalované zjištěno, že má od 13.10.2014 evidovaný pobyt na adrese [redacted], předtím měla od 26.10.2010 do 12.10.2014 pobyt v okrese [redacted], předtím v okrese [redacted], [redacted] ještě předtím [redacted] a [redacted] – [redacted].

56. Z fotodokumentace (č.l. 117-44) pořízené při uvedené kontrole plyne, že je na ní jednak zachycena obžalovaná, výpis z živnostenského rejstříku, doklady obžalované, zajištěné cigarety a tabáková směs, doklad osoby N. K. H. a především smlouva o nájmu bytu uzavřená mezi obžalovaným S. a obžalovanou ohledně předmětného bytu. Tato je datována dnem 24.10.2014 s dobou nájmu od 24.10.2014 do 1.9.2016. Zaznamenaná smlouva v článku V, bodu 2) stanovuje nemožnost nájemce přenechat předmětný byt nebo jeho část do užívání třetí osobě (podnájem), bez předchozího souhlasu pronajímatele. Dále je zachycena (na rozdíl od zmíněné nájemní smlouvy vyhotovené strojopisem) rukou psaná smlouva o nájmu, jež měla být uzavřena mezi obžalovanou a V. M. V. dle jeho další identifikace trvale bytem A. H. 1. [redacted] což, jak je uvedeno výše pod bodem 55. odůvodnění, nebyla nikdy pravda. Touto smlouvou se zřizuje „pronájem části bytové jednotky na adrese [redacted]“ s dobou nájmu od 1.1.2014 na dobu neurčitou a smlouva je datována dnem 30.12.2013, kdy ovšem již byl osobě V. M. V. udělen dlouhodobý pobyt rezidenta ve Švédském království. Kromě toho nelze nezmínit, že tato smlouva datově předchází datu uzavření nájemní smlouvy mezi samotnou obžalovanou a obžalovaným S., tak jak byla při kontrole předložena a příslušníky celní správy vyfotografována a také evidovanému pobytu obžalované na adrese [redacted] což prokazuje dodatečné vytvoření rukou psané (podnájemní) smlouvy. Je s podivem, že součástí fotodokumentace není vyobrazení prostoru bytu a soud má za to, že i tento fakt svědčí o nekalém úmyslu obžalovaných příslušníků celní správy.

57. Na obsah protokolu o místním šetření a skutečnosti v tomto konstatované navazuje rozhodnutí ze dne 16.7.2015 pod č.j.: [redacted] podepsané obžalovaným P. [redacted], dle kterého se „neznámé osobě“ zajišťuje celkem 21860 ks cigaret a 184 ks balení tabákové směsi zn. Golem o hmotnosti 150g/balení. V odůvodnění rozhodnutí je popsána kontrola podobně jako v protokole o místním šetření, včetně údaje o vstupu příslušníků do

dotčeného bytu na základě souhlasného prohlášení obžalované a obžalovaného S [REDACTED] a údaje, že obžalovaná označila místnost, kterou pronajala osobě V [REDACTED] M [REDACTED] a v níž bylo ve skříňkách nazeleno zajištěné zboží. Dle odůvodnění bylo zboží neznámé osobě zajištěno z toho důvodu, neboť nebylo možné ověřit předloženou smlouvu o nájmu a dále byla osoba V [REDACTED] M [REDACTED] V [REDACTED] pravděpodobně mimo území ČR.

58. Ke kopiím nájemních smluv ověřených Celním úřadem pro Ústecký kraj (čl. 491-5) lze uvést, že jde o nájemní smlouvu mezi obžalovanou a B [REDACTED] S [REDACTED], jejímž předmětem je nájem bytového prostoru v druhém nadzemním podlaží na adrese [REDACTED] V tomto případě se zjevně jedná o antidatovanou smlouvu vyhotovenou po provedení kontroly v bytě 16.7.2015, byť je datována dnem 20.9.2013. V článku IV. smlouvy je totiž uvedena částka za zálohy, konkrétně za vodu, s tím, že do 24.10.2014 činí záloha 300 Kč, což je označeno jako „starý“ a nově pak ve výši 758,- Kč. O těchto částkách přitom hovoří v telefonickém hovoru dne 22.7.2015 obžalovaný S [REDACTED] V článku V. smlouvy je pak stanoveno, že nájemce není oprávněn přenechat byt nebo jeho část do užívání třetí osobě (podnájem), bez předchozího písemného souhlasu pronajímatele. V nájemní smlouvě, která byla fotograficky zachycena při kontrole (a je naskenovaná na datovém nosiči na č.l. 540) ovšem údaj o záloze na vodu ve výši 300 Kč není uveden, což prokazuje zpětné vyhotovení a antidatování nájemní smlouvy s datem podpisu 20.9.2013. Zaznamenaná smlouva je pak datována dnem 24.10.2014, což má logickou vazbu na počátek nájmu toho dne. Na č.l. 496 je pak dodatek ke smlouvě o nájmu, datovaný dnem 30.12.2013, dle něhož je obžalovaná oprávněna od 1.1.2014 pronajmout byt nebo jeho část třetí osobě. Ze zaznamenaných hovorů ale plyne, že i tento dodatek je antidatovaný a sepsaný mezi obžalovanou a B [REDACTED] S [REDACTED] za účelem jejího vyvinění z přechovávání nekolikovaných cigaret a tabáku. Z vyjádření Generálního ředitelství cel, oddělení odhalování celních podvodů (č.l. 671) potom plyne, že smlouva údajně z 20.9.2013 a dodatek z 30.12.2013 byly tomuto orgánu předloženy osobou K [REDACTED] H [REDACTED] N [REDACTED] tedy synem obžalované V [REDACTED] až dne 30.9.2015 při podání vysvětlení, tedy po hovorech obžalovaných V [REDACTED] a H [REDACTED] P [REDACTED] s obžalovaným S [REDACTED], v nichž je S [REDACTED] žádám o zpětné vyhotovení smlouvy resp. dodatku.
59. Z kopie správního spisu (v elektronické verzi na č.l. 540) plyne, že věc týkající se jednání obžalované, která byla podezřelá ze spáchání přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ustanovení § 240 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 114 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, skladovala po blíže neustanovenou dobu, nejméně pak dne 16.7.2015, v prostorách bytu ve druhém nadzemním podlaží domu na adrese [REDACTED], cigarety se zde vyjmenovanými názvy a v uváděném množství a dále tabák s názvem GOLEM v počtu balení 184 ks o celkové deklarované hmotnosti 27,60 kg, které nebyly označeny tabákovou nálepkou v souladu s vyhláškou Ministerstva financí č. 467/2003 Sb., o používání tabákových nálepek při značení tabákových výrobků, čímž zkrátila spotřební daň ve vyčíslené výši 104 141,- Kč, byla podle 159a odst. 1 písm. a) tr. Řádu byla odevzdána Celnímu úřadu pro Ústecký kraj k projednání správního deliktu, přičemž důvodem bylo, že postupem obžalovaných příslušníků celní správy došlo k protizákonnému zajištění cigaret a tabákové směsi (viz. vytisknuté opatření policejního orgánu Generálního ředitelství cel ze dne 22.8.2016 na č.l. 554). K důvodům tohoto postupu je k dispozici i záznam o prověrce spisu ze strany státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Lounech (čl. 559-60).
60. V rámci listinných důkazů soud poukazuje dále na skutečnosti zjištěné v rámci sledování kanceláře číslo 214 pracoviště Celního úřadu v Chomutově, kterou užívali obžalovaní příslušníci a následného zvukového záznamu, který byl v rámci povolení soudce na čl. 470 rovněž povolen. Takto je z nahrávky pořízené dne 16.10.2015, jejíž přepis je založen na čl. 476 zřejmé, že obžalovaný P [REDACTED] sděluje kolegovi okolnosti kontroly u obžalované s tím, že tam byl otevřený byt, takže M [REDACTED] (pozn. obžalovaný P [REDACTED]) jen otevřel dveře a T [REDACTED] (zřejmě svědek

T■■■■) jim řekl, že určitě přijedou. Potvrdil, že jednali s majitelem, že se tam 100% půjde, tak aby je přemluvil tou jednodušší metodou, aby se nemuselo povolení od státního zástupce nebo soudu, přičemž, když mu to dořekl, tak mu T■■■■ oznámil, že asi nepřijedou a že si mají dát majzla, kam šlapou. P■■■■ to komentuje slovy „ok, dobrý, tak si to ošéfuješ“. Dále popisuje kolegovi, že majitel říká, že to určitě nebudou chtít otevřít, když je to jejich, takže je navedl tou cestičkou, že to třeba někomu pronajímají, zeptá se jich, zda mají nájemní smlouvu, oni si ji vyhotoví na místě, což komentuje obžalovaný P■■■■ slovy „je ti to úplně jedno, jdeš do bytu, oni ti podepíší souhlas, vše“ a dodává, že až následně se dozvěděl, že na tom dělala jiná složka a celou dobu je pozorovali a viděli, co tam dělají, přičemž teď ti dva pitomci (krom B■■■■ – zřejmě svědek M■■■■) vykřikují, že je to zneužití, přitom, slušně řečeno, nic nevědí.

61. S ohledem na skutečnost, že osoba T■■■■T■■■■ D■■■■ s níž opakovaně obžalovaná hovořila o průběhu místního šetření o postupu obžalovaných příslušníků celní správy, již v přípravném řízení neposkytla žádné relevantní skutečnosti s tím, že si na věc nepamatuje, nepovažuje soud její výsledek za přínosný pro zjištění skutkového stavu, proto ji v hlavním líčení neslyšel jako svědka a ohledně podaného vysvětlení nepostupoval dle § 211 odst. 6 trestního řádu. Ze stejných důvodů soud nevyslyšel svědky P■■■■ D■■■■ N■■■■ a syna obžalované K■■■■ H■■■■ N■■■■. Svědka P■■■■ P■■■■ potom nevyslyšel proto, že všechny podstatné skutečnosti plynou z listinných důkazů a tento sděloval pouze informace z doslechu. Ve shodě s žalobním návrhem potom nebyl slyšen ani otec obžalovaného P■■■■, který pouze vysvětloval vazbu částky 120 000 Kč na své stavební spoření.
62. Soud má za to, že provedl dokazování v rozsahu předpokládaném ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, kdy ani strany nečinily další důkazní návrhy a takto provedené důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, přičemž dospěl k závěru, že vina všech obžalovaných byla prokázána.
63. Jednání, které je obžalovaným příslušníkům Celní správy ČR kladeno podanou obžalobou za vinu obsahuje několik skutkových okolností, spočívajících jednak ve zjištění, zda tito poskytli obžalované V■■■■ v rámci prováděné kontrolní činnosti radu, aby ohledně části jí užívaného bytu tvrdila, že jej dále pronajala vietnamské osobě a že této patří zde uskladněné zboží, dále zda jí užívaný prostor bytu vědomě kontrolovali v rozporu s ustanovením § 83 trestního řádu a článku 12 odst. 2 Listiny základní práv a svobod, což ve svém důsledku činí výsledky takto zjištěné nepoužitelným důkazem pro účely případného trestního stíhání obžalované V■■■■, zda do protokolu o místním šetření uvedli vědomě nepravdivé údaje o množství zajištěných cigaret a tabáku a také o osobě jejich vlastníka, to vše s úmyslem, aby se obžalovaná V■■■■ vyhnula trestnímu stíhání pro trestný čin zkrácené daně poplatku a podobné povinné platby dle § 240 trestního zákoníku a pro trestný čin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 trestního zákoníku a také postihu v rámci správního řízení a dále, zda takto jednali za úplatek, v jaké byl tento výši. V případě obžalovaných V■■■■ a H■■■■ P■■■■ potom jde o zjištění, zda z jejich strany došlo k jednání, spočívajícímu v poskytnutí úplatku příslušníkům celní správy, z jakých důvodů, jaká byla účast obou jmenovaných na tomto jednání. U obžalovaného H■■■■ P■■■■ a stejně tak i u obžalovaného S■■■■ potom bylo úkolem soudu navíc i zjištění, zda tito pomáhali pachateli trestného činu – zde obžalované Vu s vědomím umožnit jí uniknout trestnímu stíhání pro dva shora uvedené trestné činy.
64. Při hodnocení důkazní situace soud dospěl k závěru, že obhajoba obžalovaný příslušníků celní správy nemůže obstát jak ve světle skutečností plynoucích z pořízeného odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu (dále jen odposlech) a stejně tak je nevěrohodná i při uvážení jimi na místě kontroly zajištěných a také jimi osobně vypracovaných listinných důkazů a důkazů

předložených následně v rámci správního řízení. Konečně tato je v rozporu i s výpověďmi slyšených svědků, jejich kolegů z celní správy.

65. Soud považuje za prokázané, že obžalovaná V v době provádění kontroly dne 16.7.2015 byt, který je umístěn v patře nad prodejnou, užívala sama spolu se svým synem, přičemž v této době tak činila na základě nájemní smlouvy, jež vylučovala umožnění užívání bytu či jeho části jinou osobou bez předchozího souhlasu majitele, tedy obžalovaného S. Byla to také obžalovaná, kdo v bytě přechovával tabákové výrobky podléhající spotřební dani, které byly jejím vlastnictvím a tedy nepatřily žádné jiné osobě. Současně byla obžalovaná v té době oprávněna na základě nájemní smlouvy užívat za účelem provozování obchodu nebytový prostor v přízemí. Tvzení o tom, že v době kontroly byla skutečně oprávněna byt dále pronajmout či podnajmout další osobě se nezakládá na pravdě, bylo vytvořeno účelově až v rámci prováděné kontroly, na radu zasahujících celníků. O tomto svědčí jednak obsah skutečností, plynoucích z odposlechů, kdy je zřejmé, že obžalovaná nejprve měla snahu zajistit osobu, která odnese zájmové zboží z bytu pryč (viz. hovor např. 16.7. 2015 v 13:26, kdy takto chtěla, aby činil obžalovaný S, dále sháněla osobu, kterou by mohla uvést jako majitele zájmového zboží (viz. např. hovor 16.7.2015 v 15:05 hodin). O skutečnosti, že s tvrzením o podnájemníkovi přišla obžalovaná po radě obžalovaných příslušníků celní správy svědčí zejména hovor uskutečněný v 15:24 hodin, kdy své známé T, T. Do obžalovaná výslovně uvádí i to, že jí uvedení někoho, kdo odjel do Vietnamu, jakožto nájemce poradil jeden policista. O této radě hovoří obžalovaná i v hovoru z 18:02 hodin, který uskutečnila s obžalovaným H, P, přičemž hovoří v množném čísle tak, že celníci byli hodní a poradili jim. Ohledně podání rady obžalovanými svědčí i obsah hovoru obžalovaného P, jenž je popsán shora pod bodem 60. odůvodnění, kdy tuto „radu“ výslovně zmiňuje před kolegy. Dalším důkazem, a to listinným jsou nájemní smlouvy na byt a provozovnu a dále ručně psaná nájemní smlouva, tak jak jsou tyto popsány pod body 56. a 58. odůvodnění, kdy nesrovnalosti z těchto listin plynoucí, a to i při uvážení skutečností zjištěných k osobě V, M, V a k obžalované z výpisu evidence cizinců tak, jak jsou uvedeny pod bodem 55. odůvodnění, svědčí o tom, že to byla pouze obžalovaná a její syn, kdo ke dni kontroly celní správy obývali a byli oprávněni užívat jednáním obžalovaných dotčený byt. O tom, že v bytě žádný další nájemce či podnájemník fakticky nebydlel ostatně svědčí i výpověď obžalovaného Sedláčka v hlavním líčení, kdy uvedl, že žádného podnájemníka v domě nikdy neviděl. Tento obžalovaný rovněž potvrdil, že nemá údajnou původní smlouvu o nájmu bytu, sepsanou před tou, kterou předložili v rámci probíhajícího řízení a která je datována dnem 24.10.2014 a rovněž potvrdil antidatování dodatku s dovětkem o možnosti dalšího pronájmu části bytu. Rozpory v dotčených listinách, pokud jde o jejich data, možnost dalšího pronájmu, sjednané platby jsou podrobně popsány shora.

66. Otázka oprávněnosti vstupu hlídky mobilního dohledu, jejímiž byli obžalovaní členy, do bytu obžalované byla v rámci obhajoby zejména obžalovaného P, podrobně zmiňována, kdy lze stručně uvést, že obžalovaní se hájí tím, že byli instruováni tak, že se souhlasem kontrolované osoby měli právo do bytu vstoupit. Obžalovaný P se přitom zaštiťuje i tvrzením, že tuto otázku konzultoval se státní zástupkyní a jeho kladný názor byl kvitován. Ohledně této otázky lze připustit, že výpovědi slyšených svědků – spolupracovníků obžalovaných příslušníků celní správy nevyznívají zcela konkrétně, pokud jde o to, kdy, koho a s jakou informací obžalovaný Pöschl, jakožto vedoucí hlídky, kontaktoval, nicméně to lze přisoudit značnému časovému odstupu. Sám obžalovaný vypověděl, že uskutečnil několik telefonátů s těmito kolegy, přičemž nejprve volal ohledně krabičky zajištěné v provozovně svědku T, či Z a dostal pokyn, že mají dokončit kontrolu a že pověřený policejní orgán přijede. Následně měl volat po informaci o dalším zboží v objektu, kdy mu policejní orgán měl sdělit, že se dostaví s povolením soudce k domovní prohlídce či prohlídce jiných prostor. Ač obžalovaný tvrdil, že na místě vyčkávali příjezdu policejního orgánu, současně mělo docházet ke kontrole objektu za použití psa, kdy poté co označil dveře měl znovu kontaktovat policejní orgán (svědka T, či Z), který mu

sdělil opět, že se dostaví, přičemž následně mu tito měli volat s tím, že se nedostaví, poté měl věc konzultovat s vedoucím oddělení C [REDACTED], který mu měl potvrdit, že bude-li mít souhlas majitele, může do bytu vstoupit. Současně uvedl, že po otevření bytu a tedy po zjištění značného množství tabákových výrobků již nadřízené nekontaktovali.

67. Je tak zřejmé, že se svědky T [REDACTED] či Z [REDACTED] měl obžalovaný uvedeného dne komunikovat celkem 4x, ovšem tento údaj nesouhlasí s výpisem hovorů ze služebního telefonu obžalovaného P [REDACTED] tak jak je popsán pod bodem 53. odůvodnění, z něhož plyne, že s telefonním číslem svědka T [REDACTED] obžalovaný byl v kontaktu pouze dvakrát, a to v čase 13:27 a 14:04 hodin. Pokud potom obžalovaný P [REDACTED] tvrdil, že po informaci svědků T [REDACTED] a Z [REDACTED] o tom, že nepřijedou kontaktoval svědka C [REDACTED] který mu měl odsouhlasit vstup do bytu se souhlasem majitele, tak ovšem dle uvedeného výpisu je mezi druhým telefonátem svědkovi T [REDACTED] a následným telefonátem svědkovi C [REDACTED] časový rozestup 1:40 hodiny, neboť tento se uskutečnil až v 15:46 hodin. Soud v tomto směru poukazuje ještě na obsah protokolu o místním šetření a záznam v denním rozkazu, kde obžalovaný P [REDACTED] zapsal a obžalovaní P [REDACTED], M [REDACTED] a K [REDACTED] stvrdili svými podpisy, že do bytu vstoupili v 15:40 hodin, přičemž tomuto času muselo předcházet udělení souhlasu se vstupem. Není tedy logicky možné, aby obžalovaným P [REDACTED] popisovaný telefonní hovor se svědkem C [REDACTED] proběhl v čase 15:46 hodin s tím obsahem, o němž vypovídal, tedy, že předmětem byla konzultace o možnosti vstupu do bytu se souhlasem, neboť v této době již vstup byl uskutečněn. Navíc, svědek C [REDACTED] si na průběh kontroly vůbec nepamatoval a rozhodně tak nepotvrdil, že by obžalovanému P [REDACTED] odsouhlasil vstup do bytu bez příkazu soudu, naopak jasně popsal, že právo vstupu do bytu má za vymezených podmínek celní orgán se souhlasem majitele jen tehdy, pokud tento současně slouží k podnikání, do soukromé bytové jednotky celníci nemají vstoupit i přes souhlas majitele.
68. Soud dále poukazuje na fakt plynoucí i ze samotné výpovědi obžalovaných, zejména obžalovaného P [REDACTED], kdy žádný z nich nepotvrdil, že by po odemknutí bytu obžalovaného V [REDACTED] a údajném spatření zájmového zboží zde, jakkoliv byli ještě kontaktováni jak jejich nadřízenými, či pověřený policejní orgán či dokonce, že tento by po obdržení relevantní informace se odmítl na místo dostavit a současně dal obžalovaným pokyn ke vstupu do bytu se souhlasem obžalované a obžalovaného S [REDACTED], tedy bez příkazu k domovní prohlídce. Takovou skutečnost nepotvrdil ani žádný ze slyšených svědků, kdy svědek T [REDACTED] sice připustil několik telefonátů, ovšem jejich závěr byl takový, že v případě potřeby má hlídka uvědomit pověřený policejní orgán, kdy jemu se dostalo pouze informace o nálezů krabiček v provozovně. Toto jeho vyjádření potvrdil svědek Z [REDACTED], který (ať již v kanceláři či v autě) byl se svědkem T [REDACTED] přítomen telefonátu obžalovaného P [REDACTED]. Tento svědek také hovoří jen o informaci o nálezů krabiček v provozovně, přičemž další informace zůstaly pouze v rovině, že by se eventuálně mohlo něco dít a mohla by být žádána přítomnost výjezdu, přičemž nedostal ani informaci o označení bytu psem. Svědek M [REDACTED] potvrdil, že informaci o nálezů krabiček v provozovně obdržel od svědka T [REDACTED] s tím, že ale nenastala situace, kdy by měl do věci vstoupit výjezd, neboť nebylo oznámeno podezření z možného trestného činu, přičemž tato možnost byla řešena pouze hypoteticky. Svědci A [REDACTED] a J [REDACTED] – členové výjezdu pověřeného policejního orgánu - potvrdili rovněž pouze tolik, že dostali od svědka T [REDACTED] informaci o možném výjezdu, s tím že zatím bylo zajištěno několik krabiček, přičemž další pokyn nedostali. Svědek M [REDACTED] potvrdil toliko telefonát obžalovaného P [REDACTED] svědku T [REDACTED] s tím, že tento byl kolem oběda, kdy obžalovaný sděloval něco o nálezů cigaret v objektu v Žatci, přičemž nekonkretizoval množství. Současně je z výpisu pod bodem 53. odůvodnění zřejmé, že se svědkem T [REDACTED] obžalovaný hovořil naposledy ve 14:04 hodin, tedy více než 1,5 hodiny předtím než došlo k otevření bytu obžalované a ani tato časová souvislosti nesvědčí jeho tvrzení o vyrozumění nadřízených o zájmovém zboží v bytě. Z pořádaných odposlechů je současně zřejmé, že již ve 13:11 hodin obžalovaná sdělovala další osobě, že celníci chtějí kontrolovat byt, což je řešeno i v dalších hovorech uskutečněných hned po 13. hodině, kdy dle protokolu o místním šetření mělo teprve započnout místní šetření

v provozovně. Navíc již ve 13:26 hodin obžalovaný hovořil se svědkem M [REDAKCE] následně o minutu později telefonoval se svědkem T [REDAKCE], což se opakovalo ve 14:04 hodin. Svědkovi C [REDAKCE] pak volal až v 15:30 a 15:46 hodin, I [REDAKCE] v 15:40 hodin. Ve chvíli, kdy obžalovaný telefonoval se svědkem M [REDAKCE] (13:26 hodin) současně obžalovaná uskutečnila telefonát, v němž řeší povolení k domovní prohlídce, uvádí, že ji hlídají dva chlapi a dva šli pro povolení od soudu. Jednou z těchto osob tak musel být obžalovaný P [REDAKCE] sdělení o obstarávání příkazu k domovní prohlídce bylo nátlakem, aby obžalovaná V [REDAKCE] souhlasila s otevřením a prohlídkou bytu. Navíc obžalovaní příslušníci celní správy si museli být vědomi, že oni sami vůbec nemají možnost soudní příkaz zajistit, protože toto oprávnění náleží toliko pověřenému policejnímu orgánu.

69. Ostatní spoluobžalovaní příslušníci celní správy o telefonátech obžalovaného P [REDAKCE] s kolegy v přípravném řízení vůbec nehovořili až na obžalovaného K [REDAKCE] který tvrdil, že tento proběhl po označení dveří do bytu psem a také, že poté jim obžalovaným Pöschl sdělil, že policejní orgán si věc odmítl převzít. V hlavním líčení však uvedl, že obsah hovoru obžalovaného P [REDAKCE] neslyšel. V hlavním líčení svědek M [REDAKCE] k dotazu soudu uvedl, že obžalovaný informoval nadřízené jednak o nálezů krabiček v provozovně a také o podezření z dalšího zájmového zboží. Obžalovaný P [REDAKCE] tvrdil, že on se stará pouze o kynologii. Za významný fakt soud považuje i zjištění, že obžalovaný P [REDAKCE] po samotném otevření bytu již nikoho ze svých kolegů či nadřízených telefonicky nekontaktoval, jak sám vypověděl, ač by se jistě takové jednání dalo předpokládat.
70. Soud ohledně tvrzení obžalovaného o odmítnutí pověřeného policejního orgánu dostavit se na místo poukazuje na skutečnost, že tato okolnost není žádným způsobem zaznamenána jak v samotném protokolu o místním šetření, tak v rozkaze o službě, tak jak jsou tyto pod bodem 52. a 54. popsány, přičemž není pochyb o tom, že pokud by se tak stalo, šlo by o zásadní okolnost probíhající kontroly, kterou by bylo lze očekávat, že bude poznamenána. Stejně tak nebylo zjištěno, že by o tomto údajném odmítnutí jakkoliv jinak vyrozuměli obžalovaní příslušníci, ať již písemně nebo ústně své nadřízené.
71. Z uvedených skutečností vzal soud za prokázané, že obžalovaní žádným prokazatelným způsobem nevyrozuměli příslušné složky celní správy se žádostí, aby se na místo kontroly dostavil pověřený policejní orgán celní správy, kterou by odůvodnili tím, že po nahlédnutí do bytu zjistili, že se zde nachází značné množství zájmového zboží.
72. Soud dále neuvěřil obhajobě obžalovaných, že do bytu obžalované vstoupili v dobré víře, že jsou k tomu oprávněni v rámci výkonu pravomocí hlídky mobilního dohledu. Je bez pochyb, že v tomto případě nelze oprávněnost vstupu tvrdit s poukazem na ustanovení § 81 daňového řádu, když ze samotného textu tohoto ustanovení plyne, že úřední osoba provádějící místní šetření má v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení cíle správy daní, právo vstupu mj. i do obydlí, které daňový subjekt užívá současně pro podnikání, je-li to nezbytné a nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jinak. Zde je zřejmé, že obžalovaná neužívala uvedený byt současně pro podnikání, když toto provozovala v provozovně o patro níže. Poukaz obžalovaných příslušníků poznamenaný v protokole o místním šetření v tom smyslu, že použití citovaného ustanovení odůvodňuje údajná skutečnost, že v bytě má místo podnikání třetí osoba – syn obžalované, je zcela irelevantní už z toho důvodu, že tento nebyl kontrolovanou osobou v rámci projednávaného místního šetření. Zejména potom je takový poukaz zcela nelogický a tím pádem nikterak nemůže odůvodňovat postup obžalovaných příslušníků celní správy proto, že současně bylo tvrzeno, že uživatelem dané části bytu, kde bylo zboží nalezeno a také jeho pravděpodobným majitelem má být zcela jiná osoba, která nebyla přítomna. Za těchto okolností muselo být obžalovaným zřejmé, že souhlas, který jim udělil obžalovaný S [REDAKCE] a obžalovaná nemá žádnou relevanci, a to navíc za situace,

kdy obžalovaná v jeho rámci uvádí, že zpřístupňuje pouze jí užívanou část bytu, což mimo jiné potvrzuje, že obžalovaní s ní o údajném dalším nájemci jednali již před zpřístupněním bytu. K otázce oprávněnosti vstupu soud mj. poukazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 5 Tdo 1010/2013 ve světle kterého je zcela zřejmé, že vstup do bytu byl excesem práva zakotveného v § 81 daňového řádu a zde o to více, že měla být za relevantní považována údajná nájemní smlouva s osobou, která tomuto úkonu nebyla přítomna.

73. O povědomí obžalovaných o tom, že ke vstupu do bytu obžalované je třeba příkazu soudce, který oni sami ani nejsou oprávněni zajišťovat svědčí obsah hovoru z 16.7.2015 v 22:18 hodin, kdy obžalovaná Vu sděluje známé Do mj. to, že celníci jí řekli, že nyní pracují 2 skupiny, oni jsou ti, co kontrolují jen prodejny, druhá skupina se specializuje na prohlídku bytů a má sebou již předem papír (povolení soudu).
74. Závěr o tom, že počínání obžalovaných příslušníků v situaci, kdy vstoupili do bytu užívaného poškozenou za účelem kontroly, zda se zde nachází zájmové zboží, nebylo v souladu s právními předpisy, ba naopak toto bylo v rozporu s ustanovení článku 12 odst. 2 Listiny základních práva a svobod a také s ustanovením § 83 trestního řádu je proto zcela na místě. Tento samotný závěr by nepostačoval pro závěr o úmyslném porušení povinností obžalovaných příslušníků celní správy, jakožto úředních osob vykonávajících místní šetření za účelem kontroly zdanění, tedy obstarávajících věc obecného zájmu, pokud by k němu nepřistoupily další skutečnosti, plynoucí z provedeného dokazování, které prokazují subjektivní vztah obžalovaných tak, že rozhodně nelze hovořit pouze o jejich nedbalosti či opomenutí zákonných povinností.
75. Obžalovaní totiž nejen, že neinformovali své nadřízené o konkrétních okolnostech a podezřeních zjištěných na místě, když kromě informace o nezdáněných tabákových výrobcích, by se jistě dalo očekávat, že např. budou informovat o zjevně účelovém svádění jejich vlastnictví na jinou (fiktivní osobu), o opakovaných a dosti vehementních nabídkách přijetí úplatku ze strany obžalované VU, které, jak plyne z pořízených odposlechnů fakticky učinil obžalovaný H. P., ale zejména potom aktivně radili obžalované V. (prostřednictvím obžalovaného H. P., který působil jako jakýsi tlumočník na telefonu), jakým způsobem se vyhnout negativním výsledkům zjištění učiněných v bytě, a to ať již v podobě možného správního řízení či řízení trestního, přičemž takto činili za úplatku, která jim byla poskytnuta ve výši 30 000 Kč a dále v podobě naturálií, kdy je prokázáno, že nezapsali do protokolu o místním šetření veškeré na místě nalezené zboží, zejména tedy cigarety. Přičemž není pochyb o tom, že právě tato zjištění vedla k trestnímu řízení vedenému vůči obžalovaným příslušníkům a vylučují možnost označit jejich postup jako pouhý výsledek neodborně provedené domovní prohlídky.
76. Soud současně podotýká, že byla zcela vyvrácena v podstatě shodná obhajoba všech obžalovaných příslušníků celní správy o tom, že do bytu poškozené vlastně ani nevstoupili, pouze do něj nahlédli, zájmové zboží bylo viditelné pouhým nahlédnutím, stejně tak jej neprohledával pes a zboží vynášela obžalovaná. Jednak, pokud by i postupovali uvedeným způsobem, vůbec by nemohli mít přehled, zda skutečně došlo k zajištění veškerého zájmového zboží a tudíž by se rovněž nejednalo o řádné plnění jejich povinností, přičemž tato obhajoba je zjevně účelově vytvořena proto, aby se obžalovaní vyvinili ve vztahu k závěru, že vstoupili do bytu bez povolení k domovní prohlídce vydaného soudcem, čímž zmažili použitelnost takto zajištěných důkazů pro trestní řízení a fakticky tím obžalované zajistili beztrestnost ve vztahu k trestným činům dle § 240 a § 244 trestního zákoníku. Zejména potom toto tvrzení naprosto nekoresponduje se skutečnostmi stvrzenými jednak obžalovaným P. v rozkazu ke službě a dále stvrzenými podpisem všech obžalovaných příslušníků celní správy na protokole o místním šetření. V obou těchto dokumentech je jednoznačně popisován vstup příslušníků do bytu (přičemž se poznamenává, že v množném čísle), pohyb služebního psa v bytě a fyzická prohlídka skříněk poté, co je pes označil, v nichž bylo nalezeno zájmové zboží.

77. Fakt, že ze strany obžalovaných, zejména potom obžalovaného P[REDAKCE] se dostalo obžalované rady o fiktivním nájemci plyne z popsanych odposlechů, stejně tak i z vlastního vyjádření obžalovaného P[REDAKCE] ze dne 16.10.2015, tak jak je popsáno pod bodem 60. odůvodnění. Navíc tato zjištění korespondují s rozpory, které jsou prokázány ohledně nájemních smluv na byt, které byly předloženy při domovní prohlídce a následně v průběhu dalšího řízení. Stejně tak z uvedených důkazů plyne, že nájemní smlouva s fiktivní osobou byla sepsána až v den konání kontroly. O okolnostech fiktivního nájemce se obžalovaná jednak v dne kontroly opakovaně radila s různými osobami, včetně obžalovaného H[REDAKCE] P[REDAKCE] a dále o nich několikrát hovořila i po ukončení místního šetření a popisovala, jak na ni celníci byli hodní, protože ji právě tento postup s fiktivním nájemcem umožnili. V tomto směru je obzvláště podrobným hovor z 16.7.2015 v 18:02 hodin, popsáný pod bodem 36. odůvodnění. V souladu s těmito závěry je i samotné vzezření nájemní smlouvy s údajným fiktivním nájemcem, které je sepsáno ručně a zcela zjevně narychlo, přičemž i tato okolnost svědčí o úmyslném zavinění, a to všech obžalovaných, kterým zcela zjevně všechny tyto okolnosti nebyly minimálně podezřelé, když se nedomáhali jakékoliv poznámky v protokole o místním šetření a o žádných pochybnostech ani nehovořili s nadřízenými.
78. Z provedeného dokazování, a to z obsahu odposlechů, dále jasně vyplývá, že obžalovaná V[REDAKCE], po radě obžalovaného H[REDAKCE] P[REDAKCE] a za jeho osobního přispění v podobě učinění nabídky v českém jazyce, nabídla obžalovaným příslušníkům celní správy úplatek. Ze zaznamenaných hovorů plyne, že jejím zájmem bylo nejprve poskytnutí částky v řádech minimálně 150 000 Kč, aby obžalovaní celníci vůbec nevstupovali do jí užívaného bytu a ona tak nepřišla o zájmové zboží. Jak již shora uvedeno, pokud by skutečně měla být pravdivou shledána obhajoba obžalovaných, že žádný úplatek nepřijali, byla by jistě tato skutečnost uvedena v protokole o místním šetření, když zjevně šlo o nabídku opakovanou, navíc obžalovaný P[REDAKCE] sám vypověděl, že obžalovaná od počátku vyváděla a mluvila tak, že „pane, pokutu a dobrý“. Takto lze vzít za prokázanou pouze tu část výpovědi obžalovaného P[REDAKCE], že ohledně této částky obžalovanou odmítl, což ostatně potvrzuje i obsah telefonátu ze 16.7.2015 ve 14:23 hodin. Nicméně o jeho dalším postoji svědčí jednak další část tohoto hovoru a dále i předcházející část hovoru z 14:02 hodin, kdy opakovaně uvádí prostřednictvím obžalovaného H[REDAKCE] P[REDAKCE] a také přímo obžalované V[REDAKCE], že může být hodný, že jí pomůže, ale ne po telefonu. Současně je ovšem třeba uvést, že důvodem tohoto odmítnutí nebyl odpovědný postoj obžalovaného P[REDAKCE], ale jeho vědomí, že již informoval nadřízené o tom, že nějaké zájmové zboží bylo zajištěno a že tedy by bylo podezřelým, pokud by žádné nedovezli. Obsah této části odposlechů současně potvrzuje, že na samotné nabídce úplatku se nikterak nepodílel obžalovaný S[REDAKCE], který takovou možnost obžalovanému H[REDAKCE] P[REDAKCE] jasně odmítl.
79. Skutečnost, že obžalovaným příslušníkům celní správy byl následně předán úplatek ve výši 30 000 Kč je prokázána obsahem popsanych odposlechů, kdy o této částce hovoří obžalovaná opakovaně, ať již v rozhovoru s obžalovaným H[REDAKCE] P[REDAKCE] či s dalšími osobami vietnamské národnosti, včetně své rodiny. Obhajoba obžalovaných, že takto zaznamenaná tvrzení jsou nevěrohodná, mj. proto, že obžalovaná hovoří o různých částkách, nemůže obstát. Obžalovaná sice hovoří o různých částkách, ale děje se tak v různých fázích kontroly, kdy jak shora uvedeno primárně měla snahu kontrole bytu se zcela vyhnout, věděla, že zde přechovává tabákové výrobky v hodnotě, která převyšovala jí původně nabízenou částku 100 -150 tisíc korun, když navíc uvažovala tak, že krom toho, že přijde o zboží, bude jí ještě doměřena daň, popř. sankce a navíc měla zcela důvodné obavy z trestního řízení, které by mj. mohlo mít vliv na její pobyt v ČR. Poté, co obdržela informaci, že k prohlídce bytu stejně dojde, mj. na tomto místě soud poukazuje na hovor z 16.7.2015 v 14:02 hodin, z něhož jasně plyne, že obžalovaný S[REDAKCE] předával informaci o tom, že ke kontrole stejně dojde a přesvědčoval ji, aby souhlasila se vstupem, poskytla obžalovaným nižší částku ve výši 30 000 Kč, a to za to, že jí na základě rady

obžalovaných bylo umožněno „svést“ vlastnictví zájmového zboží na fiktivní osobu, přičemž současně z odposlechu hovoru ze dne 16.7.2015 v 18:02 plyne důvodné podezření, že nebylo zajištěno veškeré zboží, které se v nemovitosti mohlo nacházet – obžalovaná uvádí, že to naštěstí nedopadlo špatně, protože něco málo nechala doma. Sama obžalovaná v hovoru z 8.8.2015 sděluje, že celníkům dala peníze proto, aby protokol sepsali se špatnými údaji.

80. Soud považuje za prokázány i ten fakt, že další část úplatku, tedy majetkové výhody, jim byla poskytnuta v naturáliích, a to v podobě části zájmového zboží, nalezeného v bytě, které nebylo v rozporu se skutečností zaznamenáno v protokole o místním šetření. Tento potvrzuje zajištění celkem 21 860 kusů cigaret, tedy množství, jež odpovídá 109 ks obvyklých kartonům po 10 krabičkách + 3 krabičkám (krabička po 20 cigaretách) a dále 184 kusů balení tabáku zn. Golem. Obžalovaná však v zachycených odposleších hovoří o množství (zejména cigaret) podstatně vyšším, přičemž ačkoliv se nevyjadřuje ve všech hovorech zcela shodně, je zřejmé, že v bytě měla minimálně 200 kartonů cigaret a 200 balení tabáku. Takto např. v hovoru z 18:02 hodin v den kontroly sdělovala, že celníci našli 220 kartonů a 200 tabáků, přičemž současně v další části tohoto hovoru uvedla, že celníci nezapsali všechno zboží, ale méně a že zbytek si prodají. Stejně tak v hovoru dne 18.7.2015 v 15:40 hodin obžalovaná sděluje, že celníci zapsali jen asi 102 kartonů cigaret s tím, že půlku si prodají nebo vykouří. Tímto způsobem jednak obžalovaní v souvislosti s obstaráním věci veřejného zájmu jako úřední osoby získali další neoprávněný majetkový prospěch a dále potom fakticky znemožnili případné řádné doměření spotřební daně, když s částí zboží jež mělo být zajištěno, naložili zcela jiným způsobem.
81. O protiprávním jednání obžalovaných příslušníků celní správy, činěném ve snaze, aby obžalovaná unikla jakémukoliv postihu, tedy i správními svědčí další fakt, a to zjištění, že v protokole o místním šetření není poznamenáno ani zjištění několika krabiček neoznačených tabákovou nálepkou v prostoru provozovny obžalované, přičemž tvrzení obžalovaných, že se tak stalo proto, že byly údajně prázdné, nemůže obstát, takový postup byl v rozporu s jejich zcela logickou povinností, zaznamenat všechny podstatné skutečnosti, zjištěné během jejich činnosti. Současně je obecně známou skutečností, a to o to více osobám z „oboru“, kterými obžalovaní příslušníci byli, že správní postih se zcela běžně týká i velmi malého množství zboží, podléhajícího spotřební dani. Stejně tak je s podivem, že obžalovanými příslušníky nebyl nikterak označen či ustanoven člověk, který jim měl poskytnout informaci o zboží v bytě obžalované, přičemž je zřejmé, že k tomuto měli více poznatků, než uváděli, když z hovorů obžalované plyne, že právě od celníků dostala informaci, že ji udali Romové s tím, že jí jeden Vietnamec přinesl zboží (hovor z 16.7.2015 v 18:02 hodin).
82. Soud je toho závěru, že ústřední postavou celého průběhu místního šetření byl na straně obžalovaných příslušníků celní správy obžalovaný P. tento závěr plyne jednak z jeho postavení vedoucího hlídky a odpovídá i skutečností zjištěným z pořízeného odposlechu uskutečněných hovorů, kdy není pochyb, že bylo-li hovořeno obžalovaným H. P. s celníky, zaznívá hlas obžalovaného P. Z výpovědi obžalovaného P. a P. je současně prokázáno, že oba jednali s obžalovaným S. minimálně ve chvíli, kdy byl zajišťován jeho souhlas se vstupem do bytu obžalované, současně obžalovaný P. a K. měli být těmi, kterým byla neustanovenou osobou sdělena informace o skladování dalšího zájmového zboží obžalovanou v bytě. Všichni obžalovaní se potom fakticky podíleli na prohlídce bytu obžalované, kdy obhajoba obžalovaného P., že vlastně u této ani nebyl je zcela lichá, neboť byl vedoucím hlídky a sepisoval protokol, který jak shora popsáno neodpovídal realitě, a následně také se zájmovým zbožím manipulovali, ať již při jeho sčítání, či zapisování, nahlašování početního stavu a následně jej také nakládali do služební vozidel a odváželi. Obžalovaný K. byl osobou, která dle vyjádření obžalovaného P. a M. přivedla na místo obžalovaného S., a to v době, kdy končila kontrola prodejny. Obžalovaný M. potvrdil, že během

kontroly, byl s kolegy tzv. na doslech. Při závěru, že na projednávaném skutku se krom obžalovaného P. podíleli i obžalovaní P., M., K. vycházel soud z faktu, že šlo o situaci, kdy prováděná kontrola trvala nejméně šest hodin, kdy během této doby, se krom odvedení a přivedení služebního psa dle jejich výpovědí žádný z nich z uzavřeného prostoru přízemí domu a popř. prostoru před bytem a v bytě v prvním patře nevzdaloval, nikam neodcházeli, neodjížděli. Není tak možné, aby kterýkoliv z nich byl natolik stranou dění na místě, že by nezaznamenal jak snahu poškozené o zamezení vstupu do bytu za současného nabídnutí úplatku, tak delší dobu trvající dohadování o oprávněnosti vstupu a jednání o podpisu souhlasů obžalovanými V. a S., tak pominutí zápisu zhruba poloviny fakticky nalezených cigaret do protokolu o místním šetření, když navíc je logické, že i toto nezajištěné zboží, muselo být obžalovanými z místa odvezeno. Stejně tak všichni obžalovaní nikterak nereagovali na fakt, že do protokolu o místním šetření jsou zaznamenávány další nepravdivé informace, jak shora uvedeno – absence zápisu krabiček nalezených v prodejně, fiktivní nájemce, naopak tento kvitovali svými podpisy. Při závěru o spolupachatelství všech obžalovaných soud dále poukazuje opět na obsah pořízených odposlechů, kdy obžalovaná V. opakovaně o celnících hovoří v množném čísle. Takto lze poukázat na hovor dne 16.7.2015 v 18:02 hodin, kde obžalovaná sděluje, že tihle (celníci) si řekli o 30 000 Kč, dále že nezapsali všechno zboží, že jí poradili (vše v množném čísle). V hovoru v 19:40 hodin dokonce uvádí, že pokud byla ujišťována celníky, že se jí nic nestane, říkali jí to všichni čtyři. Po jednání na celní správě, kdy již pochopila obžalovaná, že panují pochybnosti o tom, že nemá být majitelkou zájmového zboží, potom v hovoru dne 22.9.2018 v 17:32 sděluje další osobě, že pokud dostane vysokou pokutu, půjde za těmi čtyřmi chlapy, co si od ní vzali peníze a promluví s nimi, protože jí řekli, že zařídí, aby neměla trest. Je tak zřejmé, že i hovory obžalované V. svědčí o tom, že úplatek přijali, rady jak uniknout trestními stíhání poskytl a na provedení nezákonné domovní prohlídky, se podíleli všichni obžalovaní, nikoliv pouze někteří či pouze obžalovaný P., neboť nic takové nezmiňuje.

83. V případě obžalované V. je její trestná činnost spočívající v tom, že jednak nabídla příslušníkům celní správy při výkonu jejich pravomoci, tedy při provádění kontroly zdanění výrobků, úplatek ve výši 100-150 000 Kč, aby vůbec neprováděli svou činnost v jejím bytě a dále v tom, že jim poskytla úplatek ve výši 30 000 Kč za to, že jí poradili označit za majitele těchto výrobků jinou osobu, spolu s legendou o nájmu, prokázána obsahem záznamu o uskutečněném telekomunikačním provozu, kdy je shora popsáno, jaký byl vývoj celého skutku a o jednání obžalované nepochybně svědčí obsah jejich telefonátů s obžalovaným H. P. a dalšími osobami. Tyto důkazy jsou dostačující k závěru o její vině, i přes absenci její procesní výpovědi.
84. Protiprávní jednání obžalovaného H. P. potom spočívalo jednak v tom, že se spolupodílel na nabídce uvedených finančních částek z důvodů popsaných v předchozím bodě, když tyto sám nabízel jednak přes obžalovaného S. a následně i přímo obžalovanému P., přičemž poskytnutí úplatku současně obžalované, které reálně hrozilo trestní stíhání pro trestné činy dle § 240 a § 244 trestního zákoníku, poradil a řešil s ní podrobnosti jeho nabídky, výše a účelu, to vše za situace, kdy byl obžalovaný V. jasně informován o počtu tabákových výrobků, které v bytě uchovávala a nebezpečí jejího trestního stíhání pro shora uvedené trestné činy si byl nepochybně vědom. Navíc, další indicie o možnosti trestního stíhání měl obžalovaný na základě informací sdělených obžalovanými S. a P.
85. Obžalovaný S. se v hlavním líčení doznal jednak k tomu, že antidoval dotčenou nájemní smlouvu a stejně tak uvedl, že nikdy neviděl v domě žádného podnájemníka. Z provedených odposlechů a ostatně i z jeho vlastní výpovědi je zřejmé, že byl informován o zámyslu obžalovaných příslušníků celní správy provést kontrolu i v bytě obžalované, přičemž současně věděl od obžalovaného H. P., že v bytě je zboží, neboť tento jej již v čase 15:02, tedy před vstupem celníků do bytu, žádal, aby z bytu odnesl 100-200 kartonů cigaret. Ač obžalovaný

S[redně] tuto činnost odmítl a lze považovat za prokázané, že z domu odešel ještě před vstupem celníků do bytu, jeho trestní odpovědnost je dána jednak faktem, že již v den kontroly ústně potvrdil, že obžalovaná je oprávněna byt dále pronajmout, což je zaznamenáno v protokole o místním šetření, ač tento údaj byl lživý, a dále zjištěním, že v době následující kontrole vyhotovil dodatek nájemní smlouvy z 24.10.2014, který, jak sám uvedl antedatoval, dle kterého byla obžalovaná oprávněna byt dále poskytnout do užívání třetí osobě bez jeho souhlasu a tento datoval dnem 30.12.2013 se stanovením data účinnosti nově sjednaného práva k 1.1.2014. Toto jeho jednání nelze považovat za pouhou neškodnou pomoc obžalované, lež (sám uvádí, že v domě nikdy žádného podnájemníka neviděl) či zmatek v datech, a to právě s ohledem na skutečnost, že popsáním způsobem jednal poté, co prokazatelně věděl o zájmovém zboží v bytě obžalované a také byl informován obžalovanými celníky o jejím možném trestním stíhání pro trestné činy dle § 240 a § 244 trestního zákoníku. Soud poukazuje na to, že zcela konkrétní skutečnosti plynou z hovoru uskutečněného dne 16.7.2015 ve 14:02 hodin a dále z hovorů z téhož dne z 19:40 a 21:46 hodin a ze dne 22.7.2015 v 19:31 hodin.

86. Ze všech shora popsaných důvodů proto soud dospěl k závěru, že jednání obžalovaných P[redně], P[redně], M[redně] a K[redně] pod bodem 1. výroku tohoto rozsudku je na místě ve shodě s podanou obžalobou kvalifikovat jako zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku, když všichni uvedení, jakožto příslušníci Celní správy České republiky, která je podle § 1 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb. a podle § 1 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. bezpečnostním sborem, v době, kdy byli ve službě, tedy podle § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku jako úřední osoby, přijali od obžalované T[redně] H[redně] V[redně] částku 30 000 Kč a přesně nezjištěné množství neokolkovaných cigaret a tabáku za to, že při kontrole zaměřené na prodej a skladování i tabákových výrobků v prodejně provozované T[redně] H[redně] V[redně] u níž zjistili větší množství cigaret a tabáku neokolkovaných v souladu s platnou legislativou, tedy řádně nezdaněných, do protokolu o místním šetření uvedli zjištění menšího množství těchto tabákových výrobků a současně jí poradili, aby sepsala fiktivní podnájemní smlouvu na jinou osobu, dle níž pronajala část bytu, v němž byly tabákové výrobky nalezeny jiné osobě, aby se tak vyhnula trestnímu stíhání pro spáchání přečinů zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku. Jak přijatá částka 30 000 Kč, tak i přijaté tabákové výrobky jsou úplatkem ve smyslu ustanovení § 334 odst. 1 trestního zákoníku, neboť ve vztahu k obžalovaným příslušníkům Celní správy ČR se jednalo o neoprávněnou výhodu, spočívající v jejich přímém majetkovém obohacení, na kterou neměli nárok. Obžalovaní P[redně], P[redně], M[redně] a K[redně] uvedeným jednáním současně konali jako úřední osoby nejen ve prospěch obžalované V[redně] ale i v rozporu s povinnostmi stanovenými v ustanovení § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění, dle kterého jsou povinni zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu jejich služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména jsou povinni v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody.
87. Současně obžalovaní P[redně], P[redně], M[redně] a K[redně] popsaný úplatek převzali i v úmyslu obohatit se, tedy opatřit si neoprávněný prospěch, proto je jejich jednání kvalifikováno i jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku. Obžalovaní při vědomí, že byt užívaný spoluobžalovanou T[redně] H[redně] V[redně] mohou prohlédnout pouze na základě příkazu k domovní prohlídce vydaného podle § 83 trestního řádu soudcem příslušného soudu, o čemž svědčí zaznamenané telefonní hovory a blíže soud odkazuje na bod 72. a následující odůvodnění, provedli fakticky domovní prohlídku bez tohoto příkazu a při této zajistili ve výroku tohoto rozsudku uvedené množství nezdaněných a v souladu platnou legislativou řádně neoznačených tabákových výrobků. Tímto jednáním jednak porušili ustanovení § 83 trestního řádu, ale současně jednali i ke škodě práv spoluobžalované T[redně] H[redně] V[redně] neboť neoprávněně zasáhli do nedotknutelnosti jejího obydlí, tedy do práva garantovaného čl. 12 odst.

2 Listiny základních práv a svobod, přičemž tento stav je na místě považovat za jinou závažnou újmu ve smyslu § 329 odst. 1 trestního zákoníku. Uvedení obžalovaní tímto jednáním úmyslně překročili svou pravomoc, přičemž okolnosti v tomto směru tvrzené obžalovanými jak v protokole o místním šetření, tak v denním rozkazu, tak v rámci jejich výpovědí, tedy že prohlídku bytu za účelem zajištění nezdařených tabákových výrobků mohli vykonat podle ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je třeba odmítnout z důvodů popsanych shora pod body 72. a následujících odůvodnění.

88. Jednáním pod bodem 1. obžalovaní P■■■■, P■■■■, M■■■■ a K■■■■ naplnili rovněž všechny znaky skutkové podstaty přečinu nadřizování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, neboť na základě shora popsanych důkazů - zejména obsahem uskutečněných telefonních hovorů a rovněž listinnými důkazy lze mít za prokázané, že spoluobžalované T■■ H■■ V■■ v průběhu kontroly poradili, aby vytvořila a jim předložila fiktivní nájemní smlouvu, dle níž část bytu, v níž byly zjištěny neokódované tabákové výrobky, pronajala jiné osobě, a takto jednali v úmyslu jí umožnit vyhnout se trestnímu stíhání, které s ohledem na faktický stav a množství zajištěných tabákových výrobků bez řádného označení, prokazujícího jejich zdanění museli zcela důvodně očekávat a věděli, že obžalovaná V■■ je nejméně podezřelá ze spáchání přečinů zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 tr. zákoníku. Z okolností prokázaných především telefonickými hovory je zjevné, že takto jednali již po slibu či předání úplatku nejméně v podobě peněz.
89. Jednání obžalované T■■ H■■ V■■ je z důvodů shrnutých pod bodem 83. odůvodnění kvalifikováno jako zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, neboť obžalovaným příslušníkům Celní správy České republiky při výkonu jejich pravomoci v době, kdy byli ve službě, tedy podle § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku úředním osobám, předala úplatek v podobě částky 30 000 Kč a současně jim ponechala část tabákových výrobků neoznačených v souladu s platnou legislativou, které byly v jí užívaném bytě nalezeny, přičemž její jednání bylo motivováno snahou vyhnout se trestnímu a poř. i správnímu postihu. Nabídku či poskytnutí peněz a tabákových výrobků jako úplatku při místním šetření podle § 80 až 84 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je nutné považovat za úplatek nabídnutý/poskytnutý v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném zjišťování plnění povinností daňových subjektů při správě daní.
90. Jednání obžalovaného H■■ T■■ P■■ je z důvodů shrnutých pod bodem 84. odůvodnění rovněž kvalifikováno jednak jako zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, neboť při telefonickém hovoru během kontroly provozovny obžalované V■■ nabízel nejdříve B■■■■ S■■■■ úplatek až ve výši 150.000,- Kč pro příslušníky Celní správy ČR, aby neprovedli kontrolu v bytě, který užívala obžalovaná a v němž se nacházely nezdaněné tabákové výrobky s tím, že úplatek by předal S■■■■, který to ale odmítl, následně nabízel v téže souvislosti nespifikovanou částku i přímo obžalovanému P■■■■ jakožto příslušníkovi Celní správy ČR. Dále obžalovaný svým jednáním naplnil i všechny znaky skutkové podstaty přečinu nadřizování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, neboť také telefonicky žádal obžalovaného S■■■■, aby vyhotovil fiktivní dodatek k nájemní smlouvě mezi ním a obžalovanou V■■ aby byla podpořena její verze zapsaná v protokolu o místním šetření, že nezdaněné tabákové výrobky nalezené v bytě patří jiné osobě, to vše za účelem umožnit obžalované V■■ uniknout trestnímu stíhání pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku a přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, neboť věděl, že se v bytě ještě před jeho kontrolou příslušníky Celní správy ČR nachází značné množství nezdaněných tabákových výrobků, které patří obžalované V■■ které hrozilo trestní stíhání.

91. Jednáním pod bodem 2. výroku rozsudku obžalovaný B. S. naplnil také skutkovou podstatu přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, neboť bylo prokázáno, že při vědomí skutečností svědčících o důvodném podezření, že obžalovaná V. spáchala přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku a přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 tr. zákoníku vyhotovil a antidatoval dodatek k nájemní smlouvě ve znění popsaném shora pod bodem 85., což mělo podpořit verzi zapsanou v protokolu o místním šetření, že nezdaněné tabákové výrobky nalezené v bytě užívaném obžalovanou V. patří jiné osobě.
92. Všichni obžalovaní se popsaného jednání dopustili úmyslně, a to nejméně v úmyslu nepřímém, neboť si byli vědomi nepřipustnosti svého jednání a s možnými trestněprávními následky byli srozuměni.
93. Při úvaze o druhu a výměře trestu přihlédl soud k ustanovení § 38 a následujících trestního zákoníku a dospěl k následujícím závěrům:
94. Žádný z obžalovaných příslušníků celní správy dosud nebyl soudně trestán, což je okolnost jim polehčující. Soud měl ohledně těchto obžalovaných příslušníků k dispozici jejich služební charakteristiky, z nichž rovněž nejsou zjištěna žádná negativa. K obžalovanému prap. P. bylo zjištěno, že je ve služebním poměru u Celní správy ČR od 13.9.1993, naposledy byl zařazen jako referent mobilního dohledu Celního úřadu pro Ústecký kraj. Jeho služební hodnocení je kladné, několikrát mu byla poskytnuta mimořádná i kázeňská odměna. Od 10.2.2017 je z důvodu tohoto trestního stíhání postaven mimo službu. Ze služební charakteristiky J. P. plyne, že od 1.1.2013 do 31.12.2016, kdy ukončil služební poměr, byl zařazen jako psovod na oddělení mobilního dohledu Celního úřadu pro Ústecký kraj. I jeho služební charakteristika je kladná, rovněž jemu byla poskytnuta mimořádná i kázeňská odměna. Prap. K. M., který je ve služebním poměru od 1.8.1996, je nadřazeným také hodnocen kladně, mimo jiné vykonával funkci skladníka, kterou plnil řádně. I jemu byla poskytnuta mimořádná i kázeňská odměna. Obžalovaný M. je také od 10.2.2017 postaven mimo službu. Prap. J. K. je dle služební charakteristiky ve služebním poměru od 15.8.2008, je hodnocen kladně, proto mu byla několikrát udělena mimořádná odměna. I on je od 10.2.2017 postaven mimo službu. Obžalovaní se k projednávanému jednání nedoznávají, což je jistě jejich právo, ovšem soud je toho názoru, že takové zjištění svědčí o jejich postoji k projednávanému skutku a nemůže vést k závěru, že v průběhu trestního řízení u nich nastala určitá míra sebereflexe a získání potřebného náhledu na škodlivost jejich počínání. Těmto obžalovaným současně přitěžuje fakt, že svým jednáním naplnili skutkovou podstatu více, celkem tří trestných činů, přičemž v případě jednoho z nich jde o zločin. Stejně tak ve shodě se státním zástupcem má soud za to, že obžalovaní jednali s rozmyslem, kdy jejich činnost byla do značné míry promyšlená, počínali si zkušeně, nešlo rozhodně o žádné zkratovitě, neuvážené jednání, toto trvalo řadu hodin, v rámci který vůbec nejednali tak, jak by bylo možno v rámci jejich postavení a služebního zařazení předpokládat, ba naopak, vynucovali si vstup do bytu obžalované, hrozili soudním příkazem k domovní prohlídce, ač k tomuto nepodnikali žádné reálné kroky, přistoupili i k radám obžalované, jak se vyhnout trestní odpovědnosti a uložení správní sankce a z celého jednání plyne, že zjevně čerpali ze svých zkušeností celníků. Navíc přitěžujícím je i zjištění zistného motivu jejich počínání, kdy rozhodně nešlo o žádný exces činěný v prosté snaze pomoci obžalované v její životní situaci, kdy v konečném důsledku jednak přijali soukromé finanční prostředky obžalované, ale současně přijetím cigaret a neuvedením odpovídajícího počtu do protokolu o místním šetření, přispěli i ke stavu, že ani pro případ doměření spotřební daně, by tato nemohla být stanovena přílehavě. Není tak pochyb, že jednání, kterým byli uznáni vinným je vysoce společensky škodlivé, kdy míra odpovědnosti úředních osob pro případ jejich úmyslného protiprávního jednání je společností důvodně očekávána jako značná. V případě všech obžalovaných je zřejmé, že trest musí být

v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 trestního zákoníku ukládán jako úhrnný, a to s ohledem na četnost spáchaných trestných činů. Není rovněž pochyb, že nejpřísněji trestnou je u všech těchto obžalovaných trestní sazba dle § 331 odst. 3 trestního zákoníku, která činí 3-10 let.

95. Obžalovaný P■■■■, jak shora uvedeno, byl vedoucím hlídky mobilního dohledu, tedy osobou, která nese stěžejní odpovědnost za její počínání na místě kontroly, když navíc i z provedených důkazů je zřejmé, že v rámci „vyjednávání“ na místě před vstupem do bytu, projevoval největší aktivitu. Proto je soud toho názoru, že trest jemu ukládaný musí být trestem nejpřísnějším a současně u tohoto obžalovaného shledal s ohledem na všechny uvedené skutečnosti a míru jeho účasti příslušným návrh státního zástupce na uložení již represivního, nepodmíněného trestu odnětí svobody. Tento trest byl obžalovanému uložen ve výměře tří let, tedy na spodní hranici, přičemž i přesto jde o dobu dosti citelnou, má-li plynout ve věznici a zejména potom se jeví dostatečnou jak pro nápravu obžalovaného P■■■■, tak jde o trest, který dává náležitý signál společnosti, že podobná protiprávní jednání úředních osob nebudou tolerována. Pro výkon uloženého trestu byl obžalovaný v souladu s § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.
96. V případě obžalovaných P■■■■, M■■■■ a K■■■■ soud nepovažuje návrh státního zástupce na to, aby i jim byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody za přiměřený zejména míře účasti všech obžalovaných na projednávaném skutku, když je zřejmé, že byli v pozici toliko členů hlídky a této nevěleli a rovněž není prokázáno, že by sami přímo komunikovali s kterýmkoliv z kolegů. Za přiměřený proto soud považuje trest odnětí svobody v délce tří let, jehož výkon současně podmíněně odložil na dosti dlouhou zkušební dobu v trvání pěti let, během které je dán dostatečný časový prostor pro sledování vedení řádného života a obžalovaným je dána šance prokázat, že jsou schopni nápravy i bez přímého působení uloženým trestem odnětí svobody.
97. V případě všech obžalovaných příslušníků clení správy soud přistoupil také k současnému uložení trestu zákazu činnosti, který spočívá v zákazu výkonu zaměstnání, povolání a funkce v celní správě a ostatních bezpečnostních sborech a činnosti strážníka městské policie. Soud si je vědom, že popsanou činnost zřejmě znemožní již samotné odsouzení pro úmyslnou trestnou činnost, nicméně trest zákazu činnosti je na místě proto, že trestná činnost byla páchána právě v souvislosti s výkonem zakazované činnosti. Všem těmto obžalovaným byl trest vyměřen v délce pěti let.
98. Dále soud u všech obžalovaných příslušníků celní správy shledal důvodným návrh státního zástupce na uložení peněžitého trestu, tento ukládal dle § 67 odst. 1 trestního zákoníku, neboť se trestnou činností snažili získat majetkový prospěch. Vzhledem k závažnosti trestné činnosti přitom stanovil počet denních sazeb na 20 a jejich výši pouze na 1 000 Kč, když zohlednil současně, nikterak vysoké majetkové poměry jednotlivých obžalovaných a také výši jim poskytnuté majetkové výhody, tedy úplatku. Současně je z vyjádření všech obžalovaných v dnešním hlavním líčení zřejmé, že uložení peněžitého trestu v celkové výměře 20 000 Kč v případě žádného z nich neodporuje jejich finanční situaci a majetkovým poměrům. Pro případ, že by uložené peněžitě tresty nebyly ve stanovené lhůtě uhrazeny, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody, a to každému z obžalovaných v trvání tří měsíců, když tato doba odpovídá výši uloženého peněžitého trestu.
99. Obžalovaná V■■■■ spáchala pouze jeden trestný čin, na druhou stranu, byla další z ústředních postav proto, že právě ona uchovávala nezdaněné a řádně neznačené tabákové výrobky a proto to byla právě ona, kdo měl hlavní zájem na odstranění či zmenšení z tohoto stavu plynoucích následků pro její osobu. Obžalovaná dosud nebyla soudně trestána, na její straně absentuje doznání, využila svého práva nevypovídat, tudíž není možno ověřit, zda získala potřebný náhled na své

počinání. Při zvážení těchto okolností soud shledal důvodným návrh státního zástupce na uložení trestu odnětí svobody, jehož výkon ještě nebude bezprostředně spojen s odnětím svobody, přičemž z trestní sazby 1-6 let tento vyměřil v navrhované délce dvou let. Jeho výkon současně podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání čtyř let, během které je dán dostatečný časový prostor pro sledování vedení řádného života a obžalované je dána šance prokázat, že je schopna nápravy i bez přímého působení uloženým trestem odnětí svobody.

100. Obžalovaný H. P. naplnil skutkovou podstatu dvou trestných činů, přičemž je ohrožen trestní sazbou 1-6 let a je rovněž na místě ukládání trestu úhrnného dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Tento obžalovaný rovněž nebyl dosud soudně trestán. Soud tento trest co se týče jeho druhu, výměry a zkušební doby vyměřil shodně jako v případě obžalované V. když uvážil jeho roli prostředníka, ale současně i rádce obžalované V. a také jeho postoj k trestné činnosti, jež nesvědčí o získání potřebného náhledu na nepřípustnost jeho počinání. I v případě tohoto obžalovaného, lze očekávat, že k jeho nápravě postačí pouhá hrozba trestem odnětí svobody, nikoliv jeho přímý výkon ve věznici.
101. Obžalovaný S. naplnil skutkovou podstatu toliko jednoho trestného činu, navíc pouze přečinu, který je ohrožen trestní sazbou 6 měsíců až 3 léta, neboť je třeba ji posuzovat dle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, ohledně kterého hrozilo trestní stíhání obžalované V., které pomáhal tak, jak shora popsáno. K jeho osobě není zjištěno ničeho negativního, dosud nebyl trestán. S ohledem na skutečnost, že tento obžalovaný je podnikatelem, který se sice odmítl vyjádřit ke svým majetkovým poměrům, ale není pochyb o tom, že je vlastníkem minimálně dotčeného objektu, přistoupil soud v jeho případě k uložení toliko peněžitého trestu, který považuje za dostatečný k zajištění nápravy tohoto obžalovaného ve smyslu uvědomění si minimálně nutnosti respektovat platná ustanovení uzavřených smluv a nepřizpůsobování jejich obsah momentálním potřebám. Peněžitý trest byl s ohledem na společenskou škodlivost jednání určen v počtu 80 denních sazeb po 1 000 Kč. Současné uložení trestu odnětí svobody, byť podmíněně odloženého na zkušební dobu, vzhledem k osobě obžalovaného a k jeho dosavadnímu řádnému životu soud nepovažuje za nutné. Pro případ neuhrazení peněžitého trestu ve stanovené době, byl stanoven přiměřený náhradní trest odnětí svobody v délce osmi měsíců.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech, a to ve lhůtě osmi dnů ode dne jeho doručení. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Odvolání nemohou podat ti, kdož se ho výslovně vzdali.

Louny 19. června 2019

Mgr. Hana Bachová v. r.
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem projednal ve veřejném zasedání konaném dne 4. června 2018 v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Věry Kloudové a soudců JUDr. Romana Dobeše a Mgr. Ivy Dvořákové odvolání obžalovaného **Ing. J. S.** narozeného [redacted] proti rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 7. 6. 2016 č. j. 15 T 188/2011-1051 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d) tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje**.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se rozhoduje tak, že

obžalovaný

Ing. J. S., narozený [redacted] v [redacted], důchodce, bytem [redacted],

se podle § 226 písm. a) tr. řádu zprošťuje obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech ze dne 1. 9. 2011 č. j. ZT 497/2010-78 pro skutek spočívající v tom, že

jako pracovník Odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Žatec ve své kanceláři v budově toho úřadu v Žatci, ul. Obránců Míru 295:

pod bodem 1. obžaloby

v době od 2. 5. 2006 do 19. 5. 2009 v souvislosti s vyřizováním specializované činnosti v oblasti schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezených vozidel k provozu na pozemních komunikacích přijal od obviněného **E. S.** při každé jeho návštěvě v částkách 1 000 Kč postupně celkem nejméně 60 000 Kč, kdy obviněný **S.** obviněnému **S.** tyto částky předával, takže nad rámec správních poplatků do svých žádostí vkládal částku 1 000 Kč, a to za

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová

účelem rychlého vyřízení svých žádostí, aniž by si obviněný S[redacted] obviněnému S[redacted] o jakoukoliv peněžní částku pro sebe řekl, načež obviněný S[redacted] vyřídil převážnou většinu žádostí podaných obviněným S[redacted] nejpozději do druhého dne od podání žádosti,

tedy

jako veřejný činitel v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci

v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu přijal úplatek, a čin spáchal jako veřejný činitel,

tím měl spáchat

trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009,

trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009

a podle § 226 písm. b) tr. řádu se zprošťuje obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech ze dne 1. 9. 2011 č. j. ZT 497/2010-78

pro skutek spočívající v tom, že

jako pracovník Odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Žatec ve své kanceláři v budově toho úřadu v Žatci, ul. Obránců Míru 295:

pod bodem 3. obžaloby

dne 3. 11. 2009 přijal od Ja[redacted] H[redacted], narozeného [redacted], (jehož trestní věc byla řešena samostatně) láhev červeného vína v hodnotě cca 100 Kč, kterou mu J[redacted] H[redacted] předal za jeho vstřícnost při vyřízení své žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla č. j. MUZAS [redacted] podané dne 2. 11. 2009, kdy mu tuto jeho žádost vyřídil do druhého dne od jejího podání, aniž by si obviněný S[redacted] o cokoliv za své úřední jednání řekl,

pod bodem 4. obžaloby

dne 17. 9. 2009 přijal od Z[redacted] V[redacted]é, narozené [redacted] (jejíž trestní věc byla řešena samostatně) v souvislosti s podáním její Přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel, týkající se automobilu AVIA A 31 registrační značky [redacted] dvě láhve ovocného španělského piva v hodnotě do 50 Kč, které mu Z[redacted] V[redacted] předala za projednání a za vyřízení podané přihlášky v neúřední den, aniž si obviněný S[redacted] o cokoliv za své úřední jednání řekl,

tedy

jako veřejný činitel v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci

v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu přijal úplatek, a čin spáchal jako veřejný činitel,

tím měl spáchat

trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009,

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová

trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Lounech byl obžalovaný Ing. J. S. znám vinným trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, kterého se měl dopustit tím, že jako pracovník Odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Žatec ve své kanceláři v budově tohoto úřadu v Žatci, ul. Obránců Míru 295:

1. v době od 2. 5. 2006 do 19. 5. 2009 v souvislosti s vyřizováním specializované činnosti v oblasti schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezených vozidel k provozu na pozemních komunikacích přijal od E. S. za každou podanou žádost 1 000 Kč, postupně celkem 161 000 Kč, kdy E. S. obžalovanému S. tyto částky předával tak, že nad rámec správních poplatků do svých žádostí vkládal částku 1 000 Kč, a to za účelem domnělého rychlého vyřízení svých žádostí, aniž by si obžalovaný S. obžalovanému S. o jakoukoliv peněžní částku pro sebe řekl, načež obžalovaný S. tyto vyřídil do několika hodin nejpozději do druhého dne od podání žádosti a peníze si nechal,

2. dne 3. 11. 2009 přijal od J. H., narozeného láhev červeného vína v hodnotě cca 100 Kč, kterou mu J. H. předal za jeho vstřícnost při vyřízení své žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla č. j. MUZAS podané dne 2. 11. 2009, kdy mu tuto jeho žádost vyřídil do druhého dne od jejího podání, aniž by si obžalovaný S. o cokoliiv za své úřední jednání řekl,

3. dne 17. 9. 2009 přijal od Z. V., narozené v souvislosti s podáním její Přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel, týkající se automobilu AVIA A 31 registrační značky dvě láhve ovocného španělského piva v hodnotě do 50 Kč, které mu Z. V. předala za projednání a za vyřízení podané přihlášky v neúřední den, aniž si obžalovaný S. o cokoliiv za své úřední jednání řekl, tedy v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu přijal úplatek, a čin spáchal jako veřejný činitel.

Za tento trestný čin byl obžalovaný odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře dvou roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou roků.

2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný bezprostředně po jeho vyhlášení odvolání, které prostřednictvím své obhájkyň následně písemně odůvodnil následovně: Odvolání obžalovaného směřuje do výroku o vině i výroku o trestu. Podle obžalovaného nebyla prokázána jeho vina, pokud jde skutek pod bodem 1. rozsudku. Pokud jde o zbývající dva skutky, pak nebyla naplněna materiální stránka trestného činu. Jde již o v pořadí třetí rozhodnutí soudu prvního stupně, přičemž podle názoru obhajoby se soud prvního stupně neřídil pokyny odvolacího soudu. Ten ve zrušujícím rozhodnutí konstatoval, že pokud jde o skutek pod bodem 1., závěr soudu prvního stupně o vině obžalovaného založený pouze na výsledku svědka S. z přípravného řízení, který však nebyl podpořen jiným důkazem, nemůže obstát. Dále odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně neučinil dostatečná skutková zjištění, pokud jde o samotný popis skutku. Aniž by si svědka znovu vyslechl či provedl jiné důkazy, dospěl soud prvního stupně ke skutkovým zjištěním, že obžalovaný přijal úplatek v 161 případech, a že by bez úplatku věc nevyřídil rychle. Svědek však dle obhajoby ani v přípravném řízení neuváděl, že šlo o 161 případů, a spolupracovnice obžalovaného potvrdila, že v některých případech přijímala žádost od svědka ona a nikoliv obžalovaný. Majetkové poměry obžalovaného nesvědčí o tom, že by přijal úplatky v souhrnné výši 161 000 Kč. Ze zjištění učiněných v přípravném řízení vyplývá, že obžalovaný vyřizoval veškeré žádosti, i jiných osob než svědka S., velmi rychle v obdobných lhůtách.

Závěr soudu prvního stupně o vině obžalovaného a popisu skutku je tak v rozporu s provedenými důkazy, kdy jediný výslech svědka z přípravného řízení interpretuje podle svých potřeb a v rozporu s ostatními provedenými důkazy. Jde o spekulace soudu. Závěr o vině obžalovaného nelze učinit na základě jedné výpovědi z přípravného řízení, kterou svědek již nikdy nezopakoval, a která není podpořena žádným dalším důkazem.

Pokud jde o skutky pod body 2. a 3. rozsudku, pak podle obsahu odvolání obžalovaného není naplněn materiální znak trestného činu, a sice společenská nebezpečnost činu pro společnost. Obžalovaný si o žádné plnění neřekl ani dopředu, ani po vyřízení věci. Šlo o dobrovolnou a nečekanou iniciativu svědka J. H. a svědkyně Z. V. Postup obžalovaného při vyřizování jejich věcí nebyl nadstandardní, obdobně se choval i v jiných případech. Nebylo zjištěno, že by jejich věci vyřídil na úkor jiných osob. Pivo ani víno neznamenalo pro obžalovaného žádný prospěch. V jednom případě lahev zkonsumoval s kolegyní, ve druhém případě věc nechal v kanceláři a o její osud se dále nezajímal. Trestní řízení pana H. a paní V. nadto skončila zastavením jejich trestních stíhání. Obžalovaný byl dlouhodobě sledován v práci i ve volném čase a nebylo zjištěno ničeho, co by naznačovalo či potvrdzovalo, že obžalovaný přijímá finanční úplaty za svoji činnost. Zaznamenané předání lahve vína a piva obžalovaný nepopírá. Pokud by však přijímal úplatky od tak rozsáhlé sítě dovozců vozidel, jak naznačuje soud prvního stupně, nemohla by taková skutečnost orgánům činným v trestním řízení uniknout. Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a rozhodl sám tak, že obžalovaného obžaloby zproští.

3. Krajský soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání podle hledisek uvedených v § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku v obou jeho výrocích, a to z hlediska vad, které jim obžalovaný vytýkal, přezkoumal i správnost řízení rozsudku předcházejícího a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je důvodné.
4. Řízení, které vyhlášení napadeného rozsudku předcházelo, není zatíženo žádnou vadou, která by mohla mít vliv na věcnou správnost rozsudku, a žádné námitky procesní povahy ve svém odvolání neuplatnil ani obžalovaný. Na tomto místě je nutné zmínit, že danou trestní věcí se krajský soud zabýval již dvakrát a předchozí odsuzující rozsudky z důvodů podrobně rozvedených v předchozích zrušovacích usneseních musel zrušit a věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí.
5. Skutková zjištění soudu prvního stupně vyjádřená ve skutkové větě **pod bodem 1. napadeného rozsudku** však neodpovídají výsledkům dokazování provedeného v hlavním líčení. Rozhodnutí o vině obžalovaného je podle odůvodnění napadeného rozsudku založeno toliko na jediném přímém důkazu, jímž je výpověď svědka E. S. z přípravného řízení, v níž se svědek doznal ke spáchání vlastní trestné činnosti, čímž zároveň usvědčoval obžalovaného. Věrohodnost výpovědi tohoto svědka z přípravného řízení ohledně motivu a způsobu poskytování úplatku, ale i ohledně skutečnosti, že byl stejný úplatek obžalovanému poskytován i dalšími osobami, podle soudu prvního stupně podporuje výpověď svědka V. G. a trestní příkaz Okresního soudu v Lounech č. j. 15 T 213/2011-50. Výpověď svědka E. S. pak byla podle soudu prvního stupně též v souladu se zjištěnými složkami se žádostmi o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezených vozidel na Městském úřadu v Žatci, z nichž soud prvního stupně zjistil, že žádostí podal svědek E. S. celkem 161. Soud prvního stupně přitom neuvěřil výpovědi téhož svědka z hlavního líčení, v níž popřel, že by se žalovaného jednání dopustil.
6. Krajský soud však na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že závěr o vině obžalovaného ze spáchání jednání pod bodem 1. napadeného rozsudku nelze postavit na výpovědi zcela nevěrohodného svědka E. S. Výpověď, ve které tento svědek

usvědčoval ze spáchání trestné činnosti nejen sám sebe (zřejmě nevědomky), ale také obžalovaného, podal svědek E■■■■ S■■■■ pouze v přípravném řízení. Tuto výpověď pak obsahově v hlavním líčení nezopakoval, naopak její obsah následně popřel. Podle názoru krajského soudu nelze dospět k závěru o věrohodnosti jakékoliv z výpovědí tohoto svědka za situace, kdy se svědek E■■■■ S■■■■ svým přístupem k trestnímu řízení zcela znevěrohodnil nejen tím, že jeho jednotlivé výpovědi se navzájem popíraly, ale také tím, že se tento svědek v hlavním líčení označil za psychiatrického pacienta, přičemž nedokázal uvést jméno lékaře psychiatra, u něhož je (a dle svých tvrzení i v minulosti byl) léčen. Odvolací soud za účelem ověření obecné věrohodnosti tohoto svědka učinil dotazy na lékaře – psychiatry sídlící v Lounech, Žatci a Chomutově, kdy z odpovědí, které krajský soud obdržel a **provedl jimi** důkaz, zjistil, že svědek E■■■■ S■■■■ nebyl a není léčen u žádného z nich. V situaci, kdy závěr o vině obžalovaného stojí a padá se závěrem o věrohodnosti výpovědi tohoto svědka učiněné v přípravném řízení, není možno užít této jeho výpovědi, kterou později opakovaně popřel, jako hlavního důkazu v neprospěch obžalovaného, když svědek E■■■■ S■■■■ je zcela zřejmě obecně nevěrohodným, neboť ani informace, které podával o své zdravotním stavu, neodpovídaly zjištěním soudu učiněným z odpovědí na dotazy směřované vůči lékařům. Pakliže svědek E■■■■ S■■■■ není schopen vypovídat pravdivě ani o takto základní skutečnosti, jakou je jeho zdravotní stav, nelze bez pochybností dospět k závěru, že kterákoliv jeho výpověď v tomto řízení podaná může být věrohodná natolik, aby na ní, jako na hlavním pilíři, mohl být postaven závěr o vině obžalovaného. Výpověď tohoto svědka učiněná v přípravném řízení přitom není fakticky podporována žádnými provedenými důkazy.

7. Pokud se týká trestního příkazu Okresního soudu v Lounech ze dne 10. 11. 2011 č. j. 15 T 213/2011-50, který nabyl právní moci dne 9. 12. 2011, krajský soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že tento nepodporuje závěr o vině obžalovaného, jak konstatováno v odůvodnění napadeného rozsudku, ale naopak jej vyvrací. Tímto trestním příkazem sice byl svědek V■■■■ G■■■■ pravomocně odsouzen pro trestný čin podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, který spáchal jednáním spočívajícím v tom, že v přesně nezjištěné době od 14. 8. 2008 do 17. 10. 2008 v kanceláři obžalovaného v souvislosti s vyřizováním své žádosti požádal obžalovaného o vyřízení žádosti v den jejího podání a za tímto účelem předtím vložil obžalovanému do složky s předávanou žádostí peněžní částku 1 000 Kč, aniž by se obžalovanému o této částce zmínil, přičemž obžalovaný tuto žádost vyřídil až další den a téhož dne si V■■■■ G■■■■ převzal od obžalovaného rozhodnutí a následně po vyzvednutí složky zjistil, že obžalovaný si částku 1 000 Kč nevzal, když částka zůstala ve složce. Z toho vyplývá, že ze strany obžalovaného v reakci na jednání svědka V■■■■ G■■■■ došlo k naprosto bezvadnému postupu, kdy na žádost o přednostní vyřízení věci obžalovaný nereagoval, věc vyřídil ve standardním (byť i přesto velmi krátkém) čase a částku, kterou svědek do složky obžalovanému navíc vložil, si obžalovaný neponechal. Se složkou ji svědkovi vrátil. Lze pak jen těžko bez důvodných pochybností připustit, že by obžalovaný opakovaně a v podstatě kontinuálně stejným způsobem přijímal obdobnou částku jako úplatek od svědka E■■■■ S■■■■, když od jiného svědka, jak vyplývá z výše citovaného pravomocného rozhodnutí soudu, by stejnou částku za obdobných okolností nevzal.
8. Jako důkaz, který by mohl podpořit závěr o vině obžalovaného, na rozdíl od soudu prvního stupně, krajský soud neshledal ani výpověď svědka V■■■■ G■■■■ který je bratrancem obžalovaného (*pozn. rodinné vztahy existují mezi v postatě všemi k jednání pod bodem 1. napadeného rozsudku vyloučenými svědky*). Ten v souladu s obsahem výše popsaného trestního příkazu uvedl, že peníze do žádosti obžalovanému skutečně dal, ale obžalovaný o nich nevěděl. Od nikoho dalšího neslyšel, že by obžalovanému dávali peníze pro urychlení vyřízení žádostí. Svědek nevěděl, proč dal částku 1 000 Kč, ale na víc neměl. Potvrdil také, že obžalovaný si neponechal ničeho. Dále

vedl, že o délce přihlašování vozidel, či o tom, že by obžalovanému dával peníze, se svědkem E■■■■ S■■■■ nehovořil.

9. Co se ostatních ve věci provedených důkazů týká, ty podle závěru krajského soudu obžalovaného z projednávaného jednání neusvědčují, naopak spíše podporují jeho obhajobu. Skutečnost, že by obžalovanému dávali peníze navíc v souvislosti s žádostmi, které v rámci náplně své práce na Městském úřadě v Žatci obžalovaný vyřizoval, popřeli svědci L■■■■ F■■■■ H■■■■ G■■■■, J■■■■ H■■■■ Z■■■■ V■■■■ M■■■■ H■■■■, J■■■■ G■■■■ M■■■■ G■■■■ a M■■■■ G■■■■. Svědci J■■■■ H■■■■, Z■■■■ V■■■■ a M■■■■ H■■■■ přitom výslovně uvedli, že obžalovaný po nich sám nikdy žádný finanční obnos nad rámec poplatků nepožadoval. Ve prospěch obžalovaného pak vypovídá i svědek J■■■■ D■■■■, vedoucí odboru dopravy Městského úřadu v Žatci, dle kterého pracoval obžalovaný bez problémů, byly na něj za celou dobu pouze asi dvě stížnosti kvůli jeho vystupování. Prováděl obžalovanému namátkové kontroly, které dopadly vždy dobře. Tento svědek také potvrdil, že standardní doba vyřizování žádostí byla do dvou dnů, přičemž dovozy se běžně řešily i mimo úřední dny. Potvrdil též, že obžalovaný chodil do práce dříve, přičemž veřejnost mohla do budovy od 7 hodin. Odevzdávání peněz na poplatky do složky úřední osobě byla na riziko daného úředníka, byla to však běžná praxe. Na obžalovaného dle tohoto svědka byly i pochvaly. K době, po kterou standardně trvalo vyřízení žádosti, se vyjádřila též spolupracovnice obžalovaného svědkyně H■■■■ G■■■■ podle které se snažili žádosti z předešlého dne vyřídit do 8 hodin ráno dne následujícího. Žádosti obecně vyřizovali ten samý den nebo do dalšího dne.
10. Odvolací soud nadto doplnil dokazování úředním záznamem o podaném vysvětlení B■■■■ K■■■■ ze dne■■■■, dle kterého B■■■■ K■■■■ pracovala jako pokladní Městského úřadu v Žatci. Znalá G■■■■ byli to největší dovozci v Žatci, hradili i jeden za druhého. Potvrdila, že obžalovaný občas přinesl na pokladnu peníze od žadatelů. Někdy měl přesně, jindy mu vracela. Chodil hlavně v době velké frekvence žádostí, tj. v letech 2003 – 2006. Dále potvrdila, že obžalovaný chodil brzy do práce a žadatelé za ním docházeli i před úředními hodinami a nechávali u něj peníze na poplatky. G■■■■ většinou čekali na ni. Dále uvedla, že s penězi na pokladnu chodí i jiní pracovníci, je to běžná praxe.
11. Jak vyplývá ze všeho výše popsaného, velmi krátká doba, v níž byly obžalovaným standardně vyřizovány jím zpracovávané žádosti, byla standardní a známá i jeho spolupracovníci a nadřízenému. Oba také věděli, že obžalovaný jedná s veřejností i před úředními hodinami, neboť chodil brzy do práce. To potvrdila též svědkyně, která byla na daném úřadě pokladní. Touto praxí se obžalovaný nijak netajil, provozoval ji dlouhodobě a standardně vůči širokému okruhu žadatelů, nikoliv jen vůči vybraným osobám. Jak vyplývá z výpovědi pokladní, standardní praxí též bylo hrazení poplatků za žadatele na pokladně obžalovaným, činí tak i jiné úřední osoby. Je tedy zřejmé, že veškerá činnost, kterou obžalovaný prováděl, ať se týká doby jednání se žadateli, způsobu hrazení poplatků i doby na vyřízení žádosti, byla v jeho případě standardním postupem, s nímž se nijak netajil, tento byl znám jeho spolupracovníkům i nadřízenému, stejně jako veřejnosti. Ve světle těchto zjištění pak, při absenci věrohodného důkazu, který by obžalovaného z projednávaného jednání usvědčoval (nesvědčí o tom ani výsledky odposlechu a sledování, byť částečně v období mimo žalované), nelze dospět k závěru o vině obžalovaného, který měl přijímat úplatky za účelem rychlého vyřízení žádostí, když rychlé vyřízení žádosti obžalovaným bylo postupem standardním. Nemohlo pak ani jít o „domnělé“ rychlé vyřízení žádosti, jak dovozuje soud prvního stupně, když praxe, s jakou obžalovaný při vyřizování žádostí běžně postupoval, byla známa nejen jeho kolegům, ale také veřejně, tedy nepochybně zejména dovozcům vozidel, kteří u obžalovaného vyřizovali žádosti opakovaně, mezi něž patřil právě i svědek E■■■■ S■■■■ Ten tak neměl jediného důvodu obžalovanému za účelem urychlení vyřízení žádosti čehokoliv kromě poplatku dávat. Obžalovaný si svědkům o žádné takové plnění neříkal.

V jednom jediném případě, kdy bylo již soudem pravomocně rozhodnuto o vině svědka V. G., sice došlo k předání finanční částky nad rámec poplatku obžalovanému, avšak bez jeho vědomí a s tím výsledkem, že obžalovaný svědku V. G. vše, co nad rámec poplatku obdržel, vrátil. Pro závěr o přijímání úplatků obžalovaným pak nesvědčí ani jeho rodinná a majetková situace, kladné pracovní hodnocení, dlouholetá pracovní praxe a opomenout nelze ani jeho dosavadní bezúhonnost, jak trestněprávní, tak i přestupkovou.

12. Za této situace pak nelze dospět ohledně jednání pod bodem 1. obžaloby (a pod bodem 1. napadeného rozsudku) k jinému závěru než, že odvolání obžalovaného je důvodné, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán. Z uvedených důvodů proto krajský soud napadený rozsudek pro neúplnost skutkových zjištění a porušení ustanovení trestního zákona zrušil a obžalovaného za jednání pod bodem 1. obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu zprostil obžaloby.
13. Pokud se týká jednání pod body 2. a 3. napadeného rozsudku (tj. jednání pod body 3. a 4. obžaloby), krajský soud dospěl k závěru, že i zde je třeba přiznat odvolání obžalovaného důvodnosti. Popsaná jednání totiž podle krajského soudu není možno shledat trestnými činy, když nesplňují podmínky § 12 odst. 2 tr. zákoníku, co se případů společensky škodlivých, v nichž nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, týká. Předně je třeba poznamenat, ve shodě se závěry o skutkových zjištěních učiněnými soudem prvního stupně, že k oběma těmto jednáním podle výsledků provedeného dokazování došlo. U obou jednání se však jednalo o iniciativu jiných osob než obžalovaného. Svědek J. H. vypověděl, že mu obžalovaný nabídl možnost jednání mimo úřední den (u obžalovaného standardní postup, jak popsáno výše) a svědek mu proto za jeho vstřícné jednání při vyzvednutí vyřízené žádosti dal lahev vína. Obžalovaný reagoval negativně, když řekl, že to nemuselo být. Ani nenaznačil, že za své jednání něco očekává. Obdobné pak vyplývá i z výpovědi svědkyně Z. V. která obžalovanému pivo ze Španělska přinesla proto, že byla ráda za jeho ochotu ji vzít mimo úřední dny (opět u obžalovaného běžný postup). Obžalovaný opět reagoval negativně, když svědkyni řekl, že se to nedělá, a že „zlobí“. Navíc mu pivo dala při odchodu v době, kdy věc samotná již byla vyřízena. Krajský soud v kontextu všech těchto zjištění, když vzal v potaz též zanedbatelnou hodnotu naturálních plnění, která byla obžalovanému těmito svědky darována, dospěl k závěru, že za užití principu ultima ratio nelze uzavřít, že by tato jednání mohla být trestným činem (resp. jeho dílčími útoky). Tento závěr odpovídá v kontextu výše popsaného též skutečnosti, že trestní věc svědka J. H. spočívající v témže jednání byla usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech ze dne 26. 5. 2011 č. j. ZN 561/2011-11, které nabylo právní moci dne 31. 5. 2011, podle § 159a odst. 4 tr. řádu s přihlédnutím k ustanovení § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu odložena, když státní zástupce dospěl k závěru, že tímto způsobem lze postupovat, mimo jiné z důvodu výše úplatku a okolností předání. Stejně pak bylo rozhodnuto o trestní věci svědkyně Z. V. usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech ze dne 26. 5. 2011 č. j. ZN 960/2011-8, které nabylo právní moci dne 31. 5. 2011, a to z obdobných důvodů.
14. Ze všech výše popsaných důvodů pak nemohl krajský soud rozhodnout jinak, než tak, že napadený rozsudek i v této části pro porušení trestního zákona zrušil a obžalovaného za jednání pod bodem 3. a 4. obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžaloby, když v žalobním návrhu pod body 3. a 4. označený skutek není trestným činem.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal zcela bezvýsledně dovolání, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí 10 000 Kč (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

V Ústí nad Labem dne 4. června 2018

Mgr. Věra Kloudová v. r.
předsedkyně senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.6.2018. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 13.8.2020.

Irena
Balážová

Digitálně podepsal
Irena Balážová
Datum: 2018.06.07
14:27:01 +02'00'

U s n e s e n í

Okresní soud v Lounech rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 29. srpna 2016 v Lounech, v trestní věci **obviněného D** [redacted] **P** [redacted] **nar.** [redacted], v Třinci, trvale bytem [redacted] jednatele společnosti, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Příbram, stíhaného pro zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku **t a k t o :**

Podle § 231 odst. 1, odst. 2 trestního řádu, § 223 odst. 2 trestního řádu se z důvodů uvedených v § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu, **z a s t a v u j e** trestní stíhání obžalovaného D [redacted] P [redacted], nar. 3. 7. 1984, pro skutek spočívající v tom, že:

dne 8.9.2013 kolem 11.55 hod. v souvislosti s návštěvou svého odsouzeného bratra R [redacted] P [redacted], nar. [redacted] ve Věznici Nové Sedlo, okr. Louny, přivezl nárokový balík, při jehož předání ke kontrole a přebírání strážným hlavního vchodu Vězeňské služby ČR nstržm. J [redacted] Č [redacted] nar. [redacted], jehož povinností m.j. též bylo prověřit, zda je balík řádně zabalen, má předepsanou hmotnost a povolený obsah, položil na balík určený ke kontrole obálku s bankovkou v hodnotě 1.000,- Kč v úmyslu poskytnout tuto částku přítomným příslušníkům Vězeňské služby ČR za jejich vstřícnost a ochotu při vyřizování doručení balíku, přičemž k dotazu službu konajícího příslušníka vězeňské služby, co se nachází v obálce, sdělil, že je to pro přítomné příslušníky vězeňské služby za vstřícnost při vyřizování doručení balíku jeho odsouzenému bratrovi R [redacted] P [redacted], po odmítnutí tohoto finančního obnosu ze strany nstržm. Černého tento obnos nabídl další přítomné příslušnici Vězeňské služby ČR M [redacted] S [redacted], nar. [redacted], a po opětovném odmítnutí a výzvě necht' si peníze odnese, vzal obálku s penězi zpět a odešel z prostoru hlavního vchodu věznice.

O d ů v o d n ě n í

Státní zástupce okresního státního zastupitelství v Lounech, podal dne 14.3.2014 pod sp. zn. ZT 590/2013 u Okresního soudu v Lounech obžalobu na D [redacted] P [redacted], pro shora uvedený skutek, ve kterém je spatřován zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.

Po předběžném přezkoumání obžaloby, z hledisek uvedených § 181 odst. 1 a § 186 trestního řádu, předseda senátu Okresního soudu v Lounech nařídil hlavní líčení, kde bylo provedeno dokazování a rozsudkem ze dne 5.5.2014, č.j. 2T 44/2014- 206, bylo rozhodnuto tak, že podle § 226 písm. b) trestního řádu se obžalovaný D [redacted] P [redacted] zprošťuje obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech, ze dne 14.3.2014 sp. zn. ZT 590/2013. K odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech, rozhodoval odvolací senát Krajského soudu v Ústí nad Labem v neveřejném zasedání dne 25.11.2015 tak, že napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a uložil soudu aby o věci znovu jednal a rozhodl. V závěru svého rozhodnutí, odvolací senát uvedl, že dospěje-li nakonec Okresní soud k závěru o vině obžalovaného a bude ukládat trest, bude nevyhnutelně třeba nejprve ověřit stav dalších čtených trestních řízení, která byla či jsou proti obžalovanému vedena, nejméně ve věcech Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 31 T 85/2014, Obvodního

soudu pro Prahu 10 sp. zn. 2T 111/2014 a 1T 175/2014, Okresního soudu v Karviné sp. zn. 5 T 190/2014, Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 6 T 50/2014, Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 14 T 46/2014 a Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 3 T 177/2013.

Předseda senátu Okresního soudu v Lounech všechna rozhodnutí vyžádal. Dospěl k závěru, že postupně některá rozhodnutí soudu byla zrušena, při ukládání souhrnných trestů a lze pouze přihlížet k rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 1 T 175/2014. Ze spisového materiálu soud zjistil, že D█████ P█████ byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 28.1.2015 sp. zn. 1 T 175/2014 uznán vinným, přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, kdy pro výkon uloženého trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Rozsudek nabyl právní moci dne 16.6.2015.

Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 14 T 46/2014 soud zjistil, že rozsudkem ze dne 30.4.2015 byl obžalovaný D█████ P█████ uznán vinným, přečinem přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem s pronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen byl k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 roků a pro výkon uloženého trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Současně byl zrušen výrok o trestech z rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 24.1.2014 sp. zn. 3 T 177/2013 a z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25.4.2014 sp. zn. 6 T 50/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně k níž došlo zrušením pozbyla podkladu. Dále byl za další trestnou činnost v této věci, ukládán souhrnný trest odnětí svobody ve výměře 18 měsíců, kdy pro výkon uloženého trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Současně byl zrušen, výrok o trestu z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 7.8.2014 sp. zn. 2 T 111/2014, z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22.9.2014 sp. zn. 31 T 85/2014 a z trestního příkazu Okresního soudu v Karviné ze dne 26.9.2014 sp. zn. 5 T 190/2014 jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně k níž došlo zrušením pozbyla podkladu.

K odvolání obžalovaného D█████ P█████, rozhodoval Městský soud v Praze, ve veřejném zasedání konaném dne 27.10.2015 pod sp. zn. 5 To 298/2015, kde bylo rozhodnuto, že napadený rozsudek se zrušuje ve výroku o vině ohledně bodu 3 rozsudku a v důsledku toho i ve výroku o trestu uvedeného pod literou b) a znovu bylo rozhodnuto tak, že za přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 7.8.2014 sp. zn. 2 T 111/2014, který byl obžalovanému doručen 3.9.2014. Za přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22.9.2014 sp. zn. 31 T 85/2014, který byl obžalovanému doručen 20.11.2014. Za přečin krádeže, podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, z trestního příkazu Okresního soudu v Karviné ze dne 26.9.2014 sp. zn. 5 T 190/2014, který byl obžalovanému doručen 18.4.2015.

Podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 16 měsíců, se zařazením do věznice s dozorem. Současně byl zrušen trest z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 7.8.2014 sp. zn. 2 T 111/2014, z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22.9.2014 sp. zn. 31 T 85/2014, z trestního příkazu Okresního soudu v Karviné ze dne 26.9.2014 sp. zn. 5 T 190/2014 jakož i všechna další

rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně k níž došlo zrušením pozbyla podkladu. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn a to ve výroku o vině pod bodem 1, ve výroku o vině pod bodem 2 a ve výroku o trestu pod literou a), kdy pod literou a) byl uložen obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 roků, se zařazením do věznice s dozorem.

U obžalovaného by s ohledem na datum spáchání skutku, případě uznání viny přicházel v úvahu ukládání souhrnného trestu, ke shora uvedeným trestům z citovaného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 14 T 46/2014, kdy byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 roků, se zařazením do věznice s dozorem a nepodmíněný trest v odnětí svobody v trvání 16 měsíců, se zařazením do věznice s dozorem. Dále bude obžalovaný vykonávat i trest uložený rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 1 T 175/2014, kdy mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, se zařazením do věznice s dozorem. Soud dospěl k závěru, že v dané věci je možno trestní stíhání obžalovaného zastavit. K tomuto závěru, vede soud skutečnost, že tresty a to nepodmíněné, které byly obžalovanému v této věci uloženy, jsou tresty dostatečné, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení může státní zástupce podat stížnost do **t ř í** dnů ode dne oznámení usnesení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

V trestním stíhání se pokračuje, prohlásí-li obžalovaný do 3 dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá.

V Lounech dne 29. srpna 2016

JUDr. Petr Šilhan, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jetelová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.9.2016. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 13.8.2020.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl v hlavním líčení konaném dne 4.dubna 2018 v Lounech v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Hany Bachové a přísedících I. [REDACTED] H. [REDACTED] a B. [REDACTED] P. [REDACTED],

takto:

Obžalovaný Ing. P. [REDACTED] V. [REDACTED], narozený [REDACTED] v Praze, trvale bytem [REDACTED],

je vinen, že

dne 10. 8. 2017 v době kolem 20.30 hodin v Lounech, nám. Petra Obrovce, usedl ve stavu vykazujícím požití návykové látky do vozidla Renault, [REDACTED] na místo řidiče a přes výzvu zasahujících strážníků Městské policie Louny, aby s vozidlem neodjížděl a vyčkal příjezdu Policie České republiky, s vozidlem z ulice Petra Obrovce poodjel několik metrů směrem do ul. Žižkova, následně z vozidla vystoupil a odcházel směrem k baru Námořník na nám. Petra Obrovce, přičemž nedbal výzvy zasahujícího strážníka Městské policie Louny R. [REDACTED] S. [REDACTED], nar. [REDACTED] aby počkal na příjezd Policie ČR a následně na parkovišti před barem Námořník se pokusil se slovy "Není takovej trošku problémek, dát vám nějaký peníze, aby jste odkráčeli a mě tady to auto nechali" o podplacení zasahujících strážníků Městské policie v Lounech R. [REDACTED] a S. [REDACTED] a I. [REDACTED] F. [REDACTED], nar. [REDACTED], v úmyslu dosáhnout neřešení jeho protiprávního jednání,

tedy

jinému v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu nabídl úplatek a čin spáchal vůči úřední osobě,

čímž spáchal

zločin podplacení podle § 332 odst. 1, alinea první, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 15 (patnácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a stanoví se zkušební doba na 2 (dva) roky.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti v trvání 2 (dvou) let, který spočívá v tom, že se mu po dobu výkonu trestu zakazuje řízení motorových vozidel všeho druhu.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl zjištěn shora popsáný skutkový stav.
2. Obžalovaný v hlavním líčení odkázal na svou výpověď z přípravného řízení, kdy uvedl, že z inkriminovaného odpoledne si nic nepamatuje, ale opilý neřídí a úplatky nedává. Toho dne pracovali na porcelánci v Lounech, a to při teplotě 50 °C. Po práci ho rozbolela hlava a postupně si vzal 4 ks tablety Ibuprofen 400. Po poledni šli doplnit tekutiny, šli na pivo do nějaké restaurace v Lounech. Kolik vypil pív, ani co bylo dál, neví, stejně tak jako jakým jel autem. Na situaci s městskou policií si rovněž nepamatuje, neví ani, že by popojížděl s nějakým vozidlem. Dále obžalovaný v hlavním líčení doplnil, že na porcelánci pracovali s kolegou Š. [REDAKCE] asi tři hodiny, hledali nečistoty v pecní atmosféře. Jeho práce spočívá v tom, že pracuje ve vysoké teplotě, natahuje se až do červeného žáru, kde je cca 1000 °C, tam se dá vydržet jen několik vteřin. Během doby co takto pracovali se střídavě dostával do styku s vysokou teplotou, přičemž při opravě je třeba být stále v kanálu, kde je teplota cca 50 – 60 °C. Na sobě mají žáruvzdorný oblek. Práci v porcelánci jsme ukončili kolem poledne. Domnívá se, že důvodem, proč si z toho dne nic nepamatuje je to, že mu pravděpodobně „přeskočilo“ z těch extrémních podmínek. Zhruba od poledních hodin dne 10. 8. 2017 si nic nepamatuje, a to až do ranních hodin dne 11. 8. 2017, kdy se probudil doma, kam neví, jak se dostal. Nepamatuje si, zda mu pan Š. [REDAKCE] následně řekl, co se v Lounech stalo. Obdobnou práci jako toho dne v Lounech již v minulosti vykonával minimálně ve 20-25 případech. 4 tablety Ibuprofenu konzumoval postupně během jedné hodiny v porcelánci, kdy se převlékal a balil věci. Požití prášků je poslední věc, kterou si pamatuje, zapil je vodou, neví jak z areálu odjížděl, mají tam dobré vztahy, tak se s nikým neloučili, nepamatuje si ani, že se s kolegou rozhodli jít do restaurace na pivo. Obžalovaný dále tvrdil, že podobný výpadek paměti již určitě měl. Důvodem bylo přepracování. V současné době není registrován u žádného specializovaného lékaře, od 10. 8. 2017 žádného specialistu nenavštívil, ale je k tomu připraven. Alkohol požívá příležitostně, tak 1x za měsíc. Nedovede říci, proč 10. 8. 2017 konzumoval alkohol celé odpoledne a navíc, když mu nebylo dobře. Opilý neřídí, ale je pravdou, že v minulosti řídil pod vlivem alkoholu, tehdy nebyl disciplinovaný, teď jde o výsledek přepracování a vysoké psychické zátěže z práce. Policie mu nedávala dýchnout, ani nedošlo na odběr krve.
3. Z výpovědi svědka R. [REDAKCE] S. [REDAKCE] bylo zjištěno, že dne 10.8.2017 vykonával jako městský strážník noční službu se svědkyní F. [REDAKCE]. Kolem 20.30 hod. byli vysláni k restauraci u koupaliště, kam přijeli ihned, neboť od místa byli kousek. Oznamovatel svědek K. [REDAKCE] ukázal na muže, který seděl ve vozidle zn. Renault a snažil se z místa odjet. V době, kdy přijeli byl oznamovatel nakloněn do vozidla k obžalovanému a snažil se mu vysvětlit, aby nikam nejezdil. Vozidlo v té době stálo na přechodu pro chodce před Sportbarem u koupaliště, a to ve směru

jízdy k Baroknímu špitálu, tedy k centru města a ve svém jízdním pruhu, mělo nastartovaný motor. Oznamovatel jim řekl, že jeho kamarád je pod vlivem alkoholu a že chce odjet. Ve vozidle na místě řidiče seděl obžalovaný a na místě spolujezdce svědek Š[REDAKOVANÉ]. Jak z oznamovatele, tak z obžalovaného a jeho spolujezdce byl cítit alkohol. Obžalovaný říkal kolegyni, že pil pivo a kořalku. Přivolal dopravní policii a vyzval obžalovaného, aby nikam nejezdil a oznamovatel nikam nechodil. Obžalovaného také vyzval k předložení dokladů. K setrvání na místě vyzýval obžalovaného opakovaně, s tím, aby nepopojížděl, ale ten po chvíli, kdy svědek jednal s oznamovatelem nasedl do vozidla a popojel asi 15 m směrem k cukrárně. Pak svědkovi stále podával klíče od vozidla s tím, že mu ho má pohlídat a i se spolujezdcem odcházeli směrem k baru vedle cukrárny. Svědek a kolegyně šli za nimi, oba vyzýval, aby neodcházeli a vyčkali na příjezd policie, ale nereagovali. Obžalovaný vešel do baru, pak přišla servírka, zda mu může nalít, svědek odpověděl, že ne. Obžalovaný pak vyšel z baru, v ruce držel peněženku, je možné, že si chtěl v baru něco koupit, ale když vyšel ven, tak jí šermoval vůči svědkovi a doprovodil to slovy, zda by to nějak nešlo, že by mu dal nějaké peníze, aby ho nechal i s tím autem být. Bankovky přitom neukazoval. Svědkovi bylo mi jasné, že je chce uplatit, tak odpověděl, zda si je s někým neplete, že jsou policie. Nabídka se odehrála v době, kdy na místě ještě nebyla státní policie a byla u toho i kolegyně. Kolem se pohyboval i svědek Š[REDAKOVANÉ]. Domnívá se, že když mu obžalovaný nabízel úplatek, tak si myslel, že svědek věc nebude řešit se státní policií. K pořízení videonahrávky svědek uvedl, že jde o MP4 záznam (zvukový i obrazový), který nosí na kapse služebního oděvu za účelem zaznamenání všech přestupkových řízení. Obžalovaný si nestěžoval na bolest hlavy, neuváděl žádný „black out“ ani žádné jiné zdravotní problémy. Nebyl tzv. „mimo sebe“ komunikoval a vnímal věci, které se dějí. To, že byl pod vlivem alkoholu svědek usoudil z jeho chování, komunikace, pohybu. Obžalovaného předali dopravní policii a učinili úřední záznam. K dechové zkoušce nedošlo, protože ji obžalovaný odmítl, u toho svědek ještě byl.

4. Svědkyně I[REDAKOVANÉ] F[REDAKOVANÉ] je rovněž městskou strážnicí a tato potvrdila výpověď svědka S[REDAKOVANÉ] včetně údajů, že poté co obžalovaný vyšel z baru vedle cukrárny a v ruce držel peněženku, tak řekl něco ve smyslu, že jim může dát peníze a aby ho nechali na pokoji, v tu chvíli na místě ještě dopravní policie nebyla. Obžalovaný chtěl, aby mohl z místa odejít. Důvodem, proč na místo přivolali dopravní policii bylo jejich podezření, že opilá osoba řídila vozidlo. Oznamovatel jí na místě řekl, že obžalovaný měl několik piv a tvrdý alkohol. Subjektivně se jí obžalovaný jevil tak, že byl velmi opilý, byl z něho dost cítit alkohol, trochu se motal, špatně gestikuloval a chodil, nestěžoval si na nějaké zdravotní problémy, ani nepožadoval přivolání rychlé zdravotní služby. Svědkyně má za to, že současně obžalovaný věděl moc dobře, co dělá, neboť chtěl jít ještě dál do hospody a popíjet, obžalovaný nebyl tzv. „mimo sebe“.
5. Svědek J[REDAKOVANÉ] Š[REDAKOVANÉ] vypověděl, že pracuje u obžalovaného necelý rok, a to jako technik žáruvzdorných vyzdívek. Vybavují si prováděli servis pece, a to za provozu, asi 2- 3 hodiny, kdy v peci byla teplota cca 800 až 900 °C. Na sobě měli speciální žáruvzdorný oblek, za pomoci kterého se tam dá alespoň částečně pracovat. Nelze tak pracovat celou hodinu, ale s menšími přestávkami práce vykonávat lze. Konkrétně roztahovali pecní vozy a dělali analýzu vnitřní části pece. Nevzpomínám si, zda cestu do Loun řídil obžalovaný, neboť se běžně při řízení střídají. Obžalovaný po 2-3 hodinách říkal, že se mu udělalo nevolno, proto si vzal prášek na bolest hlavy. Neví, kolik těch prášků bylo. Pili vodu. Po skončení práce si uklidili věci a kolem 13.-14 .hodiny odjeli do Loun do nějaké restaurace, jejíž název ani místo si nepamatuje. Vozidlo řídil obžalovaný. Tam si dal oběd a pivo, zda si dal oběd i obžalovaný, si není jist, ale oba si dali jedno malé pivo. Pak jeli dál a zastavili se u jiné restaurace s tím, že zde zůstanou a dají si pivo. Vzápětí svědek uvedl, že do druhé restaurace šli pěšky, protože restaurace od sebe byly vzdálené cca 0,5-1 km. Auto nechali zaparkované před první restaurací. Ve druhé restauraci si také dali pivo. Svědek jich vypil asi 5 a více, plus jednoho „panáka“. Obžalovaný také pil pivo, kolik jich měl neví, chodil i kouřit před restaurací a s někým se zde zapovídal. Obžalovaný určitě vypil jedno malé a jedno

velké pivo. V té druhé restauraci obžalovaný nebyl v úplně dobré náladě, zřejmě měl bolest hlavy, což mu říkal. Nepamatuje si, jak dlouho v restauraci byli nebo zda se nepřemístili ještě někde jinam. Ten den byla práce velmi náročná, takže i těch 5 piv, které vypil, mu stačilo, aby jeho mysl nebyla úplně bystrá. Dále si svědek pamatuje, že před restaurací byl ruch a že tam přijela městská policie, co se řešilo neví. Neví nic o tom, že by obžalovaný před restaurací v době, kdy tam byla městská policie, usedal do vozidla za volant. Obžalovaný si občas na bolest hlavy stěžuje. Nikdy s ním nezažil situaci, že by měl tzv. „okno“. Nepamatuje si, co se odehrálo po skončení jednání s městskou policií. Druhý den se probudil doma, přičemž vzdálenost mezi Louny a jeho bydlištěm je cca 70 km, neví jak se domů dostal. Původně ale měli v plánu vzít si taxi, o tom se bavili už v té restauraci cca kolem 16 hodiny. Zvažovali i přespání v Lounech. Nevzpomíná si, kdy následně mluvil s obžalovaným, zda druhý den, či až následující den. Neví, o čem se bavili, možná, že prohodili nějaké slovo o tom, co se v Lounech stalo. K dalším dotazům svědek uváděl, že ten den pořádně nic nepili, měli na pivo chuť, tak šli do těch restaurací. Nedokázal vysvětlit, jak se jejich vozidlo ocitlo zaparkované před druhou restaurací. Když mu v době ukončení práce v porcelánce řekl obžalovaný, že ho bolí hlava a že mu není dobře, tak byl zkroušený, zasmušilý, bez nálady, nebyl hovorný, ale když na něj svědek mluvil, tak normálně odpovídal. Cestou z porcelánky obžalovaný auto řídil normálně, jel opatrně, svědek neměl strach.

6. Svědek Ing. F. K. byl hostem restaurace na koupališti. Potvrdil, že sem chodí pravidelně kolem půl třetí odpoledne. Obžalovaný a svědek Š. (kterého svědek označoval jako J.) už v restauraci u stolu seděli, pili piva a pak vyšli ven. U stolu společně i se svědkem Jenčkem hovořili asi 1,5 hodiny než obžalovaný odešel na zahrádku, toho dne si nestěžoval na bolest hlavy. Někdy večer, byla už tma, svědek vyšel ven si zakouřit a viděl je, oba se jevíli v podnapilém stavu, jejich chůze byla nejistá. Někdo z hostů venku řekl, že chtějí nastoupit do auta a odjet, proto zavolal městskou policii. Strážníkovi svědek řekl, že obžalovaný s kolegou požívali alkoholické nápoje, měl strach, aby se něco nestalo. Svědek tvrdil, že následně šel zpátky do restaurace, takže neví, co se venku dělo. Po chvíli opět vyšel ven a viděl, že auto obžalovaného stálo na jiném místě než předtím, takže bylo jasné, že muselo popojet. Po výpovědi svědka S. svědek K. připustil, že v době, kdy přijela hlídka stál u vozidla, které řídil obžalovaný. Obžalovaného a jeho kolegu znal z dřívějších setkání v restauraci a věděl, že pracují v porcelánce na pecích. Pokud v minulosti obžalovaný v restauraci konzumoval pivo, tak jednou pro něj přijel kamarád a a ve druhém případě jej odvezla jeho manželka. Toho dne s obžalovaným a jeho kolegou mluvil prvně kolem 17 hodin, to byli v normálním stavu, bylo to ještě několik hodin před tím, než chtěli s autem odjet.
7. Svědek O. J. pracuje jako mistr pecí Elektroporcelán Louny, a. s. S obžalovaným spolupracují 2,5 až 3 roky, je odborníkem na žáruvzdorné vyzdívky a provádí různé opravy a údržby, považuje ho za svého známého. V srpnu 2017 obžalovaný prováděl prohlídku klenby pece za provozu, tedy za žáru. V peci je 43 vozů, každý se musí posunout a obžalovaný s kolegou v té peci, kde bylo 1340 °C, v určité fázi ty vzorky sundávali a zakrývali, aby se zjistilo, kde je problém. Práce trvala minimálně polovinu ranní směny a byla ukončena přibližně v poledne s tím, že se pak pec musela dát do původního stavu. Obžalovaný s kolegou odjížděli těsně před koncem ranní směny do Loun na oběd. V peci lze vydržet maximálně 2-5 minut, pak se musí vylézt ven a jít zase zpátky. Oblečení je žáruvzdorné. Po práci byl obžalovaný a jeho kolega „vyřízení“, teplo je extrémní, ale nemůže říct, že byli ve stavu, že by nevěděli o světě. Obžalovaný si stěžoval, že ho bolí hlava a bral si nějaký prášek. Obžalovaný nežádal přivolání lékaře, ani nemluvil o tom, že k němu pojede sám. Poté, co si prášek vzal se choval stejně. Vypadali vysíleně, ale komunikovali normálně. Neví, kdo z nich řídil vozidlo, ani zda někomu z nich bylo špatně tak, že by nebyl schopen řídit. Následně za svědkem přijeli do hospody na koupališti, kam přišel kolem 14:30 hodin, oni dorazili později. Poté všichni probírali pracovní záležitosti, ale řeč s nimi moc nebyla, těšili se domů. Více mluvil svědek Š., ale obžalovaný věděl, o čem se baví, občas hovořu

přítakal. V hospodě všichni pili pivo. Společně seděli chvíli, svědek vypil asi tři piva, pak jel domů autobusem. Když odcházel, šli obžalovaný s kolegou ven kouřit.

8. Soud dále měl k dispozici kamerový a zvukový záznam, který byl zajištěn ze zařízení umístěného na oděvu strážnice F[REDACTED]. Tento podává zcela přesný a podrobný průběh služebního zákroku strážníků Městské policie Louny. Takto z něj mj. plyne, že ve chvíli, kdy strážníci začali jednat s obžalovaným, tento seděl ve vozidle, u něhož byl zapnutý motor a zjevně byl ovlivněn alkoholem, proto byl prostřednictvím operačního na místo požadován příjezd dopravní policie. Strážník S[REDACTED] vyzval ve 20.26 hodin řidiči vozidla - obžalovaného, aby neodjížděl a vypnul motor, načež v čase 20.27 hodin se vozidlo rozjelo a strážník reaguje tak, že křičí, aby neodjížděl. S městskou policií komunikoval na místě svědek K[REDACTED], který k dotazu svědkyně F[REDACTED] k množství obžalovaným vypitého automobilu uvádí, že toho obžalovaný vypil hodně, „o kousek víc než já“, přičemž tento svědek zjevně dosti těžce artikuluje, dále dodává, že obžalovaný krom piva pil kořalku a proto nechtěl, aby řídil. Následně je slyšet hlas obžalovaného, který žádá strážníky, aby mu umožnili zavřít okénko u vozu, aby mu nikdo nevykradl vozidlo, přičemž uvádí, že mu je to jedno a že jde na pivo, s tím, že ve 20.29 hodin je slyšet bouchnutí dveří vozidla a je patrné, že dva muži odcházejí od vozidla pryč směrem k baru U námořníka. Svědek Š[REDACTED] opakuje „je to vaše a běda, jak to auto někdo vykrade“ a ukazuje směrem k vozidlu. Oba městští strážníci jdou za nimi a vyzývají je, aby vyčkali na místě, čemuž obžalovaný a svědek Štrébl nevyhověli. Obžalovaný k výzvě městské policie, učiněné jménem zákona, na posečkání u vozu uvádí „já nemusím na nic čekat, je mým právem odejít“ a dále odchází s pravou rukou v kapse. Následně obžalovaný v prostoru před barem U námořníka říká směrem k městským strážníkům: „Mě by hlavně zajímalo, jakým způsobem se chcete domluvit?“. Na to mu svědek S[REDACTED] odpovídá: „Vždyť vy jste nás volali.“ Obžalovaný opakuje jeho slova a dodává, že on je nevolal a na odpověď strážníka, že je volala jeho kamarád obžalovaný uvádí, že neví proč. Strážník odpovídá, že asi proto, že o něj kamarád měl strach. Obžalovaný na to říká: „Ježíšmarjá, není takovej trošku problémeček, dát vám nějaký peníze, aby jste odkráceli a mě tady to auto nechali“. Svědek S[REDACTED] toto rázně odmítá s tím, zda si je obžalovaný neplete, že jsou policie. Obžalovaný odpovídá „no a co jako?“. Svědek S[REDACTED] mu odpovídá, proč jim obžalovaný nabízí peníze, jestli je chce uplatit, na což obžalovaný reaguje tak, že to ani náhodou, načež následně odchází dovnitř baru U námořníka, vzápětí vychází servírka a dotazuje se strážníků, zda obžalovanému a svědku Š[REDACTED] může nalít, na což strážníci odvětili, že nikoliv. Poté městská policie urguje příjezd dopravní policie. Obžalovaný záhy vychází z baru a říká „je to vyřešený“ s tím, že mu někdo ukradl klíče od vozu, svědkyně F[REDACTED] mu říká, že je má asi jeho kamarád. Obžalovaný uvádí, že jestli má klíče pan K[REDACTED], tak ať se ho jdou strážníci zeptat, kam s autem odjel. Z následné pasáže je zřejmé, že obžalovaný hledá klíč a konstatuje, že ho v kapse ani peněženice nemá. Dále se vrací spolu se strážníky k místu, kde stálo jeho vozidlo, přičemž svědek K[REDACTED] tvrdí, že žádné klíče nemá. Záznam končí příjezdem dopravní policie na místo.
9. Soud dále měl k dispozici listinné důkazy. Z úředního záznamu hlídky dopravní policie je zřejmé, že kontrola obžalovaného, jakožto řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiných návykových látek proběhla ve 20:35 hodin, přičemž obžalovaný odmítl provedení dechové zkoušky přístrojem Drager s vyjádřením, že vozidlo neřídil. Jeho chování je hodnoceno jako odmítavé, nervózní, podrážděné, ovšem orientace byla normální a pohyby koordinované. Poznamenan je i zápach alkoholu.
10. Po takto provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že jeho rozsah odpovídá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a zamítl důkazní návrh obhájce obžalovaného na vypracování znaleckého posudku k posouzení jeho duševního stavu, kdy obhajoba považovala za nutné zjištění, zda v době skutku byly zachovány ovládací a rozpoznávací schopnosti obžalovaného. Senát si je

vědom, že řešení této otázky je otázkou odbornou, která náleží do kompetence příslušného znalce, ovšem je věcí soudu, aby rozhodl, zda jsou tu takové pochybnosti o duševním stavu pachatele, které potřebu znaleckého zkoumání vyvolávají a tento závěr v projednávaném případě učiněn nebyl. Obžalovaný poukazuje opakovaně na svůj nepříznivý zdravotní stav dne 10.8.2017, který měl být dokonce spojen s jakousi amnézií, a to z důvodu jednak práce v extrémních podmínkách a dále z důvodu celkového přepracování, kdy tvrdí, že podobný výpadek měl již opakovaně. Nutno ovšem konstatovat, že poukaz na žádný z těchto důvodů není podložen konkrétními důkazy. Obžalovaný ani do hlavního líčení sám nevyhledal jakoukoliv lékařskou pomoc, ač by toto bylo lze očekávat v případě, že by skutečně měl opakovaně takové psychické obtíže, kterých se dovolává. Pokud jde o druhou okolnost, tedy důsledek práce v nadměrném teple a užití zřejmě 4 tablet Ibuprofenu, zde sice obžalovaný i jeho svědci – spolupracovníci Š. a J. shodně popisují stav osob po práci, kterou obžalovaný v inkriminovaný den vykonával a tyto důsledky se soudu jeví jako logické s ohledem na teplotu, které byl obžalovaný vystaven. Ovšem bolest hlavy, či malátnost, velká únava jednak nejsou okolnostmi, které by měl posuzovat znalec – psychiatr a zejména potom je zcela zjevné z dalších zjištěných skutečností, že tyto neměly na chování obžalovaného a na jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti žádného vlivu. Jednak, obžalovaný sám po ukončení práce nežádal o přivolání lékařské pomoci, tuto potřebu neshledalo ani jeho bezprostřední okolí, včetně svědka J., naopak je prokázáno, že krátce po ukončení prací řídil osobní automobil, když se spolu se svědkem Š. přemísťovali po Lounech, přičemž o řízení vozidla nepožádal jinou osobu a zjevně ani jeho okolí mu v této činnosti nebránilo, jak vyplynulo z výpovědí dotčených svědků. Stejně tak údajným velkým zdravotním obtížím neodpovídá fakt, že tyto neměly vliv jak na chuť obžalovaného k jídlu, když požil oběd, tak zejména na jeho chuť požívat alkoholické nápoje, kdy této činnosti se věnoval celé odpoledne. Zde sice výpovědi svědků ohledně toho, jaké množství alkoholu obžalovaný požil jsou značně neochotné, ovšem ovlivnění obžalovaného alkoholem je zřejmé jak z pořízeného kamerového a zvukového záznamu, tak z vyjádření svědka K. před městskými strážníky. Tento jasně uvedl, že obžalovaný pil krom piva i tvrdý alkohol. Zejména potom je prokázáno, že právě obava tohoto svědka o zdraví obžalovaného a svědka Š. kteří se chystali, ač ovlivnění alkoholem, k jízdě, byla důvodem pro přivolání městské policie. Soud má z uvedených důvodů za to, že chování obžalovaného bylo ovlivněno nanejvýše alkoholem, který se rozhodl konzumovat on sám, přičemž žádný z důkazů nesvědčí o tom, že by tento fakt měl natolik podstatný vliv na jeho ovládací či rozpoznávací schopnosti, že by bylo odůvodněno znalecké zkoumání.

11. Provedené důkazy soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že obžalovaný kolem 20:30 hodin dne 10.8.2017 v Lounech před barem U námořníka nabídl strážníkům Městské policie Louny R., S. a I. F. blíže nespecifikovanou finanční částku a požadoval, aby ukončili jejich zákrok v jehož rámci řešili situaci, kdy byli svědkem K. přivoláni na místo do prostoru před restaurací U koupaliště, kde obžalovaný, který byl zcela zjevně pod vlivem alkoholu, hodlal řídit, a nejméně po jejich příjezdu také krátce řídil, motorové vozidlo značky Renault, RZ. k nabídce blíže nespecifikované finanční částky přitom došlo poté, co obžalovaný vystoupil z vozidla neuposlechl výzvy městské policie k setrvání na místě do příjezdu Policie ČR a z tohoto odcházel. Obhajoba obžalovaného o tom, že si nic nepamatuje, která je v tomto ohledu v podstatě shodná s výpovědí svědka Š., který ke své osobě tvrdí totéž, byla soudem zhodnocena jako ryze účelová, když je zřejmé, že na místě se zcela normálně pohyboval, několik minut jednal s městskými strážníky a těmto zcela přiléhavě odpovídal a komunikoval s nimi. Jeho poukaz na nepříznivý zdravotní stav, který měl ovlivnit jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti rovněž nemůže obstát, přičemž v této úvaze soud odkazuje na úvahu pod bodem 10. odůvodnění tohoto rozsudku. Za zcela přesvědčivý důkaz soud považuje krom výpovědí obou městských strážníků, pořízený kamerový a zvukový záznam, kdy měl možnost jednak vidět jeho pohyb a vzezření a dále slyšet jeho mluvu a z těchto okolností rozhodně nevyplývá, že by obžalovaný byl jakkoliv

dezorientován. Bylo prokázáno, že k nabídce nespecifikované finanční částky došlo poté, co obžalovaný chtěl odejít od svého vozidla, byla již vyrozuměna Policie ČR a čekalo se na její příjezd, a to za situace, kdy viděl, že tato jeho snaha nebude úspěšná, neboť oba strážníci jdou za ním a opakovaně ho vyzývají, aby zastavil a posečkal. Obžalovaný si tedy v danou chvíli byl vědom, že odchází-li z místa, maří postup, ať již městské, či státní policie a nabídl-li za této situace strážníkům městské policie finanční obnos, činil tak zjevně ve snaze, aby mu umožnili odejít a tedy, aby ukončili zákrok před příjezdem Policie ČR, přičemž tento svůj záměr obžalovaný také výslovně spolu s nabídkou úplatku vyjádřil. Lze přisvědčit obhajobě, že z pořízeného kamerového záznamu není zřejmé, že by obžalovaný v době nabídky úplatku měl v ruce peněženku, jak vypověděla svědkyně F. [REDAKCE], nicméně jednak nezabírá celou postavu obžalovaného a zejména pak jde o okolnost nepodstatnou pro posouzení jeho trestní odpovědnosti. Navíc je třeba doplnit, že z následného obsahu zvukového záznamu je zřejmé, že krátce poté, co obžalovaný úplatek nabídl, začal hledat klíče od vozu, přičemž konstatoval, že v peněžence nejsou, což jistě svědčí o tom, že ji u sebe měl.

12. Při úvaze o právní kvalifikaci jednání obžalovaného lze uvést, že nabídl svědkům S. [REDAKCE] a F. [REDAKCE] blíže nespecifikovanou finanční částku (tj. úplatek) v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu, tedy s činností, která souvisí s plněním úkolů týkajících se věci obecného zájmu. Touto přitom je nejen rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i jiná činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb. Jde tedy o plnění všech úkolů, na jejichž řádném a nestranném plnění má zájem celá společnost nebo určitá sociální skupina. Z ustanovení § 2 písm. a) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je přitom zřejmé, že strážníci mj. přispívají k ochraně a bezpečnosti osob a majetku a proto nepochybně obstarávají věci obecného zájmu, k čemuž docházelo i v projednávaném případě, kdy svým zásahem vůči obžalovanému chránili zdraví a majetek jak jeho, tak ostatních spoluobčanů, kteří by mohli v případě nezamezení v jízdě být ohroženi jak vznikem škody na majetku, tak na zdraví. Strážníci Městské policie Louny v rámci projednávaného zásahu zabezpečovali místní záležitosti veřejného pořádku, kdy současně realizovali svou povinnost dle § 10 zákona o obecní policii, oznámit bez zbytečného odkladu podezření ze spáchání trestného činu či přestupku. Při výkonu službu a tedy při plnění úkolů státu používali k tomu svěřené pravomoci, a to jako strážníci obecní policie, tedy jako úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku. Obžalovaný popsáním jednáním úmyslně působil na výkon pravomoci strážníků, kteří mu jakožto podnapilému řidiči bránili v jízdě a v odchodu z místa. Poukaz obhajoby na to, že k nabídnutí finanční částky ze strany obžalovaného došlo až v době, kdy již Policie ČR byla strážníky přivolána a že tedy strážníci jakožto úřední osoby již neměly možnost o něm rozhodovat, z něhož je dovozováno, že není naplněn ten požadavek, aby pachatel věděl, že osobě, kterou podplácí je svěřena rozhodovací pravomoc, soud neshledává důvodným. Krom skutečností shora uvedených je soud toho názoru, že k jednání v rámci dané skutkové podstaty může dojít jak před započítáním výkonu pravomoci úřední osoby, tak v jejím průběhu, a to bez ohledu na to, zda je do projednání již zapojen další orgán státní moci, či je tomuto věc oznámena. Podstatným je záměr pachatele, kterým v daném případě byla snaha obžalovaného o ukončení řešení jeho jízdy pod vlivem alkoholu předtím, než se dostaví Policie ČR. Na tomto místě je třeba poukázat na zjištění, že také nevyhověl výzvě Policie ČR k dechové zkoušce, pokud následně nebyl proveden odběr krve a věc dále nebyla řešena pokud jde o jízdu obžalovaného pod vlivem alkoholu, kterou se mohl dopustit přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, jde o okolnost, kterou soudu nepřísluší hodnotit. Motivace jednání obžalovaného vyhnout se následkům jeho předchozího neuváženého počínání, kdy usedl za volant a chystal se k jízdě pod vlivem alkoholu je ovšem zřejmé. Lze proto uzavřít, že jednání se dopustil nejméně v úmyslu nepřímém a závěr o tom, že naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu podplácení podle § 332 odst.1, alinea první, odst. 2 písm.b) trestního zákoníku je zcela na místě.

13. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud přihlédl k ustanovení § 38 a následujících trestního zákoníku. Obžalovaný byl v minulosti jedenkrát soudně trestán, ovšem toto odsouzení je zhlazeno. K jeho osobě je z evidenční kartě řidiče zjištěno, že má celkem 17 záznamů. Lze shrnout, že v letech 2004 a 2006 byl dvakrát postižen pro jízdu pod vlivem alkoholu. Opakovaně byl rovněž postižen pokutou pro překročení maximální povolené rychlosti, kdy je třeba uvést, že v letech 2015-2017 se tak stalo čtyřikrát, přičemž je s podivem, pokud v roce 2016 byl po překročení rychlosti o 42 km/hodině trestán pouze blokovou pokutou ve výši 2000 Kč. Obžalovaný je tedy dosti neukázněným řidičem, přičemž pro tento závěr svědčí i fakt, že i dne 10.8.2017 usedl za volant poté, co, jak sám tvrdí, požil údajně 4 tablety analgetika a následně chtěl odjet z restaurace po požití zjevně nikoliv zanedbatelného, ač přesně nezjištěného, množství alkoholu. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud uvážil i konkrétní okolnosti skutku, který se v rámci dané skutkové podstaty jistě pohybuje spíše u spodní hranice společenské škodlivosti, resp. lze si představit jednání podstatně závažnější, ze strany pachatele promyšlenější, konkrétnější, sofistikovanější. Všechny tyto konkrétní okolnosti a zjištění k obžalovanému proto vedly soud k závěru, že k dosažení účelu trestu postačí uložení výchovného trestu odnětí svobody, jehož výkon bude podmíněně odložen na přiměřenou zkušební dobu, proto uložil trest v trvání 15 měsíců a zkušební dobu na dva roky. V dalším je soud toho názoru, že s ohledem na skutečnost, že k protiprávnímu jednání obžalovaného došlo v souvislosti s jeho úmyslem řídit vozidlo pod vlivem alkoholu a navíc z evidenční karty plyne, že i v minulosti se jako řidič choval přinejmenším lehkovážně, je k jeho nápravě nutným současné uložení trestu zákazu činnosti, jež spočívá v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu. Tento trest soud vyměřil na odpovídající dobu dvou let. Takto uloženými tresty je obžalovaný dostatečně varován před opakovaným nerespektováním právních a společenských norem a současně je mu formou zkušební doby dána možnost prokázat, že za účelem jeho nápravy není nutným přímý výkon trestu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech, a to ve lhůtě osmi dnů ode dne jeho doručení. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Odvolání nemohou podat ti, kdož se ho výslovně vzdali.

Louny 4.dubna 2018

Mgr. Hana Bachová v. r.
předsedkyně senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9.7.2018. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 13.8.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Hotová.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl v hlavním líčení konaném dne 5. června 2017 v Lounech v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Šilhana a přísedících V [REDACTED] E [REDACTED] a D [REDACTED] K [REDACTED], **t a k t o :**

obžalovaný

J [REDACTED] Š [REDACTED],

nar. [REDACTED], okres Louny, soukromý podnikatel, trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED], adresa pro doručování [REDACTED] okres Louny,

je vinen, ž e

dne 8. 9. 2016 kolem 22.30 hodin v Žatci, v Příkré ulici, okres Louny, se jako řidič osobního auta zn. [REDACTED], pokoušel zaparkovat, v důsledku požití značného množství alkoholu před jízdou řízení auta nezvládl a levou přední částí narazil nejprve do pravé zadní části a následně i do pravé přední části zde zaparkovaného automobilu zn. Rover 220 Coupé, [REDACTED], které u pravého okraje komunikace zaparkoval jeho majitel M [REDACTED] V [REDACTED], nar. [REDACTED] tomuto byla způsobena škoda ve výši 30.000,- Kč, na místě byl obžalovaný J [REDACTED] Š [REDACTED] kontrolován hlídkou Městské policie Žatec, při čekání na příjezd Policie ČR opakovaně nabízel strážníkům úplatek ve výši 1.000,- Kč, následně 5.000,- Kč a po překontrolování obsahu peněženky opětovně nabídl 1.000,- Kč, bankovku této hodnoty pak položil i na víko kufru svého automobilu s tím, že strážníci nebudou věc nijak řešit a nechají ho odejít domů, po příjezdu hlídky Policie ČR na místo byla ve 23.11 hodin provedena u obžalovaného první dechová zkouška na alkohol v dechu, v tomto bylo zjištěno 3,16 promile alkoholu, druhou dechovou zkouškou provedenou ve 23.49 hodin bylo v jeho dechu zjištěno 2,96 promile alkoholu,

t e d y - jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu nabídl úplatek a tento čin spáchal vůči úřední osobě,

- vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, a tímto činem způsobil dopravní nehodu,

č í m ž s p á c h a l

- zločin podplacení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku,
- přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e

Podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání o s m n á c t i (18) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se mu povoluje podmíněný odklad výkonu trestu a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se mu stanoví **zkušební doba na d v a (2) roky.**

Podle § 67 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku **k peněžitému trestu.**

Podle § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku **ukládá se ve sto denních sazbách po 200,- Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán náhradní **trest odnětí svobody na š e s t (6) měsíců.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se mu ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu **v trvání t ř i c e t i (30) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů provedených při hlavním líčení zjistil soud tento skutkový stav:

obžalovaný J ■ Š ■ dne ■ kolem 22.30 hodin v Žatci, v Příkré ulici, okres Louny, se jako řidič osobního auta zn. BMW 320, ■, pokoušel zaparkovat, v důsledku požití značného množství alkoholu před jízdou řízení auta nezvládl a levou přední částí narazil nejprve do pravé zadní části a následně i do pravé přední části zde zaparkovaného automobilu zn. Rover 220 Coupé, ■, které u pravého okraje komunikace zaparkoval jeho majitel M ■ V ■, nar. ■, tomuto byla způsobena škoda ve výši 30.000,- Kč, na místě byl obžalovaný J ■ Š ■ kontrolován hlídkou Městské policie Žatec, při čekání na příjezd Policie ČR opakovaně nabízel strážníkům úplatek ve výši 1.000,- Kč, následně 5.000,- Kč a po překontrolování obsahu peněženky opětovně nabídl 1.000,- Kč, bankovku této hodnoty pak položil i na víko kufru svého automobilu s tím, že strážníci nebudou věc nijak řešit a nechají ho odejít domů, po příjezdu hlídky Policie ČR na místo byla ve 23.11 hodin provedena u obžalovaného první dechová zkouška na alkohol v dechu, v tomto bylo zjištěno 3,16 promile alkoholu, druhou dechovou zkouškou provedenou ve 23.49 hodin bylo v jeho dechu zjištěno 2,96 promile alkoholu.

Obžalovaný J ■ Š ■ který v přípravném řízení využil svého práva a k věci nevypovídal, u hlavního líčení uvedl, že to začalo oslavou, když se jeho sestře narodil syn a on u sestry byl. Cestou domu zjistil, že ztratil klíče od bytu, tak se k ní vrátil, ale už tam nikdo

nebyl. Našel klíče od auta, tak ho napadlo, že přespí v autě. Když přišel do auta, tak si chtěl zapnout rádio, a jak stála auta vedle sebe, tak se jeho auto opřelo levou částí o to druhé auto a škráblo ten nárazník. Chtěl vystoupit, ale dveře byly na té straně, tak ho nenapadlo nic hloupějšího než to auto nastartovat. Vytočil kola, jako že z toho vyjede, ale škrábl mu zadní roh nárazníku. Pak najel dopředu předními koly na obrubník na ten chodník a v tom přišla policie. Vystoupil, dali mu dýchnout. Řekl, že si toho je vědom, že tu škodu udělal on, ale že nikde nejezdil, že to bylo jen na parkovišti. Chtěl zaplatit škodu, kterou udělal. Pak přišla lounská policie, ty odtlačili jeho auto z chodníku dolů, pak ho naložili do auta a odvezli do cely, kde byl 22 hodin, pak ho pustili. Byla to hloupost to auto nastartovat. Toho si je vědom. Škodu určitě zaplatí nějakou adekvátní k výši škody toho auta. Neví, jestli to auto bylo vůbec pojízdné, ale určitě škodu zaplatí. Úplatek nikomu nedával, vystoupil z auta a viděl, že je to druhé auto poškrábané, tak chtěl zaplatit škodu. To auto potom našel na internetu za 20.000,- Kč, ale v lepším stavu tak odhadl, že škrábnutý nárazník měl škodu tak do 5.000,- Kč. Myslel, že to zaplatí, že ho nechají jít. Neví, že by někoho uplácel, neudělal to. Chtěl jim zaplatit škodu. Ti policisté se tam mezi sebou bavili, že je škoda tak 5.000,- Kč, když vytahoval peníze, uvedl, že to zaplatí, aby ho nechali jít. Přesně neví, co říkal. Ví, že chtěl zaplatit tu škodu, aby měl klid. Policisté to zaplacení odmítli, už si to do detailů nepamatuje. Druhý den si zjistil, komu to auto patří. Spojil se s jeho otcem, ale ten ho odkázal na syna, kterému volal, že mu to zaplatí, že to byla jeho vina. On mu potom SMS zprávou odpověděl, že tam byla pojišťovna, že se s ním spojí oni. Z toho parkoviště ale neměl zájem vyjždět.

Svědék M■■■■ V■■■■ uvedl, že se probudil v 00:15 hod. s tím, že mu jeho matka, který bydlí naproti tomu místu, kde měl zaparkované auto, volala, že mu někdo bourá do auta, ať přijede. Tak sedl do auta a přijel a dotyčný seděl už v policejním autě a vyslýchali ho policisté. Na autě měl rozbitý blikač, poškrábané kolo, nárazník přední i zadní prasklý a odřený bok a prasklé čelní sklo od kapoty. Určitě to nebylo pouze škrábnutí. Škodu uplatnil u pojišťovny. Obžalovaný ho kontaktoval, nabízel mu, že se s ním vyrovná na cenu dílů, tak mu řekl, že třeba zadní nárazník na to auto stojí 12.000,- Kč, takže si myslí, že se asi nevyrovnají a odmítl, protože by na to obžalovaný neměl. K dotazu jak věděl, že by na to obžalovaný neměl, uvedl, protože mu nabídl za zadní nárazník 5.000,- Kč. Pojišťovna mu zaplatila 30.000,- Kč. Zdaleka to nepokryje způsobenou škodu. Pán z pojišťovny co to ohodnotil, uvedl, že je to totální škoda, že cena dílů přesáhla cenu vozu. Auto měl předtím 5 let, kupoval ho jako ojeté. Dal za něj 28.000,- Kč, měl ho v dezolátním stavu. Nasypal do něj 100.000,- Kč. Ty závady, o kterých hovořil, byly způsobeny nehodovým dějem. Není si vědom, že by něco jiného předtím na autě měl. Prasklé čelní sklo bylo, protože je ta kapota naběhlá celá na jednu stranu. Přiznal to i ten pán od pojišťovny. Auto bylo posunuté tak o metr do silnice, bylo jakoby vytažené ven z parkovacího místa. Nikdo s vozidlem nemanipuloval do jeho příjezdu, to ví určitě, protože jediný měl k tomu klíče. Policisté tam vše fotili, pokud tam byly stopy, museli je zachytit. Auto bylo původně zaparkované šikmo k chodníku, zhruba pod úhlem 45 stupňů. Potom bylo o jeden metr odsunuté od obrubníku a to zpět do vozovky.

Svědék A■■■■ G■■■■ uvedl, že bydlí v Žatci v Příkré ulici, byt je v přízemí a okno jeho pokoje vede do ulice. Dne 8. 9. 2016 kolem 22:30 hodin slyšel z ulice hlasité trubení a hluk, šel k oknu a z okna viděl muže ve vozidle značky BMW stříbrné barvy, který s autem jezdil po chodníku. Troubil a narážel do dalších aut. Před domem je parkoviště a to BMW zajíždělo přední částí na chodník a zase z něj sjíždělo. Toto se opakovalo asi třikrát. Pak auto zastavilo předkem na chodníku a on zavolal městskou policii. Hlídka přijela asi do dvou minut. Byl to muž a žena. To auto BMW se snažilo rozjet dozadu, auto městské policie ho nejprve minulo, pak se ale vrátilo a zablokovalo mu cestu. Ta paní z vozidla městské policie vyběhla a běžela k místu řidiče auta BMW, naklonila se do vozidla, něco řešila s řidičem, ten

pak z auta vystoupil. Ten řidič co vystoupil, byl ten samý, co předtím v autě viděl, než zavolal městskou policii. Z otevřeného auta pak slyšel, jak v době, kdy k tomu řidiči přišel strážník městské policie, jak ten řidič jim nabízel 1.000,- Kč, když ho nechají odjet. Oni na to říkali, ať si peníze nechá, že je nechťejí. Řidič říkal něco o nějaké zbrani, že potřebuje auto a že to auto není jeho. Trval na tom, že řidič skutečně strážníkům nabízel peníze za to, aby ho nechali odjet. Kam chtěl odjet, to neslyšel, ale slyšel, že nabízel jen sumu 1000,- Kč. Okno svého pokoje otevřel v průběhu jednání strážníků s tím řidičem. Tehdy byl ten řidič zarostlý a měl nějakou příkrývku hlavy. V jednacím síni ho nepoznává. Viděl, jak ten muž naboural jedno auto. Ty nárazy do auta viděl na vlastní oči. Obžalovaný boural do toho auta podél a to do dveří spolujezdce a na zadní dveře. Neviděl, že by přitom bourání došlo k pohybu vozidla, které tam parkovalo. Díval se na to zhruba ze sedmi metrů. První náraz neviděl, šel se podívat až v průběhu. Viděl kolem dvou nárazů do dveří, viděl, jak se řidič snažil vyjet na chodník a následně zase na silnici.

Svědék S [REDAKCE] P [REDAKCE] strážník městské policie uvedl, že ten den měl noční službu a v průběhu jejího výkonu využíval i služební vozidlo. Operačním důstojníkem byli posláni do Příkré ulice, kde mělo nějaké stříbrné vozidlo jezdit po chodníku. Když do ulice přijeli, byl tam klid, ničeho podezřelého si nevšimli. Na konci ulice auto otočili, mezitím přišlo další oznámení, že už kolem vozidla projeli. Pak si vpravo všimli, že stříbrné auto značky BMW stálo předními koly na chodníku až u zídky a snažilo se po chodníku odjet. Neustále se pohybovalo dopředu a dozadu. On najel autem tak, aby to BMW zablokoval a pak šli ke dveřím řidiče. Řidič byl autem zaklíněn o zídku, ale neustále šlapal na plyn, jakoby chtěl odjet, to ale nešlo a pravou přední částí auta se opíral o levou přední část vedle něj stojícího auta. Všiml si, že byla poškozená auta po obou stranách toho BMW. Vyzývali řidiče, aby toho zanechal. Ten však stále chtěl autem odjet, proto otevřel dveře u řidiče a tohoto za pomoci chvatů z auta vytáhl. Řidič v podstatě vypadl z auta sám, protože byl pod vlivem alkoholu. Přivolali proto skupinu dopravních nehod státní policie a než tato přijela, řidič předložil doklady. Bylo na něm vidět, že je opilý, neustále něco opakoval o oslavě a narození dítěte. Také říkal, že potřebuje řidičský průkaz, že dojíždí do práce. Mluvil o nějaké elektrárně. Pak začal říkat, že jim dá nějaké peníze. Takto se bavil několik minut. Nabízel peníze za to, že ho nechají být a půjde si po svém. Obžalovaný v jednom okamžiku také vytáhl tisícikorunovou bankovku, položil ji na zadní část svého auta a pořídil i fotodokumentaci této bankovky. Když řidič začal mluvit o penězích, začala kolegyně pořizovat zvukový záznam jednání s řidičem. Tomuto řekli, že si peníze nevezmou a tak si je po nějaké době vzal zpět. Pak již jen čekali na státní policii. Nepamatuje si přesně, zda jim řidič nabízel i jinou částku než 1.000,- Kč, to podrobně sepsal v úředním záznamu. Na místě zjistil poškozená auta dvě, protože obžalovaný měl jedno po levé a jedno po pravé straně. Na tom levém vozidle byla škoda určitě. Tam byla vyčíslena i škoda, na tom pravém také, protože pán tam za dobu toho parkování vyjíždění na ten chodník mezi nimi pendloval, takže škrtnul svou částí vozidla do vedle stojících vozidel. Od začátku řeči co přišlo na ten úplatek do toho, než pán pochopil, že nemá cenu se na toto téma bavit, to trvalo zhruba 10 minut. Nabídka z jeho strany padla opakovaně po celou tu dobu, snažil se je přesvědčit, aby ta situace byla hned skončená, než přijede dopravní policie. On audiozáznam z kontroly nepořizoval. Přikročili k fotodokumentaci zmíněné bankovky na zadní straně vozidla obžalovaného. S kolegyní byla jedna hlídka, dvě kamery nezapínají současně. S obžalovaným měl plné ruce práce, aby přestal jezdit sem a tam a ještě někoho nezranil. Pokud se jedná o běžnou praxi nahrávání zákroku, usoudí jednotlivý strážník sám na sobě, že vidí, do jaké situace jde. Nahrávku pořizují podle vyhodnocení situace. K dotazu zda si vybavuje, zda slovo úplatek v průběhu jednání tam někde padlo, ze strany obžalovaného uvedl: nenacházím jiné slovo nebo podobný termín, kterým bych toto jednání nazval. Určitě tam slovo úplatek padlo, jak ze strany obžalovaného, který nám nabízel peníze, taky ze strany

naší, kdy jsme mu vysvětlovali, že mi úplatky nebereme, ať si tu bankovku schová. Slovo úplatek určitě řekl pan obžalovaný. Pokud je audiozáznam, musí to tam být zachyceno.

Svědce I. K., strážník Městské policie Žatec uvedla, že během noční služby dostali hlášení, že v Příkré ulici jezdí auto, jehož řidič je zřejmě pod vlivem alkoholu a bourá do jiných vozidel. Během pár minut byli na místě a kolega si všiml v řadě zaparkovaných aut stříbrného auta, které najednou předními koly přejelo přes obrubník a zastavilo se až u hlídky. Proto najeli za vozidlo, aby nemohlo odjet a ona šla ke dveřím řidiče. Mezi tím přišel kolega, který řidiče vytáhl z auta ven. Tento v podstatě z auta bezvládně vypadl, protože byl pod vlivem alkoholu. Jeho totožnost zjistili dle předložených dokladů. Přivolali na místo státní policii. Řidič měl problém udržet se vzhledem k silné opilosti na nohou. Potom začal řidič kolegovi nabízet peníze. Vzhledem k odstupu času si nepamatuje, jak to přesně probíhalo, ale zapnula nahrávací zařízení, které pak předala skupině dopravních nehod policie. Ví, že během hovoru padla i částka 5.000,- Kč a po kontrole peněženky to řidič snížil na 1.000,- Kč. Peníze si od něj nikdo nevzal. V jednom okamžiku řidič položil i tisícikorunovou bankovku na kapotu svého auta a kolega ji vyfotil. Když řidiči sdělili, že bankovku nechtějí, vzal si ji zpět. Nabídka ze strany obžalovaného na úplatek padla hodně krát. Minimálně třikrát nebo čtyřikrát. Ví, že kolega si z něj dělal ještě srandu, jestli to myslí jako úplatek a obžalovaný řekl, že jo. Na to konto demonstrativně peníze položil na kapotu. Při zapínání záznamového zařízení nemusí nikoho poučovat. Myslí, že ani obžalovaného nepoučovala. Obžalovaný měl hodně špatnou motoriku, ale byl schopen vnímat, co se s ním děje. Nebyl schopen se udržet na nohách, ale co se týkalo rozumových schopností, tak ty zase tak ovlivněny nebyli. Na místě si všimla pouze jednoho poškozeného auta. Dále to prošetřovala dopravní policie.

Byl přehraný záznam na CD nahraný strážnicí městské policie, ze kterého jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný, že to, že nabízel peníze, myslel jako úplatek a dokonce se i tak vyslovil. Krom výpovědi obžalovaného a svědků M. V. svědka A. G., S. P. a I. K. měl soud k dispozici při svém rozhodování i listinné důkazy, a to protokol o zadržení, záznamy o dechových zkouškách, úřední záznam o kontrole řidiče, ověřovací list a protokol o zkoušce, protokol o nehodě v silničním provozu, plánec a fotodokumentaci, úřední záznam městské policie s fotografiemi a výpis z katastru nemovitostí.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že vina obžalovaného byla prokázána. Obžalovaný nepopíral, že požil alkoholické nápoje, byl ve vozidle, s kterým se na místě pohyboval, a poškodil kolem stojící vozidlo. Bylo prokázáno, že řídil motorové vozidlo pod značným vlivem alkoholu. Byl zcela neschopen motorové vozidlo řídit a navíc způsobil i malou dopravní nehodu. Rovněž bylo prokázáno, že strážníkům Městské policie Žatec, kteří jsou nepochybně úředními osobami, nabízel úplatek, za to, když nebudou věc nijak řešit a nechají ho odejít. I když své jednání popírá, je usvědčován svědkem A. G., který ze vzdálenosti sedmi metrů sledoval jeho chování a skutečnosti slyšel. Dále strážníci městské policie S. P. a I. K. jednoznačně uvedli, že obžalovaný nabízel peníze, toto brali jako úplatek a on se sám taky vyjádřil. Toto bylo ověřeno i přehráním CD, kde byl záznam z jednání strážnice městské policie s obžalovaným. Obžalovaný takto svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty zločinu podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a soud ho uznal vinným. Pokud soud uznal obžalovaného vinným, musel také rozhodnout o stanovení druhu a výměru trestu.

Při stanovení druhu a výměry trestu soud přihlédl ke společenské škodlivosti jednání obžalovaného pro společnost k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a zločinu k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Obžalovaný je soukromým podnikatelem. V místě trvalého bydliště byl jednou řešen pro přestupek. Ve výpisu s evidenční karty řidiče má pět záznamů i pro poměrně vážné dopravní přestupky. Stav jeho bodového ohodnocení je 0 bodů. Dosud byl jednou soudně trestán a odsouzení je osvědčeno. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že u obžalovaného jsou ještě splněny podmínky ustanovení § 81 odst. 1 trestního zákoníku pro ukládání podmíněného trestu odnětí svobody. Tento mu soud ukládal podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku kde trestí sazba je jeden rok až šest let jako úhrnný v trvání 18 měsíců, povolil podmíněný odklad a stanovil zkušební dobu na dva roky. Dále mu ukládal peněžitý trest, a to v 100denních sazbách po 200,- Kč, a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl trest vykonán, trest odnětí svobody na šest měsíců. S ohledem na to, že obžalovaný se jednání dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla a požil velké množství alkoholu, soud ukládal i trest v zákazu činnosti spočívajících v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu třiceti měsíců. Soud je toho názoru, že takovýto výchovný trest zapůsobí na obžalovaného, aby se obdobné ani jiné trestné činnosti v budoucnu nedopouštěl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání **do osmi dnů** ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Rozsudek může odvolání napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody (§ 246 odst. 1 trestního řádu).

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 2 trestního řádu).

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo (§ 249 odst. 1 trestního řádu).

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 2 trestního řádu).

V Lounech dne 5. června 2017

JUDr. Petr Šilhan, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení
Petra Víchová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.7.2017. Připojení doložky provedla Andrea Patkoló, dne 13.8.2020.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl v hlavním líčení konaném 9. března 2020 v Lounech v senátě ve složení předsedkyně senátu Mgr. Blanka Šišová a přísedící L. [redacted] M. [redacted] a F. [redacted] R. [redacted]

takto

Obžalovaný I. [redacted] V. [redacted], narozený [redacted] v [redacted], [redacted] státní příslušník [redacted], bez zaměstnání, trvale bytem [redacted] adresa pro doručování v ČR [redacted],

je vinen, že

dne 21. 12. 2019 kolem 14:00 hodin v Lounech v ulici Na Valích před domem čp. 510 byl v podnapilém stavu kontrolován strážníky Městské policie Louny, při tom, když seděl v nastartovaném osobním automobilu zn. Škoda Fabia, [redacted], s tímto vozidlem krátce předtím popojel, vozidlo stálo zčásti na chodníku a ležela před ním poražená plastová popelnice, byla u něho provedena dechová zkouška ke zjištění množství alkoholu a ve 14:15 hodin téhož dne bylo v jeho krvi zjištěno 2,12 promile alkoholu, ve 14:21 hodin téhož dne byla provedena 2. dechová zkouška a při této bylo v jeho krvi zjištěno znovu 2,12 promile alkoholu, odběrem krve metodou plynové chromatografie bylo v jeho krvi zjištěno rovněž 2,12 g/kg alkoholu, při zákroku obžalovaný nabízel přivolaným příslušníkům Policie ČR prap. J. [redacted] K. [redacted] nar. [redacted] [redacted], a prap. K. [redacted] Š. [redacted], nar. [redacted] aby se s ním nějak domluvili jako lidé, že se sejdou po práci, že mu mají dát svoje čísla, že jim dá peníze na dárky pro manželku a děti, to vše, pokud jeho jednání na místě nebude policií dále řešeno, přitom si dával prst přes ústa, mluvil potichu a gestikuloval, aby tento rozhovor neslyšeli přítomní strážníci Městské policie Louny,

tedy

- nabídl a sliboval úplatek jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a tento čin spáchal vůči úřední osobě,

- vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku,

čímž spáchal

- zločin podplacení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku,
- přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku

a za to se odsuzuje

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a stanoví se zkušební doba v trvání 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 18 (osmnáct) měsíců.

Odůvodnění

1. Dne 27. 1. 2020 byla k Okresnímu soudu v Lounech podána obžaloba na I. V. Jednání bylo popsáno tak, že dne 21. 12. 2019 kolem 14:00 hodin v Lounech v ulici Na Valích před domem čp. 510 byl v podnapilém stavu kontrolován strážníky Městské policie Louny, při tom, když seděl v nastartovaném osobním automobilu zn. Škoda Fabia, se zařazenou zpáteční rychlostí, s tímto vozidlem krátce předtím popojel, vozidlo stálo zčásti na chodníku a ležela před ním poražená plastová popelnice, byla u něho provedena dechová zkouška ke zjištění množství alkoholu a ve 14:15 hodin téhož dne bylo v jeho krvi zjištěno 2,12 promile alkoholu, ve 14:21 hodin téhož dne byla provedena 2. dechová zkouška a při této bylo v jeho krvi zjištěno znovu 2,12 promile alkoholu, odběrem krve metodou plynové chromatografie bylo v jeho krvi zjištěno rovněž 2,12 g/kg alkoholu, při zákroku obžalovaný nabízel přítomným příslušníkům Policie ČR prap. J. K., nar. 1. a prap. K. Š., nar. aby se s ním nějak domluvili jako lidé, že se sejdou po práci, že mu mají dát svoje číslo, že jim dá peníze na dárky pro manželku a děti, to vše, pokud jeho jednání na místě nebude policií dále řešeno, přitom si dával prst přes ústa, mluvil potichu a gestikuloval, aby tento rozhovor neslyšeli přítomní strážníci Městské policie Louny.
2. Státním zástupcem bylo jednání kvalifikováno jako zločin podplacení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku.
3. Dokazováním provedeným v hlavním líčení dospěl soud k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání, tak jak je popsáno ve výroku rozsudku.
4. Obžalovaný I. V. se v přípravném řízení v celém rozsahu doznal. Uvedl, že před jízdou vypil dvě velká piva, neví kolikastupňová, den předtím vypil 1,5 litru bílého vína. Toho dne, tj. 21. 12. 2019, přijel kolem oběda s kamarádem R. S. do Loun, ten šel něco vyřizovat a on šel do hospody, tam vypil ta dvě velká piva. Z hospody se vrátil do auta zn. Škoda Fabia, R. S. od auta nechal klíče, sedl si do auta a čekal na něj. Mezitím přijelo nějaké auto červené barvy, nemohlo kvůli jejich autu zaparkovat, proto si sedl za volant a s autem popojel asi dva metry. Udělal to proto, aby jejich vozidlo nepřekáželo. Když se to stalo, přišla hlídka policistů, omlouval se jim, říkal, že nemá doklady, že přijde kamarád. Pak přišli jiní policisté a začali vše řešit, dávali mu dýchat, nešlo mu to. Při tom říkal těm policistům, že jim dá dárek a hotovo a že ho pustí. Kolik jim dá na ten dárek, neříkal, protože u sebe neměl peníze. Čekal na R. S. a od toho by si peníze vypůjčil a dal je těm policistům. O částce se s nimi nebavil, jeho představa byla, že tomu policistovi, co to s ním řešil, dá 200 Kč. Ti policisté to s ním ale nechtěli řešit, dali mu pouta, odvezli ho na služebnu a tam ještě dýchal do přístroje. Celé situace je mu líto, nevěděl, jak ze situace ven, velice se omlouvá. K hlavnímu líčení byl obžalovaný včas a řádně předvolán. Svou neúčast omluvil a požádal, aby soud jednal v jeho nepřítomnosti. Soud shledal splnění podmínek podle § 202 odst. 2, 5 trestního řádu a přečetl podle § 207 odst. 2 trestního řádu jeho výpověď z přípravného řízení.
5. Svědek J. K., policista Dopravního inspektorátu – SDN PČR Louny, potvrdil, že byli posláni operačním důstojníkem do ulice Na Valích v Lounech, kde mělo dojít k dopravní nehodě. Na místě byli již městští strážníci a ti jim sdělili, že šli kolem auta zn. Škoda Fabia, které bylo nastartováno, před ním ležela povalená plastová popelnice. Střet popelnice s vozidlem nikdo neviděl. Věc neřešili jako dopravní nehodu, ale jako jízdu pod vlivem alkoholu, neboť strážníci jim Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Pihrtová.

řekli, že řidič je opilý. Přistoupil k řidiči, měl zapnutou osobní kameru. *Řidič byl pod vlivem alkoholu, bylo to cítit i vidět.* Když se měl podrobit dechové zkoušce, tak i přes opakované poučení ji neprovedl odpovídajícím způsobem. Řidič, později zjištěný I. V., jemu a K. Š. nabízel, že se jako lidé *nějak domluví, že se sejdou po práci, že mu mají dát svá ásla, že jim dá na dárky* a vyzval ho, aby mu vysvětlil, jak to myslí, neboť to zavánělo uplácením. On začal gestikulovat rukama, *třel palcem o ukazovák, jako když se počítají peníze.* Přitom si *dával prst před ústa* a gestikuloval, aby mluvili potichu, aby je neslyšeli strážníci. Přesnou sumu nespecifikoval. *Dotazovali se ho opakovaně.* Následně byl obžalovaný eskortován na služebnu, kde se podrobil dvěma dechovým zkouškám, vždy byla naměřena hodnota 2,12 promile alkoholu v krvi. Muži rozuměl. Z jeho jednání pochopil a muž to i tak řekl, že chce, aby *neprováděli dechovou zkoušku a za to jim nabízel peníze.* Obdobně vypovídal K. Š., další policista Dopravního inspektorátu – SDN PČR Louny.

6. K věci byli vyslechnuti také strážníci Městské policie Louny M. B. a K. Š. Tito popsali, že si všimli u domu čp. 510 stojícího vozidla *částčně na chodníku.* Jedna z popelnic byla poražená, a když k autu přišli, ptali se řidiče, zda nepotřebuje pomoci, muž řekl, že ne, a jak promluvil, ucítili alkohol. Vyzvali ho, aby z auta *vystoupil*, po vystoupení muž vykazoval znaky ovlivnění alkoholem. Říkal, že nemá žádné doklady. Pak ho předali státní policii. Muž mluvil s policisty potichu, viděli, jak gestikuluje, *dává vztyčený prst před ústa* a slyšeli, jak se ho policista ptal, zda mu nabízí úplatek.
7. Ve spise jsou založeny další usvědčující důkazy, a to protokol o ohledání místa činu a fotodokumentace zachycující předmětné vozidlo, záznamy o dechových zkouškách dokládají naměřené hodnoty u obžalovaného v časech a hodnotách tak, jak jsou uvedeny ve výroku. K přístroji Dräger je přiložen kalibrační protokol a ověřovací list. Z lékařské zprávy o prohlídce obžalovaného a protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření plyne, že měl obžalovaný dysforické chování, vykazoval euforickou náladu, spojivky měl zarudlé, zornice úzké a byl nejistý při pokusu přiložit prst-nos, toxikologické vyšetření krve prokázalo 2,12g/kg alkoholu. Jeho chování během zákroku státní policie je zaznamenáno na kamerovém záznamu ze snímacího přístroje umístěného na uniformě policisty. U obžalovaného byly zajištěny osobní doklady, jejich kopie jsou založeny na čl. 71-75.
8. Dále jsou ve spise obsaženy listiny, které mají pouze informativní charakter. Předmětné motorové vozidlo bylo na místě zajištěno a následně vráceno společnosti GRITOM s.r.o., o tom svědčí protokol o vydání vozidla a usnesení o vrácení. Dalším usnesením pak byly R. S. vráceny věci, které byly nalezeny v osobním vozidle. Z úředního záznamu Městské policie Louny plyne, že v uvedeném místě není instalován kamerový systém města.
9. Na základě provedených důkazů v hlavním líčení dospěl soud k závěru, že žalovaný skutek se stal, a že se ho dopustil obžalovaný tak, jak je popsáno ve výroku. Obžalovaný v podnapilém stavu přinejmenším popojížděl s osobním automobilem, při tomto způsobu i drobnou kolizi a s vozidlem ujel nejméně 15 metrů. Jeho obhajobu, že tak učinil proto, aby umožnil zaparkování dalšímu vozidlu, když vozidlo, ve kterém seděl, údajně tomuto zaparkování bránilo, soud vyhodnotil jako účelovou. Z fotodokumentace je totiž patrné, že parkovací stání je v několika pruzích zcela prázdné. Obecně pak nutno zmínit, že je beztak zakázáno řídit vozidlo pod vlivem alkoholu. Rovněž bylo prokázáno, že obžalovaný nabízel státním policistům peníze, byť nespecifikoval částku, za to, že věc nebudou dále řešit. Není přitom podstatné, že tyto neměl přímo u sebe, neboť jak plyne z dokazování, chtěl na policisty kontakt, aby si je mohl později obstarat. Soud při hodnocení věci vycházel z výpovědi obžalovaného, v níž se doznal, že po požití alkoholu vozidlo řídil a že chtěl zaplatit policistům, aby věc dále nešetřili. Na jeho doznání navazují vyjádření obou dotčených policistů J. K. a K. Švíky a záznam z jejich kamery. Tomu odpovídají i vyjádření dvou městských strážníků, kteří byli u incidentu jako první - tedy viděli obžalovaného sedět za volantem, kdy před vozidlem ležela poražená popelnice a dále pak slyšeli, že policisté se dotazují obžalovaného, zda je chce podplatit. Podstatné je, že obžalovaný po celou dobu gestikuloval takovým způsobem, že nebylo pochyb, že jde o nabídku

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Pihrtová.

peněz. Případná jazyková bariéra nebyla obžalovaným namítána. Nepochopení jednání obžalovaného je vyloučeno, neboť policisté se ho na to opakovaně dotazovali a on opakovaně posuňky naznačoval úplatek. Usvědčujícími listinnými důkazy jsou i záznamy o dechových zkouškách a protokol o odběru krve, které jednoznačně svědčí proto, že obžalovaný nebyl způsobilý k řízení motorového vozidla a dokazuje to, i následná kolize. Obžalovaný tím, že sedl za volant poté, co prokazatelně požil alkohol a vozidlo řídil a následně při přistižení žádal policii za úplatu o schovávavost, věděl, co činí, a jeho jednání vykazuje přímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Protiprávním způsobem se tak snažil vyřešit předchozí (rovněž) protiprávní jednání, kterého si byl dobře vědom. Policisté ČR jsou nepochybně úředními osobami ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku a vykonávali v uvedenou dobu služební činnost. Tímto jednáním tak obžalovaný naplnil všechny znaky zločinu podplacení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a soud ho po právu uznal vinným.

10. Shora popsané jednání obžalovaného vykazuje vyšší míru společenské škodlivosti, nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Typová škodlivost spáchané trestné činnosti se odráží v zákonné trestní sazbě, konkrétní škodlivost soud analyzoval výše a v následujících odstavcích.
11. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud u obžalovaného vycházel ze zákonných hledisek uvedených v § 39 trestního zákoníku, přihlédl k ustanovení § 37 a § 38 trestního zákoníku a zohlednil všechna kritéria vyjmenovaná v § 125 trestního řádu.
12. Byla zhodnocena povaha a závažnost spáchaného zločinu i přečinu, kdy se obžalovaný dopustil jednání, jímž porušil zájem společnosti na ochraně řádného, nestranného, nezištného a zákonného obstarávání věcí obecného zájmu, a zájem na ochraně zdraví a majetku.
13. Přitěžuje mu, že se dopustil více trestných činů. Polehčuje mu jeho dosavadní bezúhonnost a zčásti jeho doznání, avšak s ohledem na ostatní usvědčující důkazy ho nelze přeceňovat.
14. Při zohlednění výše uvedeného, pak dospěl soud k závěru, že nápravy obžalovaného lze ještě dosáhnout uložením jiného trestu, než který je spojen s přímým omezením jeho osobní svobody, neboť se u něho jedná o ojedinělý exces. Jako přiměřený považuje soud úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 18ti měsíců tedy při spodní hranici zákonné výměry, která činí dle vůdčí trestní sazby dle § 332 odstavec 2 trestního zákoníku 1 rok až 6 let. Výkon trestu soud podmíněně odložil na zkušební dobu 18 měsíců, tedy také při spodní hranici zákonné výměry, která činí 1 rok až 5 let. Po tuto dobu postačí sledovat jeho chování. Zároveň soud obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 18 měsíců, tj. rovněž při spodní hranici zákonné výměry, která dle § 73 odst. 1 trestního zákoníku činí 1 rok až 10 let, když se přečinu dopustil v souvislosti s touto činností, a to pod vlivem alkoholu přesahujícím 2 promile. Soud při stanovení délky trestu zákazu činnosti přihlédl také k tomu, že obžalovaný nemá dosud na území ČR evidován žádný dopravní záznam a s vozidlem popojel kratší úsek. Soud má za to, že jedine takto uložené tresty ve své vzájemnosti splní výchovný účel a povedou k nápravě obžalovaného.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech, a to ve lhůtě osmi dnů ode dne jeho doručení. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Pihrtová.

V neprospěch obviněného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obviněného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obviněného a státního zástupce i příbuzní obviněného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obviněného. Je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolání nemohou podat ti, kdož se ho výslovně vzdali.

Louny 9. března 2020

Mgr. Blanka Šišová v.r.
předsedkyně senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.4.2020. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 13.8.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Pihrtová.